

(נוסח השער של דפוס תקפ"ו)

ספר

שבתי רבי חיים זויטאל

הדור אתם ראו זה דבר חדש הובא מארץ הקדושה תוב"ב אשר עוד כה לא נדרשה. עד התראה אלינו איש חסידא ופרישא אשר כעת חנייתו בארץ הקדושה, והראנו בהחיבור הלז גודל חידושה והסמכנו להדפיס אותה מחדשה, למען יאמינו באמונה חזקה וקשה בה' ובחסידיו ככתוב בתורת משה, כשבחו גאולים בשירה חדשה, ועד הנה היה הספר הלז הנעשה, כתוב בכתב מעשיט"א בין אנשי ארץ הקדושה, וגם השליח המביא העיד בפני הכל נעשה, בפני נכתב ובפני נחתם איש מפי איש עד בעל המעשה, ה"ה המפורסם שאין צריך ראוי המקובל הר"ר חיים זויטאל נשמתו בגנזי רום הקדוש. וגם אצלינו פה דברי פי חכם חן כשוהם ותרשישה, וי"ש פ"ה משוכצים במשבצות הדפוס מחדשה. ומעתה ת"ל גם פה במדינתנו היא בפירושה. בכך אחינו בני ישראל עדה הקדושה, אשר האמינו בה' ובעבדו משה, גם עתה האמינו כחסידא ופרישא, בהמחבר הלז ר' חיים זויטאל ובנשמתו הקדושה. ובזכות זה נזכה לראות בשמחת ירושלים ובחידושה אמן.

הסכמה מהדיינים דפה

הרבני המופ' מוהר"ר אהרן כמוהר"ר יונה מדפיס דפה העלה על רוחו, להדפיס ספר אשר הועתק מכתובת יד קודש של רבינו הגדול בוצינא קדישא המפורסם בכל קצוי ארץ מו' היים וויטאל נבגז"מ אשר הובא מארץ הקדושה עניני' נוראי'. אמרנו יישר חילו כדי לידע אשר בגלותנו לא עזב חסדו לשלוח עיר וקדיש מן שמיא לגלות רוי התורה את אשר השאיר אחריו ברכה בספריו הקדושי' שמים הוולדו רוח ה' דבר בו. ראוי לחלקם כיעקב ולחפיצ' בישראל למען דעת שכל דבריו כרוח הקודש ורוצה להדפיס כל' הקודש וגם כל' לעז בכתיב אשורית ונקודית. אך כדי שלא יבא לידי הפסד כשישיגו אחריו את גבולו, על כן ראוי ונכון להטיל גודא רבא על כל מדפיסים שלא ישיגו גבולו משך חמש שנים מיום דלמטח הן כמתכונתו ושלא כמתכונתו והעובר ישכנו נח"ש ולהשומע יונע' ותבא עליו ברכת טוב. כ"ד חכאים על החתום היום יום א' א"ך טוב לישראל. עד ביאת הגואל, יום א' ק"א אייר דהאי שתא תקפ"ו לפ"ק.

נאום הק' יהודא ליב כמו' מתתי' זללה"ח מ"צ פה ק"ק אוסמרהא

ונאום הק' אלעזר בא"א מו' נפתלי זללה"ה.

ה ק ד מ ה

מה שעלה בימיו עם האר"י זצוק"ל וזולתו מנוחתם כבוד והספר הלז הי' גניז וממיר מן הוא והלאה בארץ הקדושה ולא גראה בקהלתנו פה ולא סכיבותינו שום שמץ מנהו ואפי' אחד כעיר ושנים במשפחה ועד הנה שכן כהר מרום הרים בארץ הקדושה בין יחידי סגולה חכמי א"י והיה נכתב איש מפי איש. וכעת נתארח אנצלו איש מחכמי א"י והמצא תמצא בידו הספר היקר הזה והעיר ה' את רוחנו ובקשנו מהאיש עובר אורח הנ"ל והזלנו זהב מכיסנו כעד הספר הזה בכדי שיחא בנמצא כמדינותינו כי הוא אינו בנמצא בסכיבותינו כי הוא ספר יקר מאוד לא יערכנו פטדת כוש אשר בכתם אופיר לא יסולה כאשר הובא בשם הכעש"ט מעם הדפסת סיפורי מעשיו הנוראי' וז"ל כי אמר כי קודם ביאת משיח תתרושל האמונה מאחינו ב"י מכה אורך הגלות וכפרט כעת בעו"ה כאשר שמענו כן ראינו. אמנם אחרי כינותינו בספרים הקדושים כאלה אשר עין בעין נראה השראת רוח אלקים היים מדבר על ראש הצדיקים ואפי' בזמנינו עתה בגלותינו. אזי יורש כלבנו שורש האמונה והבטחון בה' אלקינו לזאת אמרנו להעלותו על מכבש חדפום ותקעתיו יתד במקום נאמן.

ובשכר זה ישלח לנו גואל צדק בזה הזמן, כשנת לפדותינו אמן.

שבתי רבי חיים וויטאל

הוצתק מכתובת י"ק מהורח"ו זצ"ל אות באות ונשים

באות מאירות אותה וזה לשונו :

בשנת חמשת אלפים ושלש מאות וא' ליצירה נהיות אצא מארי עדיין
צחוץ לארץ נתארח אללו ת"ת אחד גדול גדורו ושמו ר' חיים
אשכנזי ואמר לו דע כי אתה עתיד לילך לארץ ישראל ולשכון שם על כל
פנים ושם יולד לך בן וקראת שמו חיים נשמי והוא יהיה חכם גדול שלא
יהא כמוהו גדורו ואחר שתי שנים אצא מארי לארץ ישראל נולדתי
אני והיא היא היתה שנת ה"ג ליצירה.

שנת שי"ד לפ"ק הייתי בן י"ג שנה והי' חכם אחד גדול נקי נחמנות
שרטוטי היד והציט נשרטוטי כפות ידי ואמר לי דע כי נהיותך
בן כ"ד שנים יצואו הרהורים רעים בלכך להתנצל מעמד התורה שתי שנים
ומחלה ואח"כ ידמנו לפניך ב' דרכים הא' לג"ע והא' לגיהנס ואז הנחירה
צידך ואם תצטרך צורך גיהנס לא יהא צורך רשע גדול כמותך ואם תצטרך
צורך גן עדן תעלה נחמנה וציראת חטא על כל בני דורך דבר לא ישוער.

שנת השי"ז לפ"ק לזה מהר"י קאר"ו יצ"ו למורי הר"מ אלשיך נשם
המגיד הדובר בו שיזהר בכל יכולתו מאוד ללמדני שאני עתיד
לישאר אחריו צדור ממלא מקומו ודבר זה הזהיר גם לי ג"כ נשם המגיד
והיה אומר שאני העולם מתקיים בזכות אצא מארי ע"י התפילין הכשרים
שהיה כותב וחצי העולם הוא מתקיים על ידי.

שנת השכ"ה הי' נצפת חכם א' גדול ושמו ר' לפידות אשכנזי והי'
יודע עתידות אמיתיות ע"י שהי' מציא לפניו נפש חי או נפטר
אפילו משנים קדמוניות והיה מגיד לו כל חפצו ויום אחד הלכתי אללו
על ענין אחד ולא נהג צי כבוד כלל כי לא היכירני מקדמת דנא. וליום
המחרת חזרתי לביתו וכראות אותי תיכף קם על רגליו וכצדני כבוד
גדול ואמר לי מחול לי על אשר אתמול לא נהגתי צד כבוד כי לא הייתי
מכיר ערך נשמתך עד אמש נלילה שהודיעוני מעלתך. ועתה איענך ענה
טובה שתסיר מחשבותיך מעניני עוה"ז. וכל מחשבותיך יהיו לעלות
נמעלות כוראות כפי עונם גדולת נפשך דבר לא ישוער. ולכן צריך שלא

תשובו עמך לנפש שפלה חלל לנפש גבוהה מאוד כי כן הוא האמת ועי"כ התחזק בעבודה. וכמו שמלינו בחזקיה. ודע שאין צורך שום עון רק אחד ותמול שלשום ג"כ צא לידך מקרוצ. ואם תתקון זה העון תעלה מה שלא ישוער. וכשצאתי אחר זמן לפני מורי ז"ל דיבר לי ככל הדברים הנז"ל. ואז הגדתי לו מה שסיפר הר' לפידות ונמלאו דבריהם מכוונים.

שנה הנז' היתה אשה אחת נקיאה נטיפות השמן על המים. ואמרה לי נבהלתי מאוד ממה שראיתי בשמן הזה כי אתה עתיד לחלוך על ישראל שלי שום ספק וכמדומה לי שזה יהא צעיר שעל שפת הים כגון לידון או טבריא ומעולם לא ראיתי אדם גדול כמוך במעלה בכל הדור הזה בחכמה זו על ידי לחש השמן.

שנת ש"ר היתה אשה חכמה מדברת עתידו' וגם היתה נקיאה בחכמת טפות השמן. והיו מאומתים כל דבריה. ואשאל ממנה על השמן בלחש כמנהג על השנת בחכמת הקבלה. ולא ידעה להשיבני עד אשר לבשה רוח קנאה ותתחזק בלחשים ותקם על רגלה ותישק רגלי ותאמר תמחול לי כי לא הייתי מכרת גדולת נשמתך והנה איך מערך נשמות חכמי זה הדור כי אם מדורות הראשונים התנאים כפי מה שראיתי בשמן הזה. והנה תשובת שאלתך הראו לי בשמן הזה כתובה באותיות צה הלשון: הנה על האיש זה השואל המשיבו רז"ל במדרש שיר השירי' על שלמה המלך ע"ה לבאר מים חיים נוצעין ומתוקין מאוד עמוק עמוק מי ימלאנו. ואין אדם יודע לשאוב ממנו עד שצא פקח אחד וקשר חבל בחבל וירד ושתה. כן אתה חושק ונמא לידע חכמה אחת הנקרא קבלה. ועליה אתה שואל. ודע כי תשיג אותה צענין המשל הנז"ל מה שלא השיג שום חכם מהקודמים אליך מחכמה דורות. וזה יהיה על ידי חכם אחד גדול שיצא בסוף זה השנה לצפת מלך דרום כמו מוצרים והוא ילמדך זאת החכמה עכ"ל. וכן היה שצננה ההיא צא מורי ז"ל מן מצרים ולמדתי ממנו חכמה זו.

שנת השל"א התחלתי ללמוד עם מורי ז"ל ובזו השנה מסר לי מורי יחוד אחד ושלחני למע' אצו ולמדתי שם ביחוד ההוא ונדבקתי בנפשו ודיבר עמי אותם הדברים שכתבתי בקונטרס אחד בצורך יעו"ש.

שנת השל"ד צא הר"ר מסעוד הכהן מן דרעא לצפת וסיפר לי כי בלאתו משם הלך להיפטר מאדם אחד גדול הדור שהי' יודע

עמידות ושמו אנרהם שלום ואמר לו לך לחיים ולשלום. ואמר לו פירוש הדברים שיצא אלני הר' חיים ויתן לי שלום משמו. ונתן לי כל הקימונים אשר צי. ואמר לו אמור לו נשמי כי הוא משיח בן יוסף ויעלך לירושלים וישכון שם שתי שנים נהכרת. אך נשנה השלישית הנחירה צידו אם ירצה ידור שם. ואחר השנה ראשונה תחל רוח ה' לפעמו. ומאז ואילך יהי עליו מחלוקת בין אנשי ירושלים והגליל. ואנשי מצרים יסייעו לירושלים. אך עם כל זה הגליל ינאחו ויחזירוהו לדור שם נגליל ושם יתקצנו אליו אלפים ורצנות מישראל וימלך עליהם וילמדם תורה. ואח"כ אני אלך לשם ואהיה משיח בן דוד והוא יהיה משיח בן יוסף אם יזכה הדור לכך ויזהר שכשילך לירושלים לא יקצן עמו אנשים כי ימשך לו מזה נזק גדול. וגם כי יכנס צבית הסוה' לסיצה זו. ומה שאמרו חז"ל על משיח בן יוסף שיהרג. אני אשתדל בכל כוחי להצילו מאותה הגזירה כי עליו נאמר חיים שאל מומך נתת לו. פירוש כי משיח בן דוד ישאל מהשי"ת שיתן חיים למשיח בן יוסף הנקרא חיים והשי"ת יתן לו חיים.

שנת השל"ז הלכתי למצרים וצא ת"ח מן דרעא וסיפר לי ככל אשר סיפר לי הר' מסעוד הנ"ל משם הר' אנרהם שלום הנ"ל.

שנת השל"ח הייתי דורש צירושלי' נקהל ציוס שנת צנוקר והיתה שם אשה אחת אחות ר"י משען וספרה כי כל זמן שהייתי דורש ראתה עמוד של אש על ראשי ואליהו ז"ל מסייעני מימיני וכאשר גמרתי מלדרוש נסתלקו שניהם. גם נדמשק ראתה אותה האשה עמוד של אש על ראשי צהיותי ש"ל ציוס כפור נתפלת מוסף נקהל איסקליין והאשה הנ"ל רגילה לראות מראות נהקיץ ולודקת צרוז דצריה מזמן קטנותה עד ימי גדלותה.

שנת השל"ט כשהייתי צירושלים יום א' צא אלני צנוקר השמש של צית המקדש והיה שוכא היהודים צטצע ויצא אלני וינשק ידי ורגלי ויחלה פני שאצרכהו ושאכתו צו לו שנים או ג' תיבות מכתב ידי מאיזה דבר שיהי' צכדי שיתלהו על נווארו כעין קמיע. ואשאלהו מה נתחדש עליך עתה כי אני יודעך שאין זה דרכך ויאמר לי הנה נא ידעתי כי איש אלקים קדוש אתה. כי אני משמש צבית המקדש וזאת הלילה כחנות יצאתי מפתח צית המקדש להטיל מים צעזרה והיה הירח מאיר כלהרים.

ואשא עיני ואראה אותך פורח צאור ושוטט על צית המקדש שעה אחת.
ואתה הוא צענמך צלתי שום ספק כלל וכלל.

שנת ו' צא איש אחד מן אשור לנפת ושמו ר' אצא ושאל עלי ויאמרו
לו הנה הוא צירושלים ויספר להם ככל הדברים הנ"ל. ומשם
צא לירושלים ויצא לציתי וינשק ידי ורגלי. ויאמר לי הנה כשיצאתי מאשור
צוה לי חכם גדול וישיש אשר שם והגיד לי שמו ושכחתיו והוא חסיד גדול
יושב לצד יחידי ומתבודד ואינו רואה פני אדם ואליהו ז"ל מצוי עמו
ויצוי שאדרוש שלומך משמו. ואומר לך כי כל מה שהגיד לך רצך הרב
האשכנזי צענין גלגול נשמתך ומעלתה הכל אחת ויצי ואל תתייאש
מהם כי הכל יתקיים ואלו היית יודע גדולת נשמתך היית מתנהל ולכן
אל יליצו מעיניך דברי רצך כי טובה גדולה עתידה לצא לישראל על ידך ואם
קטן אתה צעיניך ראש צצטי ישראל אתה וכל ימיו הוא חושק לראות
פניך אלא שאין צו כח כי הוא זקן ושצע ימים.

שנת הש"ג צא מן פרס איש אחד ושמו ר' שאלתיאל אלשיך ורואה
מראות צהקיץ. והוא נצון וחכם וחסיד ומתענה כל ימיו ואמר
לי כי תמיד מראים לו שגאולת ישראל תלויה צי ע"י שאשיצ את ישראל
צתשובה ומודיעים לו מעלת נפשי. וגם עד עתה שנת ש"ע כותצ לי
אגרת על מראותיו צעניני נפשי ועיני הגאולה התלויה צי.

בשנה ההיא היה מורי הר"מ אלשיך קוצע מדרשו צחצר אשה אחת
אשכנזית ויום אחד ראתה אותו יושב ומצטער ותשאלהו על
מה מצטער ויאמר לה איך לא מצטער על תלמידי הר"ר חיים שאינו
רואה ללמדני חכמת הקבלה ותאמר לו וכי תלמידך גדול מומך ויספר
לה איך צהיות מורי ז"ל ה' קיים הלך אלנו יום אחד ויצך ויתחנן לו
שילמדהו חכמת הקבלה הוא צענמו שלא ע"י ושיצוהו כי הוא לא צא לעולם
אלא ללמדני לי לצדי ואי אפשר שתתגלה חכמה זו כי אס ע"י. ויאמר
לו איך יתכן אחר שהייתי רצו אהיה תלמידו ויאמר לו הלואי שתזכה
להיות תלמידו כי לולי אמרו ז"ל צכל אדם מתקנא חוץ מצנו ותלמידו הייתי
אני צענמי מתקנא צו על עולם המעלה שעמיד לעלות דצר לא ישוער.

בשנה הנז' חלתה אשתי חנה חולי גדול וציוס שצת היתה גוססת צלי שום הרגש וצליל מ"ש נתקרצנו אללה לראות יליאת נשמתה. ופתאוו' פתחה פיה ותצרך צרכת עלי צשמים. וגשאלו אותה מה ענין צרכה זו ותענה צקול נמוך כאוץ מארץ ותאמר דעו כי כעת עתה הוליכו נפשי לגיהנם וראיתי שהיו מצערים האש שנכצה צשצת והרחתי ריח אש וגפרית הרצה ואח"כ הוליכו נפשי ונפשות אחרים לנגן עדן לשדה שלפני נן עדן וצו אילני הדס כדי שנריח ריח טוץ להעציר ריח הגפרית של גיהנם ואז צרכתי צרכת עלי צשמים. אח"כ חליתי פניהם שיוליכוני עוד לנג"ע לראות מקום צעלי והוליכוני לנג"ע והכניסוני צתוך חצר גדול וכולו נטוע אילני צשמים ופירות טובי' וצאמצע החצר צריכ' מים גדולה נוצעת מים חיים וצאמצעה סילון גצוה שדרך צו עולים המים הנוצעים מלמטה למעלה עד האויר צחוצק וחוזרי' ונפלי' וממלאי' הצריכה וצמימי הסילון הזה עששיות כעין זכוכית של זהב וכסף עולות ויורדות צמים ההם. ואומר אליהם מה אלה ויאמרו לי אלו האששיות הם נפשות צניך שמתו צקטנותם ועומדים תמיד צמימי צריכות אציהם צג"ע. כי החצר הגדול הזה וכל מה שצתוכו הוא חלק אציהם צג"ע. אח"כ ראיתי צלד אחד צחצר סולם אחד שצו עולים לעלייה אחת למעלה צאותו לז. הוא כעין אכסדרה מקורה צגג. וצו ג' כתלים והכותל הרציעי פתוח לרווחה כדי לראות משם צתענוגי אילני החצר. והרצה ת"ח יושצים צעלייה הנ"ל לומדים עם צעלי. וראיתי שם תלמיד חכם אחד מעוטף צטלית יושצ שם ושאלתי עליו ואמרו לי כי זה הוא הרצ האר"י ז"ל אשכנזי רצו של צעליך. ואמרתי להם ואיך הוא ישיצתו שלו צפני עמו. ואמרו לי כי שם צג"ע תמיד הוא קוצע ישיצתו עם צעלי. ורציתי לעלות צסול' לראות מקום צעלי אשר הוא יושצ ולא הניחוני ואמרו לי שאין לך רשות ליכנס לראות אפי' צשום צית מכל הצתים שצחצר ומכל שכן צעלייה זו כי כולן הם חלק צעליך פה צג"ע. ואילולי שצכית להיות אשתו לא היו מניחין אותך ליכנס אפי' צחצר. והנה הר' גדליה הלוי צעל אחות צעלי עולה צסולם. ויקאוף צעלי ויגער צו ויאמר לו לך רד מהר מזה כי אין לך רשות לעלות וילך לו. וצכלותה לדצר נאלמה כצראשונה עד הצוקר ואז פתחה עיניה וחזרה דעתה ונשאל אותה אם היא זוכרת הדצרים שאמרה ליל מו"ש ותאמר כי אינה זוכרה שום דצר כלל. ונראה שזה היה להר' גדליה לפי שצאותן הימים הייתי צכעס עמו.

שנת השס"ד חליתי אני בעלמי חולי גדול לא ישוער וישנתי סך כ"א יום
 צלי שום הרגש וחושים כלל. וצליל כ"צ היה מולאי שנת ויתעכצו
 אלתי אנשים הרבה לראות יליאת הנפש. ואמרו שנתחלת הלילה פתחתי
 פי ד' פעמים כענין יליאת הנפש. ואח"כ פתחתי עיני ואציט כנגדי זכותל
 חזרתי וארא' שם שני עמודי' של אש האחד מלאש אדומה והשני מלאש
 ירוקה כעין העשני' ואשתחווה נגדם והייתי מציט זהם עד חלי הלילה
 ואח"כ נסתלקו משם ויעמדו זכותל לפוני עד אור הצוקר ועיני לא (אלנתי)
 [עלמתי] מהם כל הלילה ואני מוטל על ערש דוי צלי הרגש כלל. והאנשים
 אשר היו חשצו שהשתחואתי וההסתכלותי היה זשכינה על דרך מאמר'
 ז"ל צחייהו אינן רואין אלל צמיתתן רואין ואמרו לי מה אתה רואה
 ואמרתי להם שהיו אומרים לי שעדיין לא הגיע זמן פטירתתי כי לא נגמר
 עדיין צנין ציתי שצג"ע כי הוא צנין גדול מאוד ואני הייתי כלצן (דומה)
 [דומם]. ויהי צצוקר שכתתי מה שאמרתי להם להאנשי' אלל זכרתי כל
 מה שאירע לי צענין שני העמודי'. ויוסר ממני הקדחת לגמרי. וחזרו כל
 חושיי למקומם זולתי חוש הראות כי נשאלו עיני כהות לגמרי עד שצעה
 ימים. ואח"כ התחלתי לראות מעט מעט עד תשלום ארצעים יום. ואז
 ואילך עיני כהות כאילו עננים גוויי שלהציות מן אותן העמודי' נגד עיני
 עולים ויורדי' רלוא ושוצ ואחר זה צשנה א' הלכתי לללאחייה אלל פליל
 אחד מכסף הנקרא שיד נין איוצ צקי מאוד צרפואות הנצוקין מן השדי'
 ורציתי לחקור את חכמתו וגם לשאלו לו על ענין כהות עיני. וכשהגעתי
 לפתח חצירו מצחון והוא היה צציתו והנה ציתו (ממילא) [ממולא] אנשים
 ונשים גדולי הערך והנה נער קטן יולא ואמרתי לו לך נא אמור אל השיך
 כי איש יהודי רול' ליכנס תן לו רשות ויכנס הנער והנה השיך יולא
 צחיפצון ויאמר לי הכנס חכם היהודי' למה אדם גדול כמוך טורח לצא.
 ואם היית שולח נער שלך אלי הייתי אני רץ לציתך ויכצדני כצוד גדול
 ויושיצני צמקומו והוא יושצ לנגדי ותמהתי מאוד יען כי מימיו לא הכירני
 גם כל הגויים אשר שם תמהו מאוד ויאמר להם לכו לכם כי כל זמן
 שהרצ יושצ צכאן איני יודע להשיצ לכם וילכו להם אז שאלתי ממנו צנחת
 וצלחש כמנהגו ולא היה יודע להשיצני כלל. וינסה צכל מיני חכמותיו
 ולחשיו ולא הועיל אז אמרתי לו אם כן מאחר שאיך יודע להשיצני
 איך ידעת להכירני מצלי הקדמת הידיעה. ויאמר לי זה סיצה לזה והוא
 כי אני משתמש צהשצעות לשצעה מלכי שידים. והם הודיעוני פעלתך

ואמרו לי כי הנה אדם גדול וקדוש עליון יהודי צא אליך ואנו אין צנו
 כח לעמוד פה עמו ומיד הייחוני והלכו להם. והנה אני רואה אותם
 עומדים על ההר שכנגדנו עד שתלך אתה ולכן לא אדע להשיב תשובת
 שאלתך שאין כל ידיעתי אלא על פי שצעה המלכים האלה והרי הלכו להם.

שנת השס"ז היה ר' כלצ מתפלל תפלת ערצית ליל מוצאי שבת צצית
 ועדיין לא הדליקו הנר צצית וצקומי להתפלל צעמידה הש"ע
 ראה צהקיץ צעיני' פתוחות עין אחת גדולה כשיעור טפח עומדת על
 ראשי ומאירה מאוד ונתערצצ צתפלתו.

שנת השס"ט צחול המועד של פסח הולך ר' סגורא לצית פליל אחד
 צקי צגורל החול וצראיית השדי' ושאל צתחל' צגורל החול צלקש
 כמנהגו ושאל מי הוא הרצ ר' חיים המקוצל וישיצוהו אין אתה שואל
 עליך אלא על זולתך והוא איש עליון מאוד וכל היום מהרהר צלצו ומתעצצ
 על ענין אחד שהוא מצפה עליו שאין הענין ההוא מיסוד האש והעפר
 אלא מיסוד הרוח והעפר והמי' ותהי' אחרית הענין טוב מאוד. אח"כ
 שאל צשרי המראה של זכוכי' וצאו שם שצעה מלכי שידיס ושצעה המשרתי'
 שלה' ואח"כ צאו עוד שצעה משרתי' אחר' וכן אח"כ שצעה ואח"כ עוד
 שצעה עד שהיו כולם כ"ח מלכים ושרי' זולת השצעה משרתי' הנ"ל
 אשר הם עומדי' ונצצי' לפני המלכי' תמיד. ואותן הכ"ח מלכי' יושצי'
 על כסאו' זהו ואצנים טוצות ומרגליות ומוכתרי' צכתרי' זהו ואצנים טוצות
 ומרגליות ויצו להציא את דיוקני הנ"ל קארינא וצצואה קמו כולם לנגדי
 ויתנו לי כסא אחד משלהם ויפצרו צי מאוד ולא ישצתי צו ולא עוד אלא
 שנתרחקתי מאללם כדי שלא אתטמא צהם ושאל אחד מהם על מה זה
 נולד צעול' וגם אם תצוא הגאולה צימיו. ויען א' מהמשרתי' של המלך
 השולט ציום ההוא ויאמר איך תצקס הגאולה וציניכ' עצירו' גדולות
 וגם שאת חנם ועינוי הדין והמעטת צדקה ליתומי' ואלמנות והנה מיום
 אשר נולד האיש הזה צעול' טובה גדולה צאה לכם והתחיל העולם להאיר
 כי הוא אדם גדול מאוד ועליון צשמי' ויכול צתפילותיו לצטל כמה גזירות
 רעות ולגזור גזירי' טובות כרצונו. (ואם ירצה להדציק צ' כתלי' זו צו
 הוא יכול להדציק) וכל זה מפני שאינו חושש כלל צזה העולם אפי'
 למאכלים וכל חשקו צעיני עוה"צ וכצר טרח הרצה להשיצכ' צתשובה
 ואין שומעין לקולו ואלו הית' שומעין כמה טובות היו צאים

עליכם. ושלשה אנשי' יש פה דמשק שזנחין אותו והן הם גרמא צניזוקין
ושלא ישמעו העם את דבריו שיטונו צתשונה. ולא יחוש להם כי כולם
יפלו תחת רגליו והם אינן מכירין מעלתו. והנה צרות רבות יש להם
ועוד עתיד לבא עליכם צרות רצו' גדולות לפי שאינכם שומעין תוכחותיו
ודרשותיו. ואחר הצרות הנצלות יפלו ארצעה מדינו' והם הראשונים (?)
מלטא. ואח"כ תצא הגאולה. אמנם אי אפשר שיגאלו עד שיתקצנו
עמו עשרה אנשים גדולי' והם קטני הערך מומנו והוא [גדול?] מכולם.
וכבר נולדו שצעה מהעשרה האחר' קצתה דמשק וקצתה צפת. והוא
החכם חושב תמיד ללכת לצפת. והנה מוכרח הוא לצסוף ללכ' שם ואחד
מהשצעה כבר מת ואין צה שום קפידא כי זכותו קיים צעול' כאלו הוא עלמו
קיים. אח"כ יצאו עוד שנים אחרים גדולים מן השעה הנז' ואח"כ יצא
העשירי וכולם יתקצנו עם החכם לקצן את ישראל להגאל. ואם אחד מאלו
לא יהא שלם צתכלי' השלימות צריך שימו' ואח"כ יצא צגילגול עד שישלי'
תיקונו צעצור זה מתעכצ' הגאולה. ואלו השעה צריכי' שיהיו אזהני' זה
את זה צתכלי' ויהיו שלמי' צחסידות כנ"ל. והנה כן אלו הדצרי' יודע
אותם החכם כי נהירין לי' שצילי דרקיע כשמש צצהרי' ואין דצר נעל'
מומו לרוצ חכמתו אלא שהוא צעל סוד ונאמן רוח מכסה דצר וצקרצו
דואג ומצטער וכל מחשצותיו הם כזה ולפי שאלו העשרה צהם תלויה
הגאול' אחר שיתוקנו לכן אין צידינו להודיעך זמן הגאולה כי הדצר תלוי
צמעשיה' ותיקול'. אך צלי ספק שאם כל ישראל היו שומעין לקולו מיד
היתה הגאולה צאה צימיו. אמנ' עם כל זה אחר' טובה מאוד דשנה
ורעננה. והנה יש לו עתה צן קטן והוא צריף גדול אלא שעדיין אין צו
ישוץ ואחריתו טובה מאוד אלא שאינו מכלל העשרה הנ"ל. וכל זה היה
ציום א' צצצת שאז מושל המלך הנוצר ולכן הוא לצדו המדצר ע"י משרתו
צהסכמת כל הכ"ח וכולם שותקים. ציום ההוא גמר צלצו יוסף רומאני
המצייט שלא להציט עוד צעניני השרי'. וצלילה ההוא חלם שאיש אחד
אמר לו הזהר צאם למחר יקראוך להציט על ענין היום אל נא תמנע
מהלוך עמה' כיון שעל ידי כן צאה מצוה גדולה צעולם. אח"כ ציום
המחר' צא הפליל הנ"ל לציתי לראות פני כי צצהל משמוע גדולתי וצא
עמו ר"י סגורא ור' יוסף המציט. ואשאל אני צעצמי ולא רצו לבא המלכי'
זולתי משר' אחד לצדו. ויאמר להם יוסף המציט מדוע אינכם צאי' ויאמרו
מפני גדולת האיש הזה היושצ פה. ויאמר להם אדרצה צרשותו הוא והוא

בעצמו השאל מכם ואז נתרנו כל הכ"ח עם השנע' משרתי'
 וצאו גם ויציאו את דיוקני. ואשאל מהם על מה נצרחתי ויקימו רגל אחד
 ירוק ככרתי ואמרו לכך נוצרת להקי' רגל הירוק. ואמרתי למה אין מורי
 ז"ל נגלה לי נחלום עתה כמו נתחלה זה זמן רב אז הציאו גם דיוקן מורי
 ז"ל והיה מת ושוכב ויוסף המניט נתן לי כל סימנין אף שלא ראהו מימיו
 וישיבני מורי ז"ל כמו שאתם שכחתי מלחשונ' צי כנתחלה גם אני
 שכחתיך וגם כי כבר הודעתך שלא צאת לעולם כי אם להחזיר העם
 נתשונה ומתחלה היית מחזי' נתשונה את העם ועתה נמונעת וגם אני
 נמונעתי מלצא אלךך. ואמרתי לו ח"כ ח"ו נתנטלו כל מה שהנצטחתי
 צחיך וישיבני שעדיין כל הדצרי' ההם עומדי' כנתחלה אצל התרשלתי
 מונעת קיומ' אמרתי אם כאשר אני עושה יחודי' ומדצר עמי נפש הגדיק
 ההוא אם הוא דיצור ממש או דמיון בלבד ואינו אלא דיצור שלי ונפרט
 ענין אותו הגדיק הרגיל עמי. וישיבני כי הוא המדצר ולא אני כי הנה נפשו
 מתלבש' תוך לצי ומשם מעל' את הקול דיצורו עד הפה שלי ומדצר עמי
 ואז אני שומע אצל מה שאינו מדצר עמי צאורך כרצוני הוא מפני צרו'
 הזמן וצער גלות ישראל. ועוד מפני שאני מתרשל להחזיר את העם נתשונ'
 ואינו מהראוי לי למנוע עצמי מפני קצת אויבי' המעכבי' ע"י ולא אחוש
 להם אמרתי חולי הסיצה היא לפי שאיני טובל אמר לי אם תטבל יותר
 טוב ואם לאו אל תחוש. ודע שעל ידי התמד' היחודי' שתייחד תתחזק
 קשר והארת נשמות הגדיק נך. ואשאל מי הוא זה הגדיק הרגיל עמי
 וישיבני כי אין כבוד הגדיק ההוא לצאר שמו צפני העומדי'. אצל יש נשמו
 ד' אותיו' והראשונ' היא י' והאחרונ' ח'. אז אמרתי והנה מורי ז"ל
 הזהירני מאוד צחייו שלא אלמד חכמ' זו לצני אדם ואיך אמרת לי הסך
 זה וישיבני כבר יש פה דמשק ג' אנשי' ראוי' לשמוע עם היו' שאינו
 תקועי' תמיד נחסידות' ופוסעי' על שתי הסעיפי'. ונצפ' יש ד' אנשי'
 ראוי' יותר מאלו השלשה. והרי יש לך עתה שנעה. והנה נצרחו' אחרו'
 יש שלשה אחרו' וא' מת אלא שזכותו עומד במקומו ואם יזכה הדור
 יזמין הש"י לך גם לאות' השלשה אלה עמך. והנה כל מחשבותיך ללכת
 לצפת ולפי שהזמן מעורבצנ בצרות המתן מעט ואח"כ מוכרח אתה עכ"פ
 לילך גם ותקבץ עמך השנעה האנשי' הנ"ל. והנה אשתך כעסני' וגורמת
 לך שתכעוס והנה גורמ' קלקול גדול בזה לך ולכל העולם. והנה שלשה
 דיוקנאו' של אציה ושל אמה ושל אני אציה צאו פה צזה המראה כדי

להזהיר' מזה ולא תאצד חלקה צעוה"צ לפי שגורמ' רע לכל העול' ואפי' לאלו השלשה קרוצים גורמת רעה כי הם יושבי' צמדריגה טובה וכאשר היא כועס' את צעלה מורידי' אות' למדריגה אחר' שפיל' יותר. ויוסף המציט ראה את שלשתם ואת צ' מדרגות הנז' ויאמר לי הנז' צ' מלאכי' עמך הטוב על כתף ימין והרע על כתף שמאל וכצר החלשת כח (הרה) [הרע] מאוד והכנעתו תחת הטוב לגמרי וגם את זה הי' רוא' יוסף הנז'.

שנה ההיא אירע דבר גדול צדמשק הנה יום ערצ שצת קודש כ"ט תמוז באו מניקו' ועילופי' לצת הר"ר רפאל עניו והיליכוה אל המכשפי' ולא הועילו כלל ויהי צליל שצת ר"ח אז אחר הדלקת נר שצת היתה מוטל' כפגור מת צלי שום הרגש וישמע אציה קול יואל מפיה ואומר רפאל בא לכאן וישאלהו מי אתה ויאמר אני הוא חכם פיס"ו ולמה לא הדלקת' זול' צ' נרות כמנהג והיה לכם להדליק נרו' הרצה לכבוד המלאכי' וכשמו' הזדיקי' שצאי' עמי ללוותי לשמור אותי ולכן הכינו להם כסאו' כי הם ששה נשמו' ויכינו להם ויאמר להם הנה אינני כשאר הרוחו' כי אני חכם וזדיק ולא צאתי כי אם על מטא קל שנשאר לי לתקן וגם להיות שליח לכם להשיצכ' צתשוצה צרוצ העצירו' שצכס והנה יש כ"א יום אשר יצאתי מג"ע דרך נהרי ג"ע וצאתי תח' הקרקע עד נהרו' דמשק ושם נכנסתי צדג אחד וזד אותי הצייד והוליכני למכור לרחוצ היהודי' צערצ שצת אחר המנחה ונודמן שם רשע אחד גדול והוא א"ל טאו"ל חתן שיך אל יהוד ורנה לקנותו. והש"י הזמין שם אותך וקני' אותו והייתי צראש הדג ואכלה אותו הצת ונכנסתי צה ולא (הזרתיה) [הזקתיה] כלל כי אני איני כשאר הרוחות ולא נתנו לי רשות להתגלות ולדבר עד עתה כי הוא שצת ור"ח ואני עצז מאוד שלא זכיתי לעלות למקומו ציום זה הקדוש צג"ע ויהי' צחר' יהושע (אל צום) שלא עזרני צפעול' הספר שצידו להוילאני צערצ שצת אולי הייתי זוכה לעלו' למקומו והנה איני מתעכב רק היום הזה כי צו צלצד נתנו לי רשות לדבר ותיכף צצוקר יום ראשון אחר למקומי לג"ע. והנה כל המלאכים והנשמות הנז' ממתייני' להרצ ר' חיי' המקובל לעשות שליחותו ע"י לכן קראוהו ויצא ולא רנה רפאל ללכת אז כי היה צלילה. ויאמר לו אל תדאג על זה שאירע לצתך כי רוח קדוש אני ולכן אמור קידוש ואכול. ויאמר קידוש ויאמר לו למה אינך זהיר להטיל מים צכום הקידוש. והיה שם ר' יעקב

אשכנזי וילך לציתו. ויאמר לו הזהר אל תגיד דבר מענין החר' וילך. וכשחזר
 לצא אחר האכילה אמר אל יכנס מחרס זה לכאן כי עזר על חרמיו. וגם
 רפאל אמר לו אל תכנס אולי אכל' (זאפאר) ויאמר לו הרוח וגם אתה
 כזנן והלא אתה אכל' דג'. וגם אשתך טובה מומך כי כאשר שאלה מומך
 על מה ולמה נתעכב' אמר' לה ע"י רוח רעה שנכנס צנת ר' רפאל ואשתך
 אמרה לך אם אתה אומר שהוא חכם ואיך אתה אומר שהוא רוח רעה.
 אח"כ אמר לו ידעתי כי איש תם אתה ולכן הכנס ונכנס והתחיל לדבר
 לכל אחד מלשני הצית קלת עונו' שנהן. גם ספר עון אות' שמתו צמגפה
 ההיא וכל אותה הלילה היה מתדמה להם כלהצות אש צצית. ור' יעקב
 נתנמנ' וירגוש כאילו חונקי' אותו ונתעורר. ונחמי הלילה אמר כבר
 התעניתי ג' ימים על הצער שעצרתי צזה הגילגול ואין ראוי להתענו'
 גם צצת תנו לי מים לשותות וכן תפוח אחד לאכול ויתנו לו. ויאמר להם
 עתה תשנו אתם וישנו עד חילת השחר. ויקי'. ויאמר להם כבר עלה
 השחר קראו לי להרצ ר' חיים. ולא רצו עד שגזר עליה' צחר' ויאמר להם
 אם לא יאמין לכ' ר' חיים תנו לו אות כי צזה הלילה צאשמורת הצוקר
 חלם חלום ואינו יודע פתרונו. והנה תמלאוהו לצוש ויושב על הארץ
 וחושב צחלו' שהוא ולכן תאמרו לו שיצא אלי ואגיד לו. אמר ר' חיים
 הנה מה שחלמתי היה שראיתי ששה נדיקי' צאי' מעול' העליון לציתי והציאו
 לי איש תלמיד חכם אחד לרפאותו ושכחתי מי הם. אז קמו ר' יעקב
 ור' רפאל ויצאו ויגידו לו כל הנ"ל והלכתי לשם. וצהכנסי צפתח אמר
 לי צרוך הצא ג"פ. ונתקרצתי אלל הנערה והנה המסוה על פניה והיא
 כפגרת מת. ואומר לו מנין אתה מכיר אותי ויאמר לי וכי אין אתה הרצ
 ר' חיים המקוצל. אמרתי לו ומי אתה ויאמר אני חכם פיס"ו. והפצרתי צו
 להודיעני שמו עד שא"ל צלחש אני יעקב פיס"ו והייתי צירושלי' נשוי
 עם אשה אחת צת החכם כהור"ר יצחק אשכנזי ואחר' אשתי נקראת
 אסתר ונפטרתה זה שלשים וחמש שנים ועליתי למקומי צג"ע וישצתי
 שם עד עתה ונשאר לי לתקן ענין א' קטן וצאתי לתקנו ולכן אוי לו למי
 שאינו נזהר צעוה"ז אפי' מחטא קל שצקלי' כדי שלא יצוא לידי זה שאני
 עובר. ונ"ל חיים שחטאו הי' מה שמנע רבים מלעשות תשובה ועתה צא
 לתקן ענין התשובה ולכן כל דצריו הם (צעניני) [צעניני] התשובה והנה
 החלום ההוא שחלמת אני הוא הת"ח ששלחו לך מן השמים שתרפא אותו
 והתפלל עלי אתה ע"י ששה נשמות אשר הם יושבים פה אלצלך והם אליהו

ז"ל והר"ר יוסף קארו ז"ל והר"ר שמואל עמרין והר"ר אהרן בן תופא.
 והחכם עטיאל. והחכם ארקא. ואע"פ שלמדת עם מהר"י לוריא ז"ל
 רצף לא נא עם הנשמות הנ"ל אצל גם שם הוא מתפלל עלי והנה ידעת
 כי אין יכולת צעליונים להטיב זולת ע"י תפלת הצדיקים צעוה"ז. לכן
 כולם מומתיני' לך וצריכים לך ולכן התפלל עלי ורפא אותי. וכן אין
 אתה רואה את האש הגדול השורף את העולם. אמרתי לו תראה לקצן
 כל יושבי העיר לפניך. אמר לי ומי יתן ויצואו ויצומו שלשה תעניו' שני
 וחמישי ושני כיו' הכפורי' ממש אנשים ונשים אולי ישוב מחרון אפו עליה'
 מרוב העצירו' שצנייה'. אמרתי לו והלא אנשי דמשק אינם חפזי' נדרשותי.
 אמר לי כל זה גלוי וידוע לפני הש"י. אמרתי לו אם כן אקצן התלמידי
 חכמי' בלצד. אמר לי טוב הדבר. אמרתי לו איני יודע את מי אקצן. אמר
 לי לא תציא לפני שום חכם מהמותערצי' אלא תלמידי חכמי' הספרדים.
 זולת ר' (פלוני) לא ירא' פני. אמרתי לו אלך ואתפלל. אמר לי דבר
 זה גדול מהתפלה. אמרתי לו איני מצטל התפלה נשום אופן ואח"כ ירח'
 ה'. אמר לי וכי איך רואה לרח' עלי ועל צערי לתקן מה שקלקלתי.
 אמרתי לו מה אעשה והלכתי להתפלל. ואחר התפלה הלכתי לצי' וסעדתי
 סעודת שחרית וחשצתי שרפאל יחזור לקרוא אותי ולא נא והייתי חושב
 צהן אם אלך ואם אהדל. ואשלת צעד הר"ר יעקב הנ"ל. ויאמר לי לא
 הלכתי שם וישבו עד המנחה אז אמר הרוח לרפאל הנה החכם חושב
 לנא לכאן ושלת צעד ר' יעקב אשכנזי. ואחר המנחה הלך ר' יעקב לשם
 ויאמר להם הרוח הנה החכ' לא רצה לנא והקפיד לנא אלי. והנה לא
 יאתה הגאווה כי אם להקצ"ה בלצד ולא יאמר האדם איני רוצה לשתות
 מאלו המי' כי אולי יצטרך לשתות צעל כרחו. והנה כל ענין שליחותי לא
 היה אלא צעזורו כי שלחוני מן השמים כדי לגלות לו רזי שמים עליוני'
 מה שלא ידע מרבו ז"ל וגם שישיג העם צתשונה כי תיקון כל העולם
 תלוי בו. ונאתי לגלות לו עניני המשיח כי הלוא הוא תלוי כחוט השערה.
 והנה הוא תמיד דורש לכשיצא המשיח ומחמת קנאה אומר ר' פלוני לעם
 שקר הוא דובר כי אין המשיח נא צדו' הזה ומשחק עליו ואוי לו כי ענשו
 גדול כי מפני דברי' ומפני עצירות גדולו' אשר צעיר הזאת הכצידו על
 המשיח הצלי צרזל ויאחר עד י"צ שנים וצתוך זמן זה יצואו צרות רבות
 על דמשק ותתהפך כסדו' וגם ירושלים תשרף אך לפת תנצל ויצא אח"כ
 גוג ומגוג ואח"כ יצא המשיח עם שמונה נסיכי אדם. והחכ' אשתקד

דרש ג' דרשות קוד' המגפה ושצו מעט צתשונה ולפני שמנע עצמו מלדרוש
 מתה צתו החצינה עליו צמגפה והיתה נפש גדולה. אמנס צנו הקטן יהיה
 רצ גדול צישראל והנה הוא איצד מלשמוע רזין עליוני' כי על כן שלחוני
 מן השמים. וכשיצקשני לא ימלאני כי לא ניתן לי רשו' לדצר רק היום
 הזה ולמחר אחזור למקומי. וצמ"ש לא דצר עוד. וצוקר צאו והגידו לי
 כל מה שדיצר והלכתי שם ולא רצה לדצר עמי עוד ויאמר לי הנני חוזר
 למקומי ויתן סימני' כדרכי הרוחו' שיואלין ויאל ולא חזר עוד. וצעת
 לאתו היה שם ר' יהושע אלצוצ ואמר הרוח לר"י כתוצ קמייע (פלוני)
 שיש צספרך ותלה על הנערה כדי שלא יזיקוה מזיקין אחרי לאתו וכן
 עשה. והנה אני נתעכצתי מלדרוש לעם עניני התשונה מפני שרצי (פלוני)
 לא היה אז צמדינה וחשצתי שיתוקן הענין על ידי שנינו ונהפך הדצר
 כי צצואו קלקל הכל. והנה הוא צא עש"ק ט"ו צאצ. וכדי שלא יהיה לי
 כצוד ע"י דצרי הרוח כנ"ל ההציל הענין צעיני העם. אז ציוס שני צצצת
 י"ז צאצ נגלה הרוח הנ"ל לצת רפאל ויאמר לה שתגזור נדוי לצציה צצמו
 שלא יעווס ומאומה צקר יוס ג' עד שיציא ר' (פלוני) שם אחר התפלה
 להוכיחו על הנזכר לעיל. וצקר יוס ג' אחר התפלה קרא אותו וישצ עד
 חצי היום צתוכח' הנ"ל. והיו שם רפאל וצנו וכל צני ציתו ונשי' אחרו'
 וריצו"צ וצללאל ופר"ג אחיו ואנשים אחריו על הגג כדי לשמוע. אז אמרה
 הנערה לר' יהושע אלצוצ הצא המראה הזכוכי' לפני והוריד לפנייה את
 המלאך דדקיהל המושל ציוס הזה ויתראה המלאך הנ"ל וד' נפשו' עליוני'
 להיות עדי' צדצר הלא הם הר"ר יוסף ליאג. והר"ר יוסף קאר"ו. והר"ר
 שמואל עמרון, והר"ר אהרן צן תופא. והנערה מציעה צמראה ורואה
 אות' ומדצר' עמס. ויאמר לה המלאך כי איני רוצה להוכיחו כי ר' פלוני
 לא יאמין אל הדצרי' הנראי' צרמיזה צמראה רק דצרי' צרורי' מפי הרוח
 הנ"ל צעצמו אליו אחר שיתלצש צפי הנערה וגם לפי שמתחלה הוא עצמו
 צא צזה השליחו' מן השמי' ולכן הנני עולה למעלה לקוראו אז הלך ונתעכצ
 מעט וחזר וירד לתוך המראה עם הארצעה עדי' ויאמר לה אמרי לר'
 פלוני ולצללאל ולפר"ג שיאלו לחצר עד שתכנס הרוח צנערה מיד שיאלו
 לחוץ ותתעלף כדרך הניכפי' אחר שנתלצש הרוח התחילה לדצר ואמר
 אמרי לר' פלוני שיתקרצ אלל החלון הזה מצחוץ ויתקרצ ויאמר לו למה
 לא נתלצצת עד שהולאתני. אמר לו מפני שאיך רשאי לראותי כשאני
 מתלצש לפי שאתה חוטא. והנה המשיח צרע עמך לפי שתמיד אתה

מתלוץן צענין ציאת המשיח. ואומר שאין המשיח צל צדור הזה. וכשהר"ר
 חיים המקובל דורש צתשונה אל העם צעניני המשיח אתה מתלוץן עליו
 ומהציל את דצרייו מפני קנאתך צו. ואם חכם אתה צעניך תן לי טעם
 אל מנות פסק ושצועו' ור"ה וסוכו' ויאמר לו טעמי' הפשוטי' הידועי'
 ויאמר לו אלו הדצרי' נאי' לעמי הארצות ולא רנית לדע' האמ' והיה
 לכם לשמוע רזי תורה מהרצ ר' חיים. והנה הוא היה רונה ציום שצת
 לדרוש (צעניני) [צעניני] התשונה ולהוכיח העם ואתה עכצ' על ידו
 ומנע' התשונה מישראל אוי לכם חכמי הדור שאינ' משיצים את העם
 צתשונה. והנה גם צחכמי מוצרי' ראיתי שערורי' כי אין צהם חכמה כלל
 ומחריצים העיר צעיוו' הדין ולאשי מוצרים יש להם עצדים משרתים
 וכשהאנשים יולאין מצתיהם העצדים שוכצין עם נשותיהם. גם טומנין
 התצטיל ציום השצ' וכאלה רצות. והנה כל ההולך עתה למוצרי' אפי'
 להסתחר מחרימיין אותו מלמעלה וסופו שיאצד כל ממונו מפני הרעות
 אשר שם. גם צוניצייה עתיד לצא עליה חרצ שלופה שצעה ימים רצופי'
 ויהרגו צה חכמי' גדולי' צדיקים שאין כמותם צעיר הזו סוף דצר אוי
 לכם חכמי הדור שיש לכם גאווה וצו ואינכם משגיחים על כצוד הקצ"ה
 להשיצ את העם צתשונה ואתם גורמים רעה גדולה צעולם. אז נכנע ר"פ
 מלפניו וירדו דמעות מעיניו. ויאמר לו כיון שנכנע' ונתצזי' ע"י שהולאתיך
 לחון די צזה. ונתן לו רשות שיכנס. ואחר שנכנס אמר לו אמור לו הנה
 אתה ויושצי דמשק אין לכם חלק לעוה"צ ח"ו לכמה סיצו'. אם שאת'
 מחטיאין העם צמה שאת' משציעין אות' ע"ד המסי' והעריצות כמה
 ומוון יש לכל אחד ונשצעי' לשקר וכצר אתם יודעי' שנשצעיין לשקר גם
 נשותיהם הולכו' חצופות צלצושיהן ותכשיטיין מגונו' כמו כאלו הפיגאגאים
 אשר צראשיהן ודדיהן מגולו' וממלאין חיק' צגדי' כדי שיראו דדיהן גדולות
 ומוליכות אלו הליצארים והנוקאצי' דקי' להראו' גופ' ומשימיין תוך חיקם
 מיני צשמים לגרו' יצר הרע צאנשי' וכל זה צשווקים וצרחוצות להראו'
 העמים את יפיים. גם הוכיחו את צניכ' ומנעו אות' מן העצירו'. והנה
 ארצעה ושמונה צני אדם עושי' עצירו' עם גויות ואשת איש ומשכצ זכור
 חון עצירות אחרו' ומנה את כול' צשם אצל על אלו צלצד ספרו לו והם
 אליהו חפץ וצני גאנדור וצן קוריירו' ואצרהם מולירו שוכצז' עם גויות
 וצת קומיירו' המשומד' מונה עם יהושע קוריט והרצה אחרי' ורצ"י ור"י
 מונייראס רצע את כתן כולף ועתה כתן לו צתו ועדיין מונה עמו ואוי

לו ליעקב כי פניו שחורות לעוה"צ כזפת מרוז עונות ואין לו חלק לעוה"צ.
 ויעקב אחידא גיסך עשה עצירה עם פלוני'. ונסיו מנשה אין לו חלק
 לעוה"צ ואין לו נשמים שום מליץ טוב וכל שיעשה טובה עמו ואפי' לרפלותו
 מזה החולי שנפגע מן השמי' ע"י רוח רעה ראוי לכסרו במגירה. ורפאל
 כוליף ומיכאל בנו עוצרי' כמה עצירו' עם נשים ישראלים וגויו'. והנה צליל
 שנת שעזרה שכז ת"ח הנקרא צתיצ' ספרדי' חכם עם גויה אחת צגוצל"ר
 ואז שאלנו מי היה שם אז על התנור אשר שם ונודע שהיה אזרהס כי שם היה
 ישן הוא ואשתו עם גויה אחת צעל' הצית. ואש' מאיר פרץ הוא ונתה זונות
 גמורות מחטיאות הרצי'. ור' דוד גאוזינן חטא הרצה כי הניח פה אשתו
 הלנועה וכאל אשה צמזרים זונה וצעונותיו מתו אשתו וכלתו שהיו לנועות.
 וצמזרים עושה עצירות עם זונות ואיצד את עולמו. ואולי הוא ענין האשה
 שלקח צמזרים ר' פלוני הנ"ל. אחת הוא שהפזמוני' שחיבר הם צעמז' טובים
 אצל הוא צעמזו אסור לדבר עמו ומי שמוני' מפיו המפזמוני' שחיבר
 רע לו כי תמיד פיו דובר כזלה וכל ימיו שיכור. והנה ציוס פלוני צין המזרי'
 קצב סעודתו צשע' פלוני' צצית יעקב מנידלס והניח כוצעו צקרקע וזימר
 שירי' צקול רס ואכל צצר ושתה יין וגם נשתכר ואיך מכריז משירות
 צגוצלך דורש להס תשונה (ואני חיים סיפרתי לו זה הענין והודה לי
 שכן היה) גם עתה צהייתי צורח מן המגפ' עשה משכז זכור מרוז שכרותו.
 וציוס השנת עשה שתי עצירות האחד שנתקוטט עם אשתו וגירשה מן
 הצית. והשני' שאל"כ נכנסה גויה אח' צציתו והקטירה צכור על האש
 צצז' ואל"כ שכז עמה ולכן אסור ליהנו' לו ואסור ליתן לו כתובה
 או גט לכתוב וכמעט שראוי לפוסלו וגם צנו הקטן צעל גויה והוא
 רשע גמור ישחקו עצמותיו אצל צנו הגדול אינו חוטא. והנה הרצה
 משכז זכור יש צמדינה זו גם הרצה יעור' הדין ועינוי הדין יש צמדינה
 זו. השיצ לו ר' פלוני ומנין אתה יודע כל זה אמר לו והלא צנך משה
 ומנח' רומאני הציאו גויה אחת צצית א' צחג השצועות שעצר קודם שהלך
 לאר' נוצה ושכזו עמה אמר לו אפשר שצני חטא צכך אמר לו מעש' אצו'
 יעשו צני' וכי אתה ג"כ צצחרותך לא עשי' דצרי' שאינן טובי' אמר לו
 אם כן אלך לנפת אמר לו החרצ' דמשק ותלך להחריצ גם נפת תקן
 תחלה חורצן דמשק ואל"כ לך למקום שתרצ' אמר לו אמתין עד חודש
 אלול שהוא חודש של תשונה אמר לו טוב דצרת אצל אין פיד ולצך שוין
 כי אינך מאמין צצצרים אלו. והנה כשדצרתי עם הרצ ר' חיים המקובל

היה כמסופק קלת דצרי' עד שהוריד המלאך ואז האמין ונתרצה להשיב
 העם צתשונה אל אתה אינך מאמין כלל לכן עכ"פ התקצנו כל חכמי
 העיר והשיבו את העם צתשונ' והניחו להרצ' ר' חיים צמקומו ואל תקראוהו
 כיון שלא האמין צראשונה ולומו שצע' ימי' אמר לו והרי יום שציעי
 הוא שצת אמר לו וכי כל המנו' אתם מקיימי' והנה לצורך השעה כי
 חרון אף עליכם לריך שתתענו גם שצצת אל אל תדרשו דרשו' אלל כל
 היום תרצו צסליחות וצכי ותחנוני' ואם לא תעשו כן דעו כי יצא על
 דמשק גזירו' קשו' וצפרט רעצ של מהומה אשר איש צצר זרועו יאכלו
 והזהרו שר' פלוני לא יכנס עמכם צסום תענית מאלו ודצר זה אני
 גוזר עליכם צחר' ונידויו. ואם היה ציניכם לדיק גמור וקדוש היה נגלה
 אליו מלאך קדוש לצצר לו פה אל פה ככל הדצרים הנ"ל. והנה יהושע
 אלצונו יודע וצקי צענין השצע' הרוחות והשדי' ממה שקבל מהר"ר דוד
 מהמוגראצי רצו שהיה ירא' שמים וחכם וצקי ואם ירצה יכול לרפאות
 את שמעון אחי צללאל הנכפה. ואחר שנסתלק הרוח גזר ר' פלוני חרם
 על כל העומדים שם שלא יגלו הדצר מפני כצודו וכצוד האחרים שצצר
 הרוח ולא זכרו לחר' של הרצ הנז' ונתגלו הדצרי' אז הוכרח גם הוא
 להודות. אמנם הטיל מום צקדשי' מפני שנגע בצצודו מהוציא דצה על
 שאמר וכי כל התורה כולה אמת ועל זה צנו מזידות וחרמי' והחרים
 את הרוח הנז' צקהל על שהוציא דצה על אנשים לדיקים ואח"כ שלחה
 לו צת רפאל מסיני' צסם הרוח לאמר כי הרוח הנז' עומד צכל יום
 צישיצה של מעלה ומחר' אותו ולכל המסכי' עמו על מה שעשה.

ביום ששי לאצ הנ"ל הוריד ר' יהושע אלצונו מלאך אחד ממשרתי לדיקאל
 שר היום ההוא ונראה צמראה צוככי' כמנהג ושאלתי ממנו אם
 מה שצצר לי מורי ז"ל צעניני נשמתו וצעניני השגתי אם הוא אמת
 ואמר שכל דצרו אמת אמרתי אם כל מה שמדצר נפש הצדיק עמי ע"י
 הייחודים אמת או דמיון ואמר כי הוא דיצור אמת אלל שלפעמים נכנס
 נשמת הצדיק צלצי ומעלה דיצורו צפי ואני שומע ולפעמים יושצ צחוץ
 ומתקרב אללי ומדצר עמי אמרתי למה נתרחק ממני מורי ז"ל זה זמן
 רצ ואמר לי אתה גורם כי צראשונה הרחקת כל עניני עולם הזה מלצך
 וכתצק עם קונך צתכלית והיית מייחד יחודים ועוסק כל היום צתורה
 ודורש תוכח' להע' ועתה עוצת הכל וגם הוא עוצך כי אתה יודע מה

שאמר לך רצך ואחריו ג"כ אמרו לך דבר זה כי כל העול' תלוי צך ולא
 זאת לעולם אלא כדי להשיב' צתשונה והגאולה תלויה צך וכבר נסית
 זה עשר שנים כשדרש' והוכח' את העם כמה אנשים שצו צתשונה והיו
 דצריך נשמעים אליה' וכשעצצת' סרו מן הדרך ורצו' מתו צחטל' והעון
 תלוי צווארך ועת' נתרחק' לגמרי וצחר' לך קרן זו' וכמה אנשים
 חולמי' חלומי' נפלאי' ומספרי' אות' לך וכ"ז מהשי"ת לחזק לצך ועדיין
 אינך מאמין צאותן החלומות ודע כי מקומך צג"ע אצל רצך האשכנזי
 וצ' לדיקי' האחרים מהתנאים הגדולים הקדמונים ואתה לדיק גמור לפני
 הקצ"ה אלא זה שאמרתי הוא הגורם לך מנע' הדבור של הנדיק ההוא
 ע"י יחודים וגם רצך כעוס עליך מעט על זה ולכן אינך חולם עמו כמו
 צראשונה ואם תחזור לעצודתך תשיג כל רצונך צלי ספק אצל עדיין יש
 צך עון קטן ואין לנו רשות לגלותו צפני העומדים פה אך אם תמחול
 צכך. והנה צתך הצניצה לך שהיתה נפש לדיק גדולה ומפני עון הצו'
 נפטרה צמגפה גם שם הנדיק המדבר עמך אין רשו' לגלותו צפני אלו
 העומדים אמנם יש צצמו ד' אותיות והנה הייחוד היותר נכון לך עתה
 הוא הייחוד הגדול מט"ע הכתוב צספרך וכן ייחוד רצך ז"ל. וכן הנדיק
 היותר נכון לך עתה הוא שמואל הנביא אע"פ שהוא גדול צעיניך ודע
 שאם לא תשמע לדצרינו להשיב העם צתשונה ושיצומו צה"צ כיום הכפורי'
 צנום וצכי וכו' דע שתצא עליך צרה גדולה וגם ליוצאי דמשק יצואו צרות
 צרות עצומות. והנה לא שלח הקצ"ה מעשה הרוח צצת רפאל עליו אלא
 כדי להשיב אנשי דמשק צתשונה כי רוח חסיד גדול הוא ומקומו צג"ע ועל
 חטא קל שהיה צריך עדיין לתקנו שלחוהו לקבל עונשו צנהר אחד ושם
 נתלצש צדג אחד וקנאו רפאל וכשאכלה צתו ראש הדג נכנס צה ויש
 צה י"צ יום ויום ראשון צצצת ר"ח אצ הגיע זמן עלייתו ועלה מאליו
 שלא ע"י שום אדם וציום צצת שלפניו שלח צצוקר אחריו והלכת שם
 ולא חזרת עד יום ראשון צצוקר וכבר הגיע זמן עלייתו והוא היה רוצה
 לגלות לך רצו' עליוני' וכל כוונתו היה להשיב העם צתשונה וכמה נפשו'
 ומלאכים ירדו עמו צליל צצת והיו ממתיני' לך לדבר לך על זה ולא
 האמנת לדצריה' ואצדת כל אותם הרצים. והנה לא שלחם הקצ"ה אלא
 לשישמעו העם את מעשי ה' כי נורא הוא וע"י כן יצונו אללי וישו
 ה' מחרון אפו עליה' כי רעה גדולה עתידה לצא עליהם מרוב עצירתו'
 צציד'. וגם כי יודע הקצ"ה שאנשי דמשק לא ישמעו לקוליך כי עצירות

גדולות יש ציניה' המעכזים תשונתם עשה אתה המוטל עליך וקצץ עשרה
 אנשים היותר ראוי' שתמלא אף כי אינ' ראויים לגמרי והשיצם. וגם עשה
 מה שצידך להשיצ העם בתשונה והשומע ישמע והחדל יחדל ואתה את
 כפוך הללת.

הנה לעיל כתנתי מה שהיה צענין הרוח עלמו שצ' רפאל עניו מה
 שראיתי צעיני ומה שספרו לי הר"ר רפאל והר"י אשכנזי וכל זה
 היה ציוס שנת ר"ח אז וצוקר יום א' יאל צלי ספק ועלה למקומו. אח"כ
 אירעו דברים אחרים ואינם ע"י הרוח הנז' צעודו מלוצש זה כי כזר
 יאל והנערה צריאה לגמרי אזל אומר' שלפעמי' רואה מראות צהקיץ
 וצחלוס על ידי נשמות ומלאכי' וגם על ידי הרז' הנ"ל לעתי' רחוקי'
 ומפני זה אני מסופק צדצריה אם הם אחתי' או מעורצים טוז צרע מטעם
 הנ"ל וגם לסיבה אחר' כי אני לא ראיתי זה צעיני כמו שראיתי צראשונה
 אזל מה שנפלאתי הוא כי כל דברים לא היו אלל לתשונה וירא' ה'
 ודצרי תוכח' ועל כן לא אמנע מלכותצ' מפני אנשי אמת שהיו שם.

ואלו הן אמריה כי אחר שיאל הרוח ממנה תמיד היא רואה מלאך ה'
 שצחלומו' מוליכה אותה לג"ע ולגיהנם ומראה לה מקומות הצדיקים
 שצג"ע וצרוצ המקומו' אומרים לה המראות האלו שתזהירני להשיצ העם
 של אנשי דמשק בתשונה אולי ישוץ ה' מחרון אפו אליהם.

לי' ז' באב אמרו לצת רפאל הנ"ל שתאמר כי הנה צראשונה היה
 נגלה אליו תמיד כפך תנא אחד על ידי ייחוד שהייתי מתקשר עמו
 והנה זה זמן ירצ וצפרט זה שנת' וחצי שאינו נגלה לי לשתי סיצו' הא'
 שעצתי הייחודים הנזכרים והשנים כי עצתי דרשותי להוכיח העם ולהשיצם
 בתשונה כצתחילה ומפני שני סיצות אלו עלמן כפטרה צתי צמגפה הזאת.

לי' ח' באב אמר לה אליהו ז"ל צהקיץ צעת קידוש שנת אמרי להר"ר
 חיים ולשאר חכמי העיר איך הם מתרשלי' מכל מה ששמעו
 והנה רעה גדולה תצוא ליוצני דמשק וצפרט להרצ ר' חיים. גם אמרי
 לו למה חטא ציוס שצי צאצ והוריד מלאך לשאלו מלמו וכי אינו מאמין
 לכל הדצרים שדצרו לו על ידי הרוח הנז' והרי גם רצו אמר לו צחייו
 כי לא צא לעולם אלל להשיצ העם בתשונה וגם המלאך שהוריד הגיד

לו כל זה ועדיין הוא פוסק על שתי הסעיפים ואינו מאמין לגמרי חוששני
לו פן יצאו עליו זרות רעות על הפלירו.

יום י' באב שאלתי לה על ידי אציה למה נמנע הצדיק הנודע לי לדבר
עמו ומה שמו ואם יש תקנה להחזירו ואחר שני ימי' השיבה לי כי
ליל י"א צאצ ראתה למורי נחלו' ויאמר לה אמרי לו משמי שלא ישאל עוד
שאלות אלו כל כך פעמים ואיני יכול להשיב לו תשובה כי אם השלשה
תיצות אלו:

אשרי מתים בביתך והוא יצין מעצמו פירוש הדברים

כ"ה י"ב צאצ ראתה למורי ז"ל נחלוס נמנעה אחת ויאמר לה מה השיצך
הר"ר חיים ותאמר לו שאמר לה שלא הצין אותם השלשה תיצות
הנ"ל ויאמר וכי דבר נקל כזה נאטם שכלו ולא הצין ואיה החכמה
שלימדתי וזכור יזכור אותו הרוח רעה שהולאתי ממנו והנה זה ארצעה
שני' שאינו רואה אותי נחלו' ועתה חשנתי לחזור אליו וכיון שלא הצין
דברי תשובתי איני רואה לחזור אליו. ונלע"ד שפירוש מה שכ' צאות'
השלשה תיצות הוא ענין הרוח רעה הנז' שהוא ענין תחיית המת'
שהחיינו נלכתנו לכפר עכנרא מפני שהזיקני אותו הרוח שצקצר הגוי או
יהי' מה שנעקם פי צייחוד הראשון שהייתי מתלמד.

אמר המעתיק נלע"ד שאין זה פירוש אותה הג' תיצות כי הג'
תיצות הנז' היו תשוב' השאלה ששאל ציוס י' לאצ כמו שאמר
לה זליל י"א כיון שלא הצין דברי תשובתי כו' ומדקרי להו זסס תשובה
על כרתך שהיו על מה ששאל דאס הוא על ענין הרוח רעה או על עקימת
הפה א"כ היכי קאמר שלא הצין את דברי תשובתי.

יום כ"ד לאצ הלך ר' רפאל לסיני' והלכה אשה אחת ושמה רחל לצקר'
ואמרה לה צתו כי ציוס ר"ח כל מצוקש אותו הרוח הי' שאנזא
אליו ואלי נשתלח ואח"כ כשלא רציתי לעשו' רצונו כנ"ל ולא חזרתי
אליו ונתרע' עלי על שלשה דברי' הא' לפי שכשהלכתי שם חשנתי שהוא
רוח רעה ולא נהגתי צו כבוד כי הייתי מדבר עמו צלול והצ' לפי שלא
האמנתי לדבריו שאמר לי שהיו שם מלאכי' וגשמו' וכולם ממתניס
לתפתי ואני לא נתעכנתי שם והלכתי והג' לפי שלא חזרתי שם אח"כ

לדבר עמו והנה הוא צליתו של הקצ"ה צא לספר עמי דברי נוראי ורזים עליוני ואני איצדתי וסופי להתחרט על זה וכשאצקשהו לא אמנאהו.

ד"ח כיסלו שנת הש"ע צא ר' רפאל מסיני ואמר לי כי מורי ז"ל נראה לנתו צהקיץ ואמר לה אמרי לר' חיים כי הנה הוא נעצז על כי לא הצליח צדרושותיו לאנשי דמשק והנה צתחלה הייתי צכעס עמו על שלא רצה לשמוע אל דברי הרוח ההוא והמתין עד שחזר מצפת וע"י כן נתצלצל הענין כי כשדיבר עמו הרוח היה עת רצון ואח"כ עבר זמנו ולא הצליח צדרושותיו אמנ' עכ"ז כבר נתרו דרשותיו לפני השי"ת אע"פ שלא עשו פירו'.

בשנת השל"א צהיותי צצפת למדני מורי ז"ל להוציא רוחו צכח הייחוד א' שלמדני וכשהלכתי היתה האשה מוטל' על המטה וישצתי צצדה והפכה פניה מכנגד' ואמרתי להרוח שיהפוך פניו אלי לדבר עמי שיצא ולא רצה וטפתתי על פניו צידי ואמר לי וכי מפני שלא הצרתי פני הכיתי לא עשיתי צרשע כי אם מפני שפניך צוערו' אש גדול שורף ונפשי מתטרפ' אם אסתכל צך מרוצ קדושתך.

כשנולד הר"ר חיים צן ידידי פאלציירי הייתי אני סנדק צעת המילה ראתה אשה אחת ושמה סעדת אשת יעקב נאלר עמוד של אש וצן השמים על ראשי ונלע"ד שאז הי' צשנ' כ"ח לפ"ק קודם שצא מורא.

פעם אחת שאלתי למורי ז"ל איך היה אומר לי שנפשי היא מעלה כל כך כנז' צשער הגילגולי צצורך והרי קטן שצדורו' הראשונים היה צדיק וחסיד שאין אני מגיע לעקיבו, ויאמר דע כי גדול' הנפש (אינס) [אינה] תלויה כפי מעשה האדם רק כפי הזמן והדור ההוא כי מעשה קטן מאוד צדור הזה שקול ככמה מצות צדורות הראשונים כי צדורות האלו הקליפה גוצרת מאוד מאוד עד אין קץ מה שאין כן צדורות הראשונים ואלו הייתי אני צצאותן הדורות היו מעשי וחכמתי נפלאי' מכמה צדיקי' הראשונים אשר על כן שלא אצטער על זה כלל כי צלי ספק יש לנפשי מעלה גדולה על כמה צדיקים ראשונים מצמן תנאים ואמוראים.

פעם אחרת אמרתי לו אין אני פתי להאמין שלא מצאת צכל הדור הזה ראוי ללמוד חכמה אלא אני צצלד וכי אין אני מכיר צעמני את מעשי כי יש צדיקים גדולים וממני וצעלי מעשים טובים יותר ממני צדור

הזה ומה לי אם השנתני ואני יודע צעמני שאיני כך והנה מהרי"ק והרד"ק ורצו והרמ"א והר"א הלוי והרי"ג והר"א וכו' אז אמר לי וכי מה קירוב היה לך עמי מעולם ומה הנאה יש לי ממך ואדרבא אתה הקטן שצכולם ולא היה לי לקרנך אלא לאלו שהם גדולי הדור והיה לי צוה כבוד גדול וזה לך האות כי לא על חנם נחרתי נך אלא לגדול מעלתך על כולם. ועוד אל תחשוב בלנך כי מעלת בני אדם היא כפי דעת הנריות ולולא ידעת כי כמה מומין נסתרי' יש צניי אדם היית תמה אלא שאינו רואה לגלו' סתרי צ"א ותדע כי כבר שקלתי כולם בכף מאזני' וצכולם לא מאלתי כלי זך ונקי וראוי כמותך ודי לך צוה כי אין לי רשות לדבר כל הדברים צפירוש וע"ז נאמר כי אדם יראה לעינים וה' יראה ללבב ולכן חזק ואמן לצנך ושמח בחלקך ונחלק נפשך ומעלתה.

בתמוז השל"א אמרתי למורי ז"ל שילמדני ייחוד אחד כדי להשיג השגה ויאמר לי לא תוכל עדיין והפארתי צו ויתן לי ייחוד אחד ונחתי הלילה קמתי ויחדתיו וארגיש זעזוע צגופי וראשי כבד עלי והתחיל דעתי להשטות ונעקס פי לצד אחר וחלתי מלייחד עוד וצוקר אמר לי מורי ז"ל הלא אמרתי לך כי ייקרך כבן זומא שנפגע ולולא שאתה ר' עקיבא שנכנס בשלום וכו' לא היה לך תרופה אז נגע על שפתי צכונה ידועה לו שלשה ימי' צכל צוקר ונתרפאתי וצערצ ראש חודש אמר לי כבר אתה ראוי ושלחתי למערת אבי ככו'.

בשנת השל"צ יאלנו לשדה ועצרנו על קצר גוי א' קדמון יותר מאלף שנה וראה מורי ז"ל נפשו הטמאה על ציוני וראה להזיקני ולהמיתני והיו מלאכים ונשמו' הנדיקי' רבים מימיני ומשמאלי ולא יכול לי וינווני מורי ז"ל שצחזרתי לא אחזור צוה הדרך ואח"כ הלך עמי נפש הגוי רחוקה ממני ושם צשדה נתעכצתי עם ר"י מורי ותחל נפש הגוי להתחצר צי והטטיאני שלא יכולתי לשמוע דרשות מורי ז"ל והתחיל לצכות ויאמר הנה כל הנשמות והמלאכים הלכו להם ע"י הכעס ולפיכך שלטה נך נפש הגוי ההוא ועתה מה אעשה והלואי שזיקוהו ויניחיהו חי כי אוכל לרפאותו אבל מתיירא אני שמא ימיתהו ויתצטל כל מה שאני חושב שיתוקן העולם על ידו כבודע לי וכי לריק יגעתי ונחרצ העולם ולא אכל כל הלילה מלערו והלכתי וחזרתי צדרך ההוא לצדי וכשהגעתי על קצרו רוח נשאתני ממש וראיתי את עלמי מרחק צאוויר גצוה עשרים קומות על גבי קרקע

עד שהגעתי למדינה צעת לאת הכוכבים והנחוני שם והלכתי לישן ואני הייתי צריא עד אור הצוקר ורליתי לקום מן המטה והיו אזרי נחלשים אחד לא' והרגישו צי צני הצית והוליכוני עד פתח מורי ז"ל לאט לאט וצהגיעי שם לא נותרה צי נשמה כלל כענין יונה והשכיצני מורי על מטתו וסגר הדלת והתפלל עלי ואחר כך נכנס לאותו צית הוא לצדו והיה הולך צצית וחוזר על המטה וגוהר עלי כה עשה עד חצי היום' שהייתי מת לגמרי ונחלי היום רליתי צעלמי כי חזר' צי נשמתי מעט מעט עד שפתחתי עיני וקמתי וצרכתי צרכת מחיה מתים.

ועתה אכתוב מה שהגיד לי מורי ז"ל שצעת ימים קודם שנפטר לחיי עולם הצא ודע כי מן שעה ראשונה שדיצר עמי אמר לי שאזהר מאוד מאוד שלא אגלה עניינו והשגתו וידיעתו לצני אדם לפי שהוא לא צא רק לתקני צלצד ואח"כ ע"י יתוקן אחרים והתרה צי שאם אגלה ענינו לצני אדם שימשוך נזק גדול לי ולכל העולם כולו ונתגלגלו הדצרי' שידע מורי הר"מ אלשיך הדצרי' וגזר עלי שאגיד לו הענין ומכח גזירתו הוכרחתי לגלו' לו ואז משם ואילך רצו הנכנסי' צצית מורי ז"ל ואני הייתי חושב שעשית[י] מנוה גדולה לצכות כל אותם צני אדם ופעמי' רצות היה מורי ז"ל מוכיח אותי על זה כשלא היה לו פנאי ללמוד עמי מרוב הנכנסין והיה אומר לי הלא אתה גרמת כל זה שנכנסו כל אלו ואני איש עניו ואע"פ שנמשך לי נזק גדול צענין זה איני יכול לדחות' וצהמשך הימי' רצה לשלוח את כולם מעליו ולא רצו לילך והפצירו צו עד צוש עד שאמר להם אתם רוני' לגרו' לי נזק שאחזור לצחינ' העיצור עצורכ' והם היו אחשי' גדולי' והפצירו צו דצר גוזמא מאוד ולא יכול להם ולא עצרו רק כמשלש חדשי' עד שיום א' לקחתי צסתר וא"ל כצר ידעת כמה התריתי צך על הדצר הזה וכמה נזק נמשך לך עתה שאלמלא כך הייתי מעלה אותך למעלה מגלגל ערצו'. והנה עתה דע לך כי נמשך לי נזק גדול מגילוי סודות אלו להם כי עדיין אין הם מתוקנים לזה ואני מוכרח להגיד לך כל אשר תשאל ממני כמו שאמרתי לך פעמים רצות צעצורך שומעין הם ואינן כדאין לשומע' וצעצור זה נמשך לי נזק גדול מז[ה] ולכן שמע נא ענתי ואל תשלח(ו)[י] צפניה' דצר והניחה לי ויפרדו כולם מעלי ותשאר אתה לצדך וצעזר הא"ל מעלה אותך למעלה מגלגל ערצו'. ולא רליתי לשמוע צקולו צאמרי אליו שלא יהיה נחשב עון צזה לדח' כל תשוב'

האנשי' ההם צעצור תועלתי. ואמר לי וכי אין אני יודע אם הוא עון או לאו. סוף דבר לא רייתי לשמוע דבריו ולעשו' רצונו צה. וכשמוע תשובתי התחיל לצאר לי קלת עיניי נפשי כמו שאכתוב בסדר הגילגולי' עש"צ וחשב צה אולי אתפתה דבריו צשומעי מעל' נפשי ואתרצה להועיל לי לצדי ועל כל זה לא רייתי ואז נתעכצנו יחד כל היום ההוא עד שקיע' החמה ולא יכול לי להכריחני לדעתו. סוף דבר אמר לי דע כי אין עוד זמן אלא היום הזה צלצד ואם לא תודה לדברי אין עוד תיקון אלא קילקול וצוק הנמשך (לו) [לי] ולך ולכל העולם ע"י גילוי סודו' אלו להם שעדיין אין רשות מלמעל' דבר זה. ואני צעונותי רייתי להיו' חסיד שוטה ואמרתיו לו מה שיארע לכולם יארע לי ואם הם לא ילמדו גם אני לא אלמד ולא יאמרו צשמים צצציל תועלתי לא חששתי לתועל' אחרים. ואני לא שיערתי צעלמי מה שיהי' צעוכ"ה ואחר זה צשלשה ימים הוכה צמגפה יום עש"ק פרש' מטות ומסעי יום ר"ח אצ שנת השל"צ וציום ג' ה' לאצ נפטר לחיי עולם הצא.

שנת הש"ע יום שציעי של פסח יצאתי אחר התפלה מצית הכנסת והיו מקל' נשים הולכו' לפני ותצט אשה א' מאחריה לראו' פני ותרא מצד ימיני עמוד אור לצן מצהיק כפלי כפלים מאור השמש וממלא כל רוחצ הדרך ההוא וקומתו כפליי' משיעור קומתי והיה מצהיק צתכלית ומתנוצץ כעין הצרק המסמא העיני' ולא יכלה לראו' פני כלל ומרוצ צערה ופחדה נכנסה לחצר אחד להצא שם.

יום ה' כ"ח אלול הוריד ר"י צו"צ מלאך היום צמראה זכוכי' ואשאל צלתש אם יש צאפשרו' צי לראו' לאליהו ז"ל ולדבר עמו ויאמר לי שצעה כשמו' הם מצוי' אלכך ומדברי' עמך אצל אתה שואל על א' גדול מאוד והוא מלאך וגם נשמה של צדיק וכל העולם תלוי צו וכל הישוע' תלויה צו ותהיה על ידו וצו שלשה אותיו' ראשונו' משם הוי"ה צ"ה וגם צ' אותיות א"ל ומפני גדולתו איני יכול להזכירו צפירוש צפני האנשי' היוצני' פה עמך והנה תחלה היה מצוי אלכך ומפני שצטלת מנהגו' שלך ודרכיך הראשונו' גם הוא ציטל מצצוא אלכך הלל הם ענין הטירה והטצילה וענין היותך משיצ העם צתשובה צדרשותיך. ואם עתה תרצה לחזור לא תוכל כי צקנת ואין צך כח ויכולת כצראשונה ועל כל זה לא תתייאש לגמרי כי גם שאי אפשר להיו' כצראשונה יהי' קרוב

אל ענין הראשון והנה אם תטבול יהיה עמך דצורו צצירור ואם לאו אמת
 הוא כי יתגלה לך אצל יהי' צהסתר גדול וקילור דצור ולעתים רחוקים.
ל"א י"ח לתשרי משנת השע"ג חלם פליל אחד העם סעד אל דין הגוי
 דגל טומאת אומת הישמעאלים והוא היה יושב לצדו צמדצר שמה
 וירא והנה איש נצב לקראתו לצוש סמרטוטין וקרוע צגדים ופניו מושחרו'
 כדן. וישאלהו הפליל מי אתה ויאמר אני מחמד נציא הישמעאלי' ויאמר
 לו ואם אתה נציא השמעאלים למה אתה עומד צכך ויאמר לו מפני שהטעתי
 אומה שלימה וגדולה כזה וכצר עצר זמני שהיו אלף שני' ונתצטלה דתי
 שהוא הצל וריק והנה ששה אנשי' לפניו והשני' מהם אחזו להמחמד זה
 צימינו וזה צשמאלו והשני' אחרי' עצרו לפניו' עד מקום אחד שהי' שם צית
 הכסא ויזיאו מתוכו איש אחד ויציאו לפני הפליל וכולו מלוכלך צצואה
 פניו ידיו ורגליו וישאל הפליל מי הוא זה ויענהו זה הוא יש"ו צן מרים
 וישאלהו ולמה הוא צכך ויענהו לפי שהטעתי אומת הנוצרים צדת שקר
 זה זמן רב וכצר עצר זמנו ונתצטלה דת ההצל והריק והנה אלפי' ורצנות
 ישמעלי' צאים לפניו' וישאלו' צמי נאמין וציזיו דת נחזיק ויאמרו להם
 אותם הששה האנשי' שאו עיניכם למרחוק וישאו עיניהם ויראו אומת
 היהודים לאלפים ורצנות וצראשם זקן אחד וזקנו לצנה עד הטצור ושמו
 עקיבא והכנסו צדתו דת האומיתי וילכו עד שם ואחר שעה והנה כל
 הישמעאלים הנ"ל חזרו פניהם וינעקו ויאמרו תן לנו דת כי האיש אשר
 שלחתם אותנו אליו נפטר ומת אז אמרו להם האנשים ההם הניח תלמידו
 חליפתו ותמורתו. אמרו לו ומי הוא א"ל הנה חי צעולם הזה וצעולם
 הצא חיים כפולים והנה עתה הוא חי צדורינו זה צעולם הזה לכו אליו
 כי הוא עתה ראש לכל דת היהודים ההם אשר ראיתם ואז חזרו והלכו
 אליו וישארו אלו השלשה הפליל ומחמד ויש"ו תפוסים ציד ששה האנשים
 הנז' צצער גדול והיה הפליל מתהפך על מטתו וצועק צצער ותראהו
 אמו צצער גדול ותקילהו משינתו. ויחלוס דצר זה שלשה וארצעה פעמים
 ויהיה מומחרת ויגד החלוס לצני ציתו ולתלמידיו וציו' ההוא שלח אחרי
 המכשפים הצקיאים צחכמת שרי כוס ושרי המראה ויציאו שם רוחות
 ומלכי שדי' וישאל מהם שיגידו לו מה ראה צחלומו ויציאו לפניו ישמעלי'
 אחד מושחר וקרוע על דרך הנ"ל ופניו טוחות צקרע וגם נוצרי אחד
 אחד מלוכלך צצו' וגם הוא פניו טוחות צקרע ושאל להם על מה הם
 צזה הצער ויסירו מצנפותיה' מעל ראשיהם וישליכו' צקרע לרמוז כי

הוסרה ממשלתו ממנו ונפלה לארץ. עוד הציאו לפניו יהודי א' יושב על הכסא צתוך הגן מלא דשאי' ורענני' צעלי ריח מאוד ושני שמש' משמש' לפניו א' מימינו וא' משמאלו ומניפים לו צהנפה וישאל להם אם אלו המראו' שראה צחלו' הם מסטרא אחרא דמיון צעלמא מזד השידי' והמזיקין או אם הם מלמעלה מן השמי' וירימו ידם לשמים לרמוז שכל זה מאתו יתצרך.

ועתה אתחיל לכתוב החלומי' שחלמתי אני ואע"פ שנשכחו ממני הרצ' ואין לתמוה האיך אני כותב דברי חלומות כי כן מנינו לרז"ל שהיו חוששין לחלומות כמו שכתוב צפרק הרואה האלקי' עשה שייראו מלפניו זה החלו' רע אלמא דלפעמי' דברי החלו' הם מאתו יתצרך לכן אציי ורצא היו נותני' שכר לצר הדיא שיפתור להם חלומותיה' וכן אמרו שלשה חלומות מתקיימי' חלו' שחלו' לו חצירו וחלום של שחרית וחלו' שנפתר צתוך חלומי' א"כ יותר טוב הוא כשחצירו חולם לו ולכן אכתוב גם החלומות שחלמו לי אחרי' וצמדש קהלת אמרו שאל ר' יוחנן להבוא גרדי שראה צחלום לר' אסי שהרקיע היה נופל ור' אסי מחזיקו ומאז ואילך נהג צו כבוד גדול צר' אסי מפי החלום ההוא.

שנת השכ"צ י"ז לחודש חשוון. היה צידי ספר אחד ישן מכתובה אשכנזי' והיה כתוב צו כך שם **אהבת*** הוא השם שהיה כהן גדול מזכיר ציום הכפורים. ויהי צליל' חלמתי שמת איש עשיר והלכנו לקבורו כל הקהל ומהר"י קאר"ו ור"ש אלקנץ ומהר"י יירגאס החזן ויוליכוהו לצית הכנס' הגדול' שנצפ' להספידו ואח"כ צאו להקים מטתו. ויאמר החזן שימו הציני' תחלה על ראשו וידצר המת ויאמר איני רוצה וכל העומדי' שם לא יכלו להניחו עד שקמתי אני צכעם להניחו ויאמר לי המת צמה כחך גדול יותר מכל אלו ואומר לי לפי שאני יודע השם המפורש ואחרי' אותך צו ויאמר ומי הודיעו לך. אמרתי לו הנני מחרי' אותך צתר"ך עמודי אור שנכתר וצל"צ נתיצו' חכמה וצחמישים שערי צינה וצע"צ גשרים של מימי החסד וצמ"צ להצו' אש שצגצורה וצשם המפורש שצספיר' התפאר' שהיא הוי"ה מניקוד ק"צ אצ אז נפל ארצה והנחתי הצינית על ראשו ויוליכוהו ויורידוהו דרך מורד עמוק מאוד ושם היה צית

(*) בניקוד: ה"א צרוי, בי"ת קמוצה, ה"א צרוי.

הקצרו' ויקצרוהו. אחר כך נגלה איש אחד על קצרו ושלשלת הצרזל צידו ויפתח הקצר וישם השלשל' על צווארו ויוליאוהו ויתהפך האיש ההוא לדמו' כלב ויוליכוהו נע וכד צעולם. ואמרתי אל האיש ההוא הנה האיש הזה המת מגדולי העיר ולמה תענישוהו כך ויענני אתם לא היית' מכירי' רשעו צזה העול' והנה זה העונש מענישי' את כל הרשעי' לאחר פטירתן.

בשנה ההיא חלמתי והנני נכז על הראש הגדול שצמערצ צפת צתחלת ההר צלמלע שני הראשי' הגדולי' אשר לו שהם על כפר מירון ואשמע קול מצער ואומר הנה המשיח צא. והנה עומד לנגדי המשיח ויתקע צשופר ויתקצנו אליו אלפי' ורצנו' מישראל ויאמר לנו צואו עמי ותרואו צנקמו' חורצן צית המקדש ונלך שם עמו וילח' וידך את הנוצרים אשר שם ויכנס צני' המקדש ויהרוג גם לאשר היה צתוכו ויצו לכל היהודי' ויאמר להם אחי טהרו עצמכם ואת צית המקדש מטומא' דם פגרי הערלים האלו וטומא' ע"ז אשר צתוכו וניטהר ונצנה צית המקדש על מכונו ונקריצ קרצן התמיד ע"י הכהן גדול והי' המשיח צדמו' ר' ישראל הלוי שכני ואשאל את המשיח ואיך הלוי יהיה כהן ויאמר לי טעות צידכם כי אינו לוי אלא כהן ואח"כ הוציא ס"ת מהיכל צית המקדש וקרא צו ואיקץ.

שנת השכ"ו ליל צצת ה' לחנוכה אמרתי קידוש ואשצ על השולחן לאכול והיו עיני זולגו' דמעו' נאנח ונעלצ על כי צעשרה צחשוון שעצר נשאתי אשתי חנה וקשרו אותה צכשפי' ואמרתי צלצי להשי"ת הנה על ידי שאלת חלום הצורתיה כנ"ל ואיך נודמן לי צרה גדולה כזו וצפרט שיס עון קרי לצטלה כשאני צודק עצמי עמה גם צציתי על ציטול עסק התורה כמצואר צקונטר' עניני נשמת צסי' צ' ומרוצ דאגתי לא אכלתי כלל ואשכצ על מטתי על פני צוכה עד שצרדמתי מתוך הצכיה ואחלו' והנה אני יושצ צצית הר"ר ש"ש הלוי ז"ל מתפלל תפלת המנחה הנקראת רצון ציום השצת ואחר התפלה והנה עומד זקן א' צדמו' הר"ר חיים הלוי אשכנזי ז"ל שכני וקראני צשמי ויאמר לי אתה ר' חיים תרצה לצא' עתה לשדה עמי וללוות שצת מלכתא ציניאתה כדרך שאתה נוהג להקציל פניה צכניסת' ושם אראך דצרי' נוראים ואומר לו הנני ונלא ונלך עד חומת העיר הישן לצד מערצי כנגד החלון צמקום שהיה שם צתחלה פתח החומה וארא והנה שם הר גצוה ראשו צשמי' ויאמר לי עלה אלי הרהר והיה שם ושם אגיד לך דצרי שליחותי אשר שולחתי אליך וצהרף עין ראיתיו

נצט על ראש ההר ואני יושב למטה כי לא יכולתי לעלו' כלל כי אינו
 משופע כלל כי אם זקוף ככותל אמרתי לו תמה אני עליך שאני נחור
 ולא יכולתי לעלו' כלל ואתה זקן ועלית כולו צהרף עין ויאמר לי אתה
 חיים איך יודע כי בכל יום אני עולה ויורד דרך ההר הזה אלף פעמים
 לעשו' שליחותו של מקום ואיך אתה תמה עלי וכשראיתי כי נתחלה
 קראני ר' חיים ואתה קראני חיים וגם כשמוע דבריו המזהילי' ידעתי
 כי הוא אליהו ז"ל משצט הלוי וודאי ואז זלגו עיני דמעו' וחרדתי מאוד
 ואז התחננתי אליו צדמועות שליט ואמרתי לו תיקר נא נפשי צעיניך
 והעלני עמד. ויאמר לי אל תירא כי על כן שולחתי אליך ויחזק צרועי
 ויעלני כהרף עין אל ראש ההר עמו. וארא והנה סולם אחד מונצ ארצה
 על ראש ההר וראשו מגיע השמימה ואין צסולם ההוא רק שלשה שליצו'
 וצין שליצה לשליצה כשיעור קומת איש ויאמר לי עד כאן נתנו לי רשות
 לסייעך ומכאן ואילך ראה מה תעשה וילך ויתעל' מעיני ואני הייתי
 צוכה צצרה גדולה והנה אשה חשונה והיא יפה כשמש נצצת לנגדי על
 ראש הסול' ואחשונ צלצי שהיא אמי ותאמר לי מה לך פה צני חיים צוכה
 ואני שמעתי דמעתך וצאתי לעזרתך ותפשוט ידה הימני' ותעלה לראש
 הסולם. וארא שם חלון גדול עגול ושלחצ' אש גדולה יולא ממנה רצוא
 ושוב כמראה הצוק צחוצק גדול והיא להט' כל הנמצא שם ואדע צעמני
 כי הוא להט החרצ המתהפכ' אשר צפתח גן עדן ואקרא שם צמרירות
 נפש אל האשה ההיא ואמרתי לה אמי אמי עזרני נא מהלהט הזה צל
 ישראל ויתאמר לי אין לך עוזר מזה הלהט כי אם אתה צעלמך ולכן
 אתן לך ענה מה תעשה שום [שים] ידך על ראשך ותמצא שם צמר גפן
 ולצן כשלג ותקחנה ותשים אותה צחלון וסגור החלון ותעצור מהרה
 ואעשה כן ואעצור מהרה ותיכף כרגע נתעלמה ממני האשה וכלע"ד כי
 הצמר גפן הוא שנהפכו' שערו' ראשי השחורו' שהם דין ונהפכו ללצנות
 על ידי איזה זכות צסוד ושער רישיה כעמר נקי ויחזור אליהו לגלו'
 כצראשונה ויאחזני צימיני ויאמר לי צא עמי אל המקום אשר שלחוני
 צתחלה להציאך צו ויציאני אל חצר גדול שאין לו שיעור וצתוכו נהרו'
 גדולי' מושכים מים חיים להשקו' את הגן ועל שפת הנהרו' מזה ומזה
 אילנו' של פירו' נחמדי' למראה דשני' ורענני' לאין קץ ורוצן אילני תפוחי'
 מריחי' צריח מור ואהלנו' ועני האילנו' גצוהי' מאוד וראשי הענפי' היוצאי'
 מגוף האילן כפופי' למטה עד קרוב לארץ ותחתיה' כעין סוכה וצאותו

הגן עופו' לאין קץ כדמו' אוזוי' לצני' מתהלכי' בגן לארכו ולרחצו ושונים
משניו' דמסכת שנת כי כן היה אז ליל שנת כנ"ל ומידי הליכתן היו
קורין משנה א' או פרק א' וזוקפים נווארס ואוכלים תפוחים מן
האילן צעמס ואח"כ שותין מים מן הנהרו' וזה מעשיה' תמיד וצלותה
שעה הצנתי שהם נשמו' הצדיקים צעלי משנה אך לא הצנתי למה הם
צורות אוזוי' ועופו' ולא צנור' אנשי' ויוליכני עד פנימה תוך הגן עד
שדאיתי בתוך הגן עליה א' גדולה וגזוה כאילו היא על גבי גזעה גזוה
ואין תחתיה צית אחר והיתה גזוה מקרקע הגן כשיעור קומת איש
ופתחה צד מערב וסולם של ג' מדריגו' מאצני' מן הקרקע עד פתח
העלייה ואז נתעלם ממני אליהו ז"ל ואעלה אני לצדי צסולם ההוא ואכנס
צפתח העלייה ואראה את השי"ת יושב על כסא צד כותל דרומי צלמנע
והוא כדמו' עתיק יומין וזקנו לצנה כשלג מהודר עד אין תכלי' וצדיקי'
יושבים שם צקרקע לפניו על גבי מצעו' ומרצדי' חדשי' ויפי' עד מאוד
ולומדי' תורה מפיו. ואדע צנפשי כי אלו הם צדיקי' הנקראי' צני עלייה
והם צנור' צני אדם רואי' פני השכינה תמיד ולומדי' תורה מפיו ענמו
מה שאין כן מעל' צני משנה כי הם צנורו' עופו' ואוזוי' שעליה' נאמר
הרוא' רצי צלמומו יצפה לחכמה ועומדי' צחצר וצגן ואינן מקצלי' פני
שכינה צתמידות כמו צני עלייה ואינן לומדי' תורה מפיו. והנה כשנכנסתי
וראיתי פניו צנהלתי ורעדה אחזתני ואפול על פני ארצה צין רגליו ולא
עזרתי כח כלל וישלח את ידו ויחזק צימיני ויאמר לי חיים צני קום לך
למה זה אתה נופל על פניך לא תירא ולא תפחד אמרתי לו אדוני לא
עזרתי כח והודי נהפך עלי למשחי' מרוצ אימתך הגדולה ואין צי כח
לקום. ויאמר לי הנה חזקתיך ואמנתיך עמוד על עמדך ושצ לימיני צמקו' זה
הפנוי מאין יושב צו אללי אז אמרתי לו ואיך אשצ צימינך צמקום זה והנה
כצר הוא מוכן לי שצ צו הר"י קאר"ו ויאמר לי כן היתה מחשצתי צתחלה
ואח"כ נתתי לו מקום אחר ונתתי לך מקום זה וכצר הכינותיו לך א"ל
הנה זה מקום של שמואל הרמתי ז"ל ויאמר לי כי זה מקומו אצל משנחצ
צית המקדש קבל עליו שלא לי שצ עוד צזה המקו' עד שיצ' צהמ"ק צצ"א
ומאז הלך לו לירושלי' לצהמ"ק החצר ושם עומד תמיד ומתאצל עליו
עד עת שיצנה ונתתיו לך שתשצ צו אז ישצתי אללו מימינו על מצעו'
שצקרקע עם שאר הצדיקי' אשר שם ויאמר לי טוב צעיניך זה המקו'
אמרתי ומי יוכל לספר גדול' שצח מקום זה אמנ' לא ידעתי למה נשתנו

צעלי משנה מאלו צני עלייה להיות ציניה' כ"כ שינוי כמו שראיתי צעיני ויאמר לי וכי שכחת מה שאמרו חכמים כי לעתיד לבא הקצ"ה עושה להם כנפי' ושטיין על פני המים ואמרו זה על כת הנקרא צעלי משנה שהם דמיו' עופו' זכנפי' ושטיין על פני המים שזנהרי ג"ע כמו שראיתי צעינד. ולא אמרתי לו אדוני כזר נזכרתי מ"ש צהקדמו' ספר התיקוני' על פסוק כי יקרא וכו' אפרוחי' אלו צעלי משנה צני' אלו צעלי קצלה ואלו הם צני עלייה שהם צנורו' אנשים. חזרתי ואמרתי לו אדוני תיקר נא נפשי צעינד והניחני צמקו' הזה ואל תחזירני לעול' השפל כי גלוי לפניך כי כוונתי לעשו' רנונד ומתיירא אני פן שאור שצעיסה יחטיאני ומאצד זה המקום הנ"ל. ויאמר לי עדיין צחור אתה ועוד לך זמן לעסוק צתורתי וצמלתי ונריד אתה לחזור שם להשלי' נפשך וצאחרי' ימיד תצוא פה למקומך זה ואם אתה ירא מן התטא תקע לי כף ימיד והשצע לי שלא תניח עסק התורה מפני עסק אחר כלל וגם אני נשצע שאם תעשה כן לא אחליף ולא אמיר מקום זה לצולתיך צסום אופן וזה יהיה מקומך לימיני קיים לעול' אז נשאתי את ידי ונשצעתי לקיים כל הנ"ל. וגם הוא נשצע לקיים כל דצרו הנ"ל ויאמר לי לך לשלום וחכור אל תשכח כל הדצרים האלה אז ירדתי משם אל העלייה הנ"ל אני לצדי ומצאתי עצמי צעולם השפל ועדיין הייתי צחלום ולא ראיתי שום דצר מכל מה שראיתי כשעליתי צראשונה.

אחר ג' חדשים ליל שצת הגדול:

ואישן והנה חלום וראיתי עצמי מוטל תוך שדה אחת גדולה ואעצור דרך תחת העלייה הנ"ל ואזכור כי שם עליתי ונשצעתי לאדון הכל כנ"ל אזי עליתי צחותו סול' ונכנסתי צפתח ואירע לי ככל מה שאירע לי צתחלה שנפלתי על פני כנ"ל ואחרי קומי ישצתי צמקום הנ"ל אז אמר לי למה שכחת מה שנשצעת לי צמקום הזה אמרתי לו כצר עסקתי אצל הוא שלא עסקתי כראוי אמנ' עכ"ז הודיעני אס ת"ו נצטלה שצועתך ויאמר לי אל תירא כי עדיין מקומך קיים ומוכן לך ושצועותינו צמקומן הן עומדו' ולכן חזור וקיים כראוי וגם אני אקי' את צריתי אתך לתת לך את המקום הזה שנשצעתי לך. ויוסף דצר אלי עוד ואמר לי קיים צני לך אל קהל אשכנזי' כי שם מציאים עתה ס"ת אחת ותשורר ותצמר לפניו כמנהגך לכצד הס"ת וקה עמד חמיד הוא ר' משה סעדיה ואמור לו שלא יתרשל צמנוה זו כי זה מנהגו גם הוא כי זו היא מצוה רצה ולא

נפטרתי מלפניו ונתתי לו שלום והחזיר לי שלום ואנא מפתח העלייה
 ואנא את עמי צעולס הזה ועדיין אני צחלומי ואפגע צחמי אשר גם
 הוא מעצמו היה מצקש עלי ויאמר לי כמה טרחתי לצקשך עד שמאלתיך
 כדי שגלך יחד לכצד ס"ת אחת אמרתי לו גם אני צאתי לצקשך ממקום
 פלוני לדצר זה וגלך לרחוב העיר של לפת והנה אנשים הרבה מוליכין
 ס"ת אחת מהודר מאוד מאוד צמלצושין ותפוחי זהב ומוליכין לפניו נירו'
 ואצוקו' גדולו' וגשורר לפניו שירי' עד שנכנסנו צבי' הכנסת של אשכנזים
 וכצר הקהל היו מתפללין תפלת היוזר דשצת כי החלו' היה צשצת כנ"ל
 וכתפלל עמהם תפלת יוזר דשצת צקריא' שמע וצעמידה וחזרת ש"ל ואח"כ
 פתחנו את הס"ת ענמה ויקראו צו שצעה אנשי' כמנהג יום שצת צפ'
 השצוע ונתפלל תפל' המוספין ואחר גמר התפלה רציתי ללאת מצית
 הכנס' ויחזיקו צי מורי הר"מ אלשיך ואנא מארי וחמי הנ"ל ויאמרו לי
 היכן אתה נחפז ללכת והנה אתה עוזר כי עתה יעשו פה צרית מילה
 ואשצ שם וציאלו ילד ח' למול ויתנו לי הילד על צרכי ואני הייתי סנדק
 וימולו אותו ויאמרו לי הנה זה צנך ואח"כ הציאלו הם צעצמ' לצבי' הכנס'
 סעודה גדולה ונאה ונאכל שם כולנו סעוד' המילה ואיקן ואחר זה
 צשצתי ימי' צל מורי ז"ל האשכנזי ללפת ולמדתי עמו וסמוך לפטירתו
 אמר לי הנה צן יולד לך וכצר אשתך מעוצר' ממנו והוא גדול חמש מלא'
 מדריגות יותר ממוך ויש ספק אם יחיה וכו' ויפטר מורי ז"ל וגם הצן
 הנ"ל נפטר אחר שנה וחצי וקראתי שמו יוסף היה דעתו צתכלי' ושצוע
 אחת קודם שנפטר דיצר דצרי' קרוצי' לצבואה ואחשוצ אני אח"כ צעצמי
 פתרון החלום כי מורי ז"ל הוא ס"ת של אשכנזי' ונתגלגל צאותו הצן
 והוא הי' הצן שמלתי צחלום.

שנת הש"ל ליל שצת י"ג לאצ חלמתי שהי' יום שצועות או ר"ה והנני
 יושצ עם אני וחמי וקרוצי' אוכלים על השולחן והנה חלון אחד
 שאינו מפולש לצד חוץ והוא צכותל דרומי ותוך החלון צינה של נחש וקצה
 ח' של הצינה התחילה להשצ' ואקחנה ואשליכנה לארץ ותשצר לגמרי
 ויאלו מתוכ' צ' נחשי' גדולי' מאוד ח' זכר וח' נקצה והיו מעורי' ודצוקים
 זה צזה כעין תשמיש זכר ונקצה ואקח אצן ח' לצנה כשגג ואשליכנה על
 ראש הנחש הא' ויכרו' ראשו אמנ' עדיין כשאר מעורה עם הנחש השני
 והראש ההוא שנכר' קפץ וצרח ואלך לצקשו ואראה אהל אחד משמל' לצנה

מאוד ונכנסתי לתוכו לחפש הראש הנחש ולא מצאתיו ואומר כלצי איני
 חושש כי צלתי ספק הוא שלא יחי' אלא עד הערב שמש וימות לגמרי ואז
 נשאתי עיני למעל' וראיתי כתוב בשמלה ההוא למעלה כלשון הזה קצו
 כלשון תרגום וסופו כלשון הקודש וזה לשונו כל מאן דאכנע ומתצר סטרא
 אחרא וכל מאן דרידף צתר חייציל לאעצרא מינייהו ההוא זוהמא ולאכפייל
 לסטרא אחרא אשים את כסאו למעלה לממט"ט ואז היה נראה לי צדעתי
 כי זה הלשון הוא ממש פסוק אחד משלי אז אמרתי אם כן הכל כך שכרו
 גדול מי שמכניע הסטרא אחרא אלך ואהרוג גם הנחש השני כי כבר
 הרגתי הנחש האחד ואיקץ.

באותה שנה מקוד' לזה ע"ו לתמוז שאלתי שאלת חלום על השג' חכמת
 הקבלה וארא צחלו' זקן א' צדמ' הר"ר אצרהס הלוי מוגרצ"י
 יושב צחלון ציתי ונתן לי שלום והחזרתי לו שלום ויאמר תרצה שאלמוד
 לך כמה טעמי' וסודו' צענין התפילין שלא שמעת(י) מעול' והייתי צעיניו
 כמשחק והתחיל לומר לי כמה סודות והייתי מהציל אותם אז נטה
 שמו ללכת אמרתי לו תחלה למה צאת ועתה למה אתה רוצה ללכת
 ויאמר לי הנה אתה קראתני וכבר צאתי וכיון שאינך מדבר עמי
 הנני חוזר לדרכי. אז הכרתי צדעתו שהוא אליהו ז"ל ושאלתי ממנו האזכה
 לעשות פירוש על ספר הזהר ויאמר לי לא אוכל להשיבך עד שיעצרו
 ימי' ויתן לי שלום וילך לדרכו.

בשנה הנז' חלמתי שהי' יום שמחת תורה והייתי מתפלל צצית הכנס'
 של יוני' שנצפ' והיו שם הר"מ קירדאוורו ואדם אחד גדול
 ממונו מאוד צמעלה ואחר שהקינותי שכחתי אם הי' ר' פנחס בן יאיר
 ז"ל או שהיה הר"ר אליעזר בן יוחאי זה שצדורינו והם חילו פני שאקו'
 ואהיה ש"צ ואתפלל תפלת המוספין צחזרה צקול רם ואקום ואתפלל תפל'
 שחרית של חול על תשלום צרכ' ומניח קרן ישועה ותיכף פסעתי ג'
 פסיעו' ואמרתי עושה שלום וכו' וינעקו כל הקהל עלי ויאמרו לי למה
 אינך משלי' כל י"ח צרכו' ויענו צ' החכמי' הנ"ל ויאמרו להם שתוקו
 כי יודע הוא מה שעושה וכך נורך השעה ואחר התפל' אמר לי הרמ"ק
 למה אתה מצטער כלצך לידע חכמו' הזוהר על צוריה ואין דעתך נוחה
 צמה שידענו צה אני וחכמי הדורו' אשר היו לפנינו ואמרתי לו אני
 משתדל צכל כוחי יותר על צוריה ואם לא ירצה הא"ל מה צידי לעשות

א"ל כיון שכל כך אתה חושק לדעת אותה על שורשה מה שלא השיגו דורו' שלפניך אני מעלה ואתפלל עליך בשמי' בכל יכולתי. אז אמר לו החכ' הצ' שהיה עמו מה טיבו של איש הזה שיוכל להשיג מעל' השגה זו ואמר לו לפי שהוא ירא שמים וכל ימיו עורח בכל כוחו לדע' חכמה זו וראוי הוא לכך ויאמר החכ' האחר אם כן גם אני אתפלל עליו למעלה עד שיסגנה כרצונו. אח"כ יצאתי אני מן צית הכנס' וראיתי אנשי' הרצה יוצאי' לטייל בשדה ולהוליך שם מאכל ומשתה כי הי' יום מועד כנ"ל ואלך גם אני עמהם לעסוק צתורה שם ולא לאכול ויצאו עלינו שודדים וישללו כל מה שהיה לנו ויקחו את כסותי העליון מעלי שהיה לצוש מועד נאה ואנרה ואכנס צעיר אל תוך צית הכנס' ואתפלל ואומר גלוי לפניך שאני לא יצאתי לטייל ולאכול כשאר אנשים רק לעסוק צתורה ולמה אירע לי כך והנה איש אחד נכנס וכסותי צידו ויאמר לי נתקצלה תפלתך לפני השי"ת כי לא יצאת רק לעסוק צתורה והחזירו לך כסותך קחנו כי הוא שלך.

בשנה ההיא הסכימו קצת ת"ח שצעיר לפת יראי ה' וחסידי' להתקצן יחד כולם בצית הכנס' בכל ע"ש ולספר כל א' מהם כל המעשי' שעשה בשצוע ההוא כי על ידי זה יתצייש האדם ויחדל מלחטוא וא"ל אני איני מסכי' עמכם כי מי יערצ לגלו' מעשיו הרעים שעשה צפני צני אדם וקיצוץ זה היה ע"ש צנה"כ וצאותה לילה ליל שצת חלמתי והנני יורד מן החא"ן של לפת דרך הסול' של אצני' היורד לשוק וצחננו' מוכרי צצר שתי דרכים שתי וערצ והנה אצא מארי צא לקראתי מדרך האחר והר"מ קירדאוירו והר"מ סאגיס שניה' צאי' מן הדרך השני שצו עולי' מצו' הקצרו' אל החא"ן והרצה אנשי' שנפטרי' מוזמן רצ וכול' ירדו מן השמים אל הדרך ההוא לפני ומשם היו צאין לקראתי ומרחוק יקרצו אלי וראיתי צידס פנקס אחד כתוצ צו כמה שמות אנשים ת"ח והס גם כן מזכירים אותם צלחש והראשון היה הר"ר שלמה סאגיס ואחריו אני חיים ואחר זה שאר תלמידי חכמים וכשקרצו אלי השצעתי להרמו"ק שיגיד לי מה טיבו של הפנק' צלחמתי כי אפשר ח"ו כתוצ צו שמות האנשים שימותו צשנה ההיא אם כן יותר טוב שתגיד לי שאפשפש צמעשי להכין צידה לדרכי. ויאמר לי אין זה כי אם מספר תלמידי חכמי' הראוי' לשוצ צתשונה ולעצוד את ה' וכצר היום הזה נקצנת' כולכ' צנה"כ לפשפש צמעשיכס

ואתה לא רצית להסכי' עמה' צמנוה זו ואמרת לי לו הטע' שאמרת לי להם
 בערב שנת כנ"ל. ואח"כ אמרת לי וכי הר"ר שלמה גדול ממני שכתוב
 צפנקס קודם ממני ויאמר ח"ו אינה זו הסיבה כי אם מפני כבודו של אצוי
 שהוא הי' המתחיל בענין מלות ההסכמ' זו בשבוע זו ולכן כתבו לנו
 ראשון אז צאנו כולנו אל רחוב היהודים ואלו קיצוץ כל ישראל יחד
 מתקצני' שם וצנהרי' שקע' החמה שלא צעונתה והנה חושך אפילה גדולה
 בכל העול' וכל ישראל צוכי' שם צקול מר והנה איש אחד צדמו' הפרושי'
 המתצודדי' קרוע צגדי' ושער' ראשו ארוכי' מגיעי' עד רגליו צא מן
 המערב דרך צית הכנס' של ארמון של הרחוב הנ"ל והי' משורר זמר
 שיר ערב צקול רם ואותו השיר הי' מחובר מן צתים כענין השיר' על
 המשקל וכולו היה על מנו' היצ' והיצמה ולענין משיח והגאול' על דרך
 מה שפרשו צזהר צפסוק אם יגאלך טוב וכו' ולא היה מי שצצין צצרו
 ולא שומע קולו כלל כי אם אני לצדו והיה צא עד מקומי והיה מזמר
 וצא אז האיר השמש כצתחלה.

שנת השל"א י"ח אייר צעת המנחה נתצודדתי ע"י קריא' המשנה ג'
 פעמים כבוד אללי וכוונתי צמחשצתי לשאלו מי היה גילגולי קודם
 צצאתי אני וארד וארד צחלו' מורי ז"ל ויהוק צצרועי ויאמר לי הנה האיש
 הצחור יפה תואר הלזה העומד אללינו הוא גיסי צעל אחותי ואתה היית
 צצו. ואיקן וחזרתי לקרא המשנה ונתמנממתי ואשמע קול קורא צקול
 גדול חיים חיים ואירא ואיקן ואחשו צצצני כי מורי ז"ל הוא ר"ג והוא
 גיסו של ר' אליעזר תלמיד של ריב"ז והלכתי למורי וסיפרתי לו הכל ואמר
 לי זה הוא התעוררות עליון צלי ספק אך איני רוצה לגלות לך פירוש
 צצרים אלו לפי שאינו רוצה שתדע גילגול נשמתך מי הוא.

בשבת כ"ה לאייר צעת שהיה הש"ץ אומר קדיש צתפלת יוצר צומר
 נרדמתי מעט וראיתי למורי ז"ל ויאמר לי הלא ידעת כי איש
 אחד הציא עתה לציתך מנפ' אחת חשוכה שתשימנה צראשך והאיש ההוא
 נקרא א"ל ונקרא יה"ו ואיקן ושאלתי למורי ז"ל ויפרש לי הענין כי
 צצנת ההיא זכיתי לתוספ' שנת הרוח שלי המזומן לי אשר אתקן נפשי.

ובעת המנחה נתצודדתי ע"י המשנה כנ"ל ואשאל צמחשצתי אם אני
 מגולגל מרצונו הקדוש וארד למורי ז"ל ואמר לי דע כי שני

יהודה הם יהודה צן יעקב אע"ה ויהודה הנשיא ודוד המלך עומד צן
 שניהם ולותיותיה' שוות. והנה כתוב יהודה אלה יהודה אהיך ר"ת ד'
 מלות אלו הוא שם י"א י"א היואל ג"כ מן ר"ת (ה' אלקינו ה' אחד)
 וזה סוד מ"ש צפצף דמשפטי' צמלת אלה הוא סוד (ה' אחד) כי הוא
 הוא והכל אחד וכן אלה הנאמר ציהודה לרמוז כי הוא אצ הראשון ואצ
 האחרון ויאמר לי ולמה איך מסתכל צזה שאומר יהודה אלה כי אלה
 הוא יהודה הנשיא ואיקץ מאותה תרדמ' של ההתצודדות כי לא הייתי
 ישן ממש.

ב"ז לאייר נתצודדתי ככ"ל ואשאל צמתצתי אם נפש רצי אליעזר צן
 ערך המעוצר' צי אם עדיין מתעצר' צי וגדצקתי נפשו צנפשי
 על ידי קריא' המשנה של ר"א צן ערך האומר הוי שקיד ללמוד תורה וכו'
 וצהיותי צהקיץ לגמרי ועיני סגורו' ראיתי חצרת תלמידי חכמי' עוסקי'
 צתורה ויאמרו לי דע כי זה הספר צצדינו שאנו קוראי' צו עתה כתוב
 צו כמה פסקוי' דע כי החכ' ר"א צן יוחאי צהיותו חי אומר לנו שאנו
 הכתוצים צזה הספר טובים מורי' על שם אלעזר שהוא רמוז צהם.

של"ב ב"ד לתמוז ליל שנת קרוצ לעלו' השחר קמתי וישצתי על מטתי
 צהיותי מתנמנ' והייתי ישן ומדצר צקול רם יואל מפי מחיליו
 ואצי ואמי היו שומעי' ותמהי' ושותקי' וזה הלשון שהייתי אומר והיה
 ציום ההוא ידל כצוד יעקב ומשמן צשרו ירזה ונשאר צו עוללו' כנוקף
 צית שני' או שלשה גרגרי' צראש אמיר ארצעה וחמשה צקעיפיה ע"כ ידל
 כצוד יעקב זה מורינו האר"י לוריא הנקרא כצוד יעקב כמצואר אללי
 צדרוש שארי' ישראל ושארי' יעקב וע"ש ומשמן צשרו ירזה הם שני כתות
 שהיו תלמידי הנקראי' שארי' יעקב ונשאר צו עוללו' וכו' קש' כי אם
 פירושו שישרו צ' פעמים ג' היה לו לומר ששה ואם הם שני' ושלשה
 היה לו לומר חמשה ועל דרך זה יש להקשו' צמה שכתוב ארצעה וחמשה
 צקעיפיה אם הם ארצעה פעמי' חמשה היה לו לומר עשרי' ואם הוא
 ארצעה וחמשה הי' לו לומר תשעה. אך פירושו הוא כך מן הכת הראשונה
 שלנו הנקרא ראש אמיר ימותו קלתם והדצר תלוי צספק. כמה ישארו
 מהם אם שנים לצד או שני' ושלשה שהם חמשה או שני פעמי' שלשה
 שהם ששה. וכן צכת שני' הנקרא סעיפיה יש ספק אם ישארו ד' או ה'
 ולא הקינותי ופתחתי עיני ונזכרתי כל מה שדצרתני ולא נשכח ממני דצר

ונערב שנת האחרת הוכה מורי ז"ל צמגפה ונפטר צחמישי לאצ והנה עתה שנת הש"ע נשארנו מן הכת הראשונה אני והר"ר גדליה והר"ר אנרהס גבריאל והר"י ק' טבול המוגרלני והר"י משען עם היות שמורי ז"ל צעדו ג' אלו האחרוני' מכלל כת זו ומן כת השני' הר"ר יו"ט זהלין והר"ר דוד כהן והר"ר יצחק קרשפין והר"י אלטרף והר"י אורי' והר"ר ישמעאל הלוי אשכנזי.

אחר ג' ימים שנפטר מורי ז"ל ראיתיו בחלו' ושאלתי ממנו איך ולמה נפטר כל כך צחטיפה ויאמר לי לפי שלא מצאתי אפילו א' צדורי שלם כרצוני אמרתי לו א"כ ת"ו אתייאש מכל מה שהצטחתי ומכל הטובה שאמרת לי שעתידה לצא ע"י אמר לי אל תתיאש כי צהגיע זמן אני אצא ואגלה לך את אשר תעשה. ואיקץ ומאז ואילך רוב הלילי' הי' נגלה לי בחלו' וינחמני שלא אתייאש וזה נמשך עד אחר עשרי' שנה אחר שנפטר. ומאז ועד אחר שני' אחרו' לא היה צא כי אם פעם א' צחודש ומאז ואילך הי' צא פעם א' לשלשה חדשים. ובכל החלומות שאני חול' עמו תמיד הוא צאופן א' כי מלמדני תורה ומנחמני שלא אתייאש כי עוד חזון למועד וכו' ונעזר' השם הכל יתקיים.

של"ג ר"ח חשוון אחר ג' חדשים שנפטר מורי ז"ל ראיתי בחלוס להרמ"ק ז"ל צפתח חצר' ת"ח שנצפ' והשצעתיו שיגיד לי האמ' צענין אופן לימוד חכמ' הקצלה צעולם הנשמו' אם הוא על פי דרכו או על פי דרך מורי ז"ל ויאמר לי השני דרכי' אמת אמנ' דרכי הוא על פי הפשט למתחילי' צחכמ' הקצלה ודרך רצך היא פנימו' ועקר' וגם אני עתה למעלה איני לומד אלא צדרך רצך אמרתי לו אם כן למה נסתלק מן העול' ויאמר לי לפי שלא מצא צזה העולם אפי' צדיק אחד שלם כרצוני ואלו מצא צדיק אחד שלם כרצוני לא היה נסתלק.

של"ד מוצאי יו"כ שאלתי למורי ז"ל בחלו' אם יש איזה צחיכ' פרטוף מכנגד חציו העליון של זעיר כמו שיס מחציו מלמטה פרטוף יעקב ורחל ויאמר לי כי גם יש שם צחיכ' פרטוף אחד היוצא' מאות א' של אהי"ה של אימא המתלבש' צזעיר ומשם יוצא' זאת ההארה לחוץ צאחורי זעיר ונעשי' שם פרטוף א' עומד על ראש רחל צצאחוריו מחציו ולמטה ועל זו העליונה רחמו רז"ל צמה שאמרו כשצדווג יעקב עם לאה היתה רחל למטה תחת המטה. וכנגד זו צצד פני' דזעיר יש למעלה צחיכ'

היסוד החתו' צתוכו שהוא היסוד דז"א הראשון משש קלוות אשר כשנגדל
עלה ונקרא ת"ת וצתוכו מתלצש יסוד דאצא וכמו שהארת יסוד דאימא
יולא לחוץ ללד אחור ונעשי' ללא כן הארת יסוד זה דאצא יולא ללד פנים
למעלה ומזדווג עם ללא הנז'.

י"ט לחשוון ראיתי למורי ז"ל צחלוס ויאמר לי דע כי כמו שיש שם
של מ"צ אותי' כך ישנו צטעמי'. וכאשר הקילותי שכחתי ולא
זכרתי רק השם השני קר"ע שט"ן כי הוא טעם הנקר' תלש"א ואולי
הוא כי השם הנז' הוא צנצורה וגם ת"לש"א ר"ל ת"לא"ש דהיינו שהם
ה' גצורות ה' פעמי' חלקים צנימטריא ת"ל וכולם א"ש צנצורה וכן שני
שמות הנז' עם שני הכוללי' הם צגימ' תלש"א.

שנת השל"ה יום ר"ה כשהיו הקהל קוראים פסוקים של תקיעת
שופר עלה חלקים צתרועה נתמנממתי וכמעט שהי' צהקיץ וראיתי
עלמי צכפר תנחו' על ציון א' של ר' תנחו' הקצור שם והייתי אני וכמה
אנשי' עמי עושין הקפה לאותו ציון וצא איש אחד ונתן לי אצן טובה
א' מאירה כשמש ויאמר לי הנה תחלה נתנו לך נר א' דולק וכלה
השמן וכזה הנר אך עתה אנו נותני' לך אצן טוב' זו שאינה צריכה שמן
ולא תכזה ואיקץ. ואח"כ צחודש כסליו כולד לי צן וקראתיו נחמי' על
שם הציון של הצדיק ההוא ועל שם הכפר והצנתי כי הנר שכזה היה
יוסף צני שמת כנ"ל שדיצר צנאות ונפטר צן שנה וחצי צאלול שעצר וזו
האצן הוא נחמיה צני וצעונותי גם הוא נפטר צן י"ג שנה וגם הוא
דיצר צנאות וראה מראו' נפלאו' צהקיץ וכשהיה צן ד' שנים ראה על גג
אחד את מט"ט ואמר לו אתה הוא גילגול זכריה צן יהוידע הנציא וכלע"ד
שגם צו נתגלגל מורי ז"ל.

צ"ב של ר"ה חלמתי למורי ז"ל שהיה אומר לי, ידעת למה היה
דוד מנטער כל כך על צן הראשון שגולד לו מצת שצע אמרתי
לו איני יודע אמר לי דע כי זה הצן נתגלגל אח"כ צנחמי' התרשתא
שהיה מזרע דוד (ונ"ע אם היה מזרע דוד) והי' אדם גדול גם דע לפי
צנתחלה מת קודם שנימול ועדיין לא זכה שיקראו לו שם גם אח"כ נטפל
ספרו לספר עזרא ולא נזכר על שמו.

ראש חודש אדר ליל שנת חלמתי שהייתי צירושלים וצא גוי ישמעאל אחד ומלכפת לזנה על ראשו ונתן לי שלום נקצר פנים יפות מאוד ואח"כ היה מצרך אותי בלחש רק שפתיו נעות ואז נתדמה לי צמתשצתי שהייתי מכירו ושהיה אליהו ז"ל ושמעתי אומר בלחש יקום חלקים יפולו אויביו וגו' ואח"כ היה צא ר' יעקב מסעוד והי' מוליכני לבית הר"ר לפידות האשכנזי ז"ל והי' ציוס שנת קודש וקס מלפני וכדוני כבוד גדול והושיצני אללו והיה צידו ספר הזוהר ונתעסקנו יחד בו ונתוך הויכוח היה מסתפק צענין א' פירשתיהו לו והצאתי לו ראי' מס' שמות שצוהר מומעשה דההוא גזרח ששמו יועזר בן יעקב שדילג לפני ר' אלעזר וסיפר לו איך נכנס לג"ע הארץ וכו' ואיקץ.

בשנה ההיא חלה אחי הר"ר משה ואמר לי מורי ז"ל בלחש שאכויין עליו צצרכ' רפאנו צתיצת רופא חולי עמו ישראל כי רופא צגימטריא עם הכולל רפ"ח ניצולין שמהם צאי' החולאי' ואכויין שאלו הרפ"ח יתוקנו צו ויתמתקו וע"י כן תמשך רפואה אל החולה אז אמרתי לו כי רופא אינו כי אס רפ"ז ויותר טוב לכויין צר"ת רופא חולי עמו ישראל שעולים רפ"ח ויאמר לי כן הוא האמ' והוא לא רצה לאומרו עד שאמרתי אני והיה זה כדי לזכות אותי.

שנת השל"ו ליל ש"ק כ"ח לאלול נפטר חמי הר"ר סעדי ז"ל ג' שעות צלילה וצהיותו עדיין גוסס מוששתי את זרועו צמקום הדפק והשצעתיו שאחר שיפטר יצא אלי צחלום ויגיד לי מעלתי ומקומי צגן עדן והלכתי לביתי ליצן ולא ידעתי אס מת צלילה הוא אך ידעתי שמאותו חולי צוודאי ימות כארז"ל רוב גוססי' למיתה ויהי צחני הלילה ראיתיו צחלום ושאלתי מה אירע לו צאותו עול' ויאמר לי טוב הדצר אל צהיות שעה שנפטרתי היא ליל שנת לא הכניסוני עדיין צדין למעל' לכשאדע מה שיארע לי. וצענין מקומך צגן עדן כצר הלכתי וחקרתי ולא הניחוני ליכנס לראות מקומך כי אמרו לי שאיני כדאי לראותו אמנס שמעתי כי הוא מקום עליון מאוד.

ליל שבת כ"ז ניסן משנת השל"ז ראיתי קרי צחלו' ואיקץ ולאטע' מאוד על המראה וחזרתי ליצן וא"א למורי ז"ל ויאמר לי הנה עדיין לא הגיע הזמן על מה שניויתך צהיותי חי שתלך לדור צירושלים ועתה צא עמי למערה א' של צדיקים לדעת מה יהיה ויכנסני

צמעה ח' של לדיקים מזמן התנאים הראשונים והיה צנין קדמון מפואר
מאוד צנוי מאצני' גדולות מאוד על ציונים של אותן הקצרות כעין מערה
של הילל ושמיאי וארא חקוק צאצן ח' גדול של קצר ח' שם (קסטיאל)
ותחתיו חקוק שם (סמאל) וגם שמות אחרים היו חקוקים שם ושכחתים
ושם אמר לי מורי ז"ל הנה כבר הגיע הזמן ונתנים לך רשות שתלך ותדור
צירושלים.

בלי' מוצאי שבת של אחריו חלמתי והנה ספר פתוח לפני והיה
כתוב בו כי הדיקים מדריגת' היא למעלה מחיות הקודש לפי
שנשמותיהם חזונו' מכסא הכבוד ואחר פטירת' חוזרים שם ונעשים
מרכזה אל השכינה וחיות הקודש הם מרכזה תחתונה למטה מהם.
עוד כתוב שם כי גם אליהו ז"ל נעשה מרכזה אל השי"ת. והנה צרוע
ח' של אליהו ז"ל אשר נחלק לג' פרקים כתוב צהן ג' שמות וג' מלאכים
וכולם מסוימים ושכחתי ענינים צפרטות. אך מה שאני זוכר הוא כי
צפרק הראשון כתוב בו (נחשת) וצפרק השני כתוב בו (נחש) וצפרק
השלישי אין בו שום אות מהראשונות ושכחתי מה ענינם גם היה כתוב
שם כי ג' צפרקין הללו עם שלשה שמות המלאכים אשר צהם הם
שלשה רגלי המרכזה.

ר"ח טבת היינו צהסגר צכפר עין זיתן והשלמנו מסכת חגיגה
ותשצנו לעשו' סעודה לשתי סיבות הא' משום סיום מסכתא
ועוד משום ר"ח וחנוכה וצליל ר"ח הנו' ראיתי צחלוס נפש הר"ר יצחק
אמיגו המנגן שנפטר זה ג' שנים מחולי הכזד וחולי המעי' וכשהיה
צחליו היה מוסיף מן הכז' חתיכות חתיכו' וראיתיו צחלוס צצית הכנסת
גדולה כמנהגו צחיו והיו אנשי הקהל עם מהר"י קאר"ו ש"צ שם צמעמד
ויצוא אלי מהרי"ק ור' אצרהם לאנדיו הממוג' ויחלו פני שאתקן נפש
הנפט' הכ"ל ויאמר לי הנפט' צעצמו הנה אני אצו' אליך שתתקני ואיקן
ויהי צצוקר סיפרתי החלו' לפני צני השיצה והנה שם צכפר הכ"ל הציאו
הגוים עגל לשחוט ויצרח מהם ויכנס לצית מדרשי ויעלה על גצי האיטצזא
אשר שם קוצעים ישיצ' אני והצצרים ושם שולחן ארוך שמניחים הספרים
עליו ויתיצצ העגל לפני ושתי רגליו על האיטצז' ושתי ידיו על השולחן
והיה מצייט צפני ועיניו זולגות דמעה וצני השיצה רואים ויתמהג. ואמרת
להם זה הוא החלוס שסיפרתי לכם אז ילאנו לחוץ וקנינו העגל מצעליו

ונשחטתו זכוונה לתקן נפש המת המגולגל צהעגל והעגל פשט לווארו
 מחיליו צלי טורח כלל ונצדוק אותו ונמצא כשר צלי שום פקפוק כלל
 ואמרתיו אל החצרים קרעו את הכצד ותמלאוהו נרקצ כמו שהיה צעל
 החולי המגולגל הנ"ל ויקרעוהו וימלאו כל הסימפונות מלאים דם ותולעים
 ארוכים מאוד ורצים לאין מספר. אז צויתי להם שיזהרו שלא להשליך
 ממנו אפי' כל שהוא לאיצוד וכן עשו וינקרו כל התולעים וכל החלצ
 האסור של שארית העגל ולא אצדו ממנו כל שהוא מן המותר לאכילה.
 וגם לא הנחתי לאכול ממנו שום זר כלל כי אם אכחנו לצד זכוונה
 לתקן את הנפש ההיא ע"י סעודת מצוה אח"כ צלילה שלאחריו ראיתי
 צחלומי נפש הנז' ואמר לי תנוח דעתך כשם שהנחת דעתי.

השל"ה ר"ח כסליו אחר שקיעת החמה נראה צרקיע לצד מערב נוטה
 מעט לצד דרום כוכב אחד גדול וצו זנב ארוך מאוד נוטה לצד
 מעלה על הכוכב עצמו והיה נוטה קצת הזנב כלפי המזרח והיה שוהה
 שם שיעור ג' שעות ממש. ואח"כ היה שוקע צמערצ אחורי ההר ההוא
 שצפת ונמשך זה יותר מחמישי' לילות. וצט"ו לכסליו הלכתי לדור
 צירושלים.

ל"ה שבת צ' צכסליו חלמתי שהייתי נושא עיני למרום וראיתי דמות

ציור א' מרובע צרקיע ממש צתים צתים
 כטורי החושן י"צ צתים והיה מגווגי' יפים ומיני
 לצעונין ומזהזים כזה וצטור הראשון צצית הראשון
 שצכולם היה כתוצ צו דגל יהודה וצצית השני כתוצ
 צו אריה. גם ראיתי כל זד אחד שצרקיע ציור אחד

מזהצ ומפואר צתכלית היופי וצתוך הציור ההוא היה כתוצ אותיות כתר
 צאותיות גדולות מאירות מאוד מאוד ומתנוצצת כצרק והאותיות ההם
 היו כתוצות צמעשה רוקס צולטות כמרגליות והצ ומיני לצעונין והיה
 נראה לי צחלום כי זה היה צתוך ציתי והייתי מספר החלום לאמי והייתי
 מפרש לה פירוש החלום והוא סימן הגלות השיצ אחור ימינו והימין הוא
 פני אריה אל הימין והנה יהודה נקרא גור אריה שהוא צגלו' והנה
 עתה יזרח אור המשית משצט יהודה הנקרא אריה והוא צימין ואיקץ.

ל"ה עש"ק השל"ט היה מגפה צמנרים וצרחו אנשים וצאו לצירושלים
 וקמתי צחני הלילה ונצצתי צחלון שצעלייתי נכח צית המקדש

להתפלל אל הקב"ה בצנחיה על דבר המגפה שלא תצוה לירושלים ואחר כך ישנתי במקומי המיוחד לי לעסוק בתורה באתו החדר שלי והיה הנר כצוי ונתמנמנתי בעודי יושב וארץ צחלום והנה שר צבא הגוים ועמו חיל אנשי רצים באים לצבא על ירושלים לשללה וקמתי ואמרתי לו נקול רס הזהר אל תשלח ידך לשום אדם בעיר זו ויאמר לי ומי אתה שאשמע לדבריך ואמרו לו בני אדם שהיו שם דע כי זה האיש הוא אדם גדול וקרוב למלכות וירס השר ההוא את ידו וידך אותי על העורף ומכת ההכאה ככסף לווארי עד מלמטה ואיקץ ועוד לווארי כפוף כאילו היה הדבר נהקץ ממש ונהיותי משתומם על המראה והנה נחש א' גדול קר בתכלי' הקור מתחיל להכרך על רגלי ואקום במהרה ואדליק את הנר וראיתי את הנחש ההוא נכנס בחור אחד מצידי ממש ועסקתי בתורה עד הצוקר והלכתי לבית הכנס' להתפלל וצאתי לביתי ונכנסתי לחדר הנ"ל ותיכף נאלמתי לגמרי עד שקיעת החמה ואז באו אנשים לביתי להתפלל ערבי' ליל שבת וכאשר התחילו לומר פסוק מזמור שיר ליום השבת נפתח פי מאליו והתפללתי תפל' ערבית כדרכי.

הש"מ ליל מוצאי שבת י"ו לאדר אומר לי מורי ז"ל צחלום דע כי שורש נשמתך בשנים עשר שצטי ישראל באחד מן השלשה שצטים שהוליכו ממת יעקב מלד מזרח והוא מן השצט היותר קרוצ ללד דרום.

שמ"ו ליל ט"ו בשצט אחר שחזרתי לנפת שאלתי שאלת חלום מה שמו של היצר טוץ הנכנס צי בתחלת ארבע עשרה שנה ללידתי וארץ צחלומי הר"ר חיים המוגראצי ואמר לי צאתי להשיב שאלתך דע כי שמו שגליד מלשון נצנה שגל לימיך.

שנ"ד הייתי צומן ההוא דורש תשובה לעם צלילות וצתוך השנה ההוא חלמתי צ' או ג' לילו' רזופים חלום אחד נסיגנון א' ממש ואיני זוכר פרטיו רק צדרך כלל אני זוכר כי הייתי רואה צחלום שהייתי יולא לטייל צשדה אלל נהר גדול וראיתי שם מחנה גדול ועלום מישאל חונים שם צאהליהם ונכנסתי צאהל אחד וראיתי המלך שלהם יושב מוטה על צידו והוא אדם ארוך וזקנו שחורה וכמו צן חמשי' שנה וכאשר ראה אותי הושיצני לצידו צשמחה גדולה ויאמר לי צני צני דע אני מלך ישראל משצט אפרים וצאנו עתה כי צצר הגיע זמן קיצוץ גליות ולא צאתי פה צחשק גדול אלל כדי לראותך.

באותה שנה ראיתי בחלומי עשיר אחד שיפטר פה דמשק שנה אחת
 קודם צואי ושמו יהודה גאלי ומעולם לא ראיתיו וינקהו שאתקן
 את נפשו כי אין זולתך לגאול צדור הזה והנה למחר אני צעמתי אצוא
 לביתך ואיקץ. ויהי ציוס ההוא ותצוא נערה אחת צת דניאל רומא"ג
 שנפגע' מרוח רעה שארפאנה.

שם"ז י"צ לכסליו ליל ג' שכוכבי מאדים ומלאכו ס"מ והיה צפרשת
 וישלח שנה מלחמת ס"מ עם יעקב וצענין אלופי עשו כמו שאמרו
 רז"ל אלוף מגדיאל זו רומי וההפטרה חזון עונדיה וארא בחלומי הר
 גובה מאוד והוא נור החלמיש והוא חנוצ וישר מארבע רוחותיו כדמות
 ארבע כותלים של חומה אחת מרובעת ואעלה על החומה המזרחית מזד
 קרן דרומית מזרחית ואשאל מה היא העיר הזו ויאמרו לי זו היא עיר
 ענו"ה ואח"כ היו אומרים לי זו היא רומי הרשעה (אמר הכותב חיים
 כי כן תמצא בספר זרובבל מן כתיבת יד) וארא כי מזד פנים של כותל
 מזרחי היה שם יתד תקוע ארוכה מאוד וצולט לצד צתי העיר ומקומה
 היה צמחית גובה הכותל ממש. וחרב אחת וחודה הפוכה למטה נעולה
 ציתד וצית יד שלה היה למעלה צראש הכותל ושיעור אורך החרב
 היה כשיעור אורך גובה מחני' הכותל ויאמרו לי הנה זו החרב נעולה
 צזה היתד מיום שנצרא העולם ועד היום הזה ושום אדם לא נגע צה
 מעולם ואסתכל צה ואראה והנה היא חרב לעושה שאין כמוה וחותכת
 כל מיני צרזל כמחתך דלעת ולה ארבע פיות מארבע צדדיה וצראש החרב
 צקצה חודה היה כמיץ פה א' של נחש ממש והיו אומרי' שכל שנוגע צחרב
 זו אין לו תקומה כלל ואחשו צלצני אולי צאורך הזמן מצריא' העולם ועד
 היום עלתה עליה חלודה רצה ואסתכל צה והנה היא חדשה ממש ואקחנה
 צידי. ויגידו לקיסר רומי הנה אותה החרב ששום אדם לא נגע צה מעולם
 ההוא ציד איש יהודי וישלח המלך לצקש אותי להרוג אותי וצזהיותי שם
 למעלה עדיין על החומה צרקתי החרב מידי אל תוך העיר ותנעו' חוד'
 למטה צקרקע חזר א' מחצרי העיר וצצרת ואחצא צמערה אחת אשר
 צרומי וצה דרים אנשים עניים ואהי' מתחצא שם עד שעת מנחת שצת
 ואז יצאתי ויפגעו צי אנשי הקיסר ויוליכני לפניו ויצו המלך הוציאו כל
 איש מעלי ונשארנו אני והוא לצדו ואמרתי לו על מה זו אתה מצקש להרגני
 והנה כולכם תועים צדעתכם כעורים מגשאי' קיר כי אין תורת אמת
 רק תורת משה ואין זולתה אמת ויאמר כן הוא האמת והנה לפי

שידעתי כל זה לכן שלחתי אחריו לנפשך שידעתי כי אין נצון וחכם כמוך נחממת האמת ורונה אני מורך שתודיעני סודו' התורה וקלת שמות אלקיכם כי כבר אני מכיר האמת ולכן אל תירא ממה ששלחתי אחריו כי אני אזהרך באמת אז התחלתי להודיעו מעט נחממת הקצלה ואיקץ.

שם"ן חלמתי שחכם א' גדול מן הקדמונים הזהירני שכל תפלה נצרכת שמוע קוליני אומר תפלה זו יהי רצון מלפניך ה' או"א שתחזרני ותקשרני ותייחדני ותאזרני באזור חגורת מתני שכינת עוזך כמו שאמרת למרע"ה וראית את אחורי ואיקץ ושכחתי מי היה החכם הנז' ואני מסופק באחד מאלו השנים או שהיה רב המנוגא סבא או רב ייצא סבא.

שם"ח ראיתי בחלום שהייתי עוצר אלל צת חיים מונידאס והגן הנקרא צוסחאן אל קאט וארא והנה אדם חשוב מאוד יפה תואר וזקנו שחורה נכז צפאת הגן הנ"ל אשר כנגד פתח חצר אחד שצתוכו קבור קבר א' ואומרים שהוא לדיק קדמון מישראל והנני עוצר ואשאל לו מה שמוך ויאמר לי אני הוא אביך ישראל סבא ואשמח מאוד בשמעי את דבריו ונשקתי ידיו ואיקץ.

בחודש אב נהיות מוראד פאשא המשנה רונה לחזור לקוסטנדינא חלמתי שזה המשנה צא פה לדמשק ויראני ויחצקני וינשקני ויאמר שאל מה אעשה לך ועלי להפיק שאלתך ועוד זה מדבר ויציאו לפניו שקים גדולים מלאים כלי זהב וכסף ומאזנים ויתלו את מאזני' ויתחילו לשקול את הכסף במאזנים כדי להנניעו באור המלך וארא שם כלי א' של כסף כעין אשישה של יין גבוהה אמה ואחמדנה ואקחנה נסתר צדי ויאמר לי המשנה אם תרצה אותה קחנה לך ואקחנה לי. ויוציאו עוד אשישה אחרת מאנן עונה זכה ולבנה כזכוכי' לבנה מאוד והיתה נפרדת לחלקי' רבי' כעין חוליו' זו על גב זו אשר נהתחצר' יחד חוצרו לאשישה אחת ולה מכס' מכסף ואקחם ואטמינם תחת שולי חלוקי ויצט צי המשנה ויאמר לי אם תרצה קח לך גם את זו כי שלך הוא כי כלי זה הוא ממלי צית המקדש והיא כשלך ונחורצן הצית שללום האויצים ולכן אל תתצייש לקחתה כי שלך אתה לוקח ותחצר חלקים הנפרדי' ועשיתי כן ולקחתי לי ואיקץ. וציללה האחר' צאותו חודש ראיתי בחלומי שהייתי צבי' הכנס' הספרדי' ציוס ר"ה צעת תקיעת שופר ויקס נער א' יפה תואר כנן י"ז

שנה וצידו שופר ויצרך הצרכ' ולא תקע כלל אמנס התחיל לדרוש דצרי תוכחות. ויאמר עיקר תקיעת השופר אינה אלא אחר התעוררות התשונה הגדולה והוכיחם הרצה וצסוף דצריו אמר להם ואם לא תעשו כן הנה כתוצ והיו נשיכם אלמנו' וצניכם יתומי' והצטו וראו כי יתומים צגיימו' שופר ואמרתי לו והלא אין מספרם שזה אז ציאר לי איך הם שוים ואני שכחתי ענינו וארא יושב אללי חכם א' גדול וגצוה קומתו ויפה תואר ושמו משה ר"צ אמרתי לו אין כת"ר משגיח צפתיות זה הקהל כי אין צהם אדם לתקוע שופר אלא הנער הזה ולא עוד אלא שצירך והפסיק דצרי תוכחו' ואחר הדרש ג"כ לא תקע כלל ויענני גם אני יורד עתה מן השמי' ואני רוא' פחיתות' כי אין להם רוא' הגון גם הם נערי' פני זקני' ילצינו ואני שותק גם אתה שתוק כמוני וסצול. אח"כ חילה פני שאשקהו יין משלי ואקח כוס א' ואהפוך שיליו [שוליו] למעל' ואתן צשוליו מים שרופי' שמוציאים מן היין ולפי שלא אמרתי קידוש על היין עדיין אז צשחר לכן לא השקותיו לא יין ולא צכוס עצמו כי אם דרך שולי הכוס.

שם"ט (ליל מ"ש צחול המועד של סוכות). חלמתי צאשמור' הצוקר שהייתי צצפת צצית הכנס' עם מורי הר"מ אלשיך ז"ל ויאמר לי מה קול העיר הומה ומאמיני' צצצר שעל ידך תצא גאול' ישראל אמרתי לו הנה זה ימי' התחלתי להשיג רוח הקודש וצני אדם רואי' אותי שאני מתצודד ומשיג ורוא' מראו' צעהקיץ ולכן אומרי' כן ויאמר לי הלא אתה ידעת מה שקר' להר"י צן טצול המוגראצני כי לקח צת ר' יו"ט צהלין לאש' ולא זכה לצא אליה כדרך כל הארץ וכל העם מרנני' אחריו. אמרתי לו אם הוא חכם כמו שהוא אומר שהשיג רוח"ק למה אינו מרפא עצמו מצאת הרעה הגדול' שצאה עליו ואיקץ. ויהי צצוקר צא לציתי צצוי א' שצא מסאלוניקי לגצו' פדיון צצוי' ויספר לי כי צציל' הצו חלם שהי' יום ר"ה והי' צצהכ"כ ויקח החזן שופר צידו ויתקע והקול יוצא מהשופר לא קול תקיעה אלא הקדיש עצמו יתגדל ויתקדש וכו' צעגלא וצצמן קריצ ואז היו כל הקהל עוני' אחריו אמן יהא שמה רצא וכו'.

כ"ו לחשוון חלמתי חלום גדול ולא זכרתי רק זה צצרך כללי' וארא אדם א' אהצני הציא לי אגר' א' שיעור חצי נייר משלנו וכתוצ' אשורי' גסה כעין ס"ת ויתנה צידי ויאמר לי הנה אתה תמיד חושק

לראות כתב מיד המשיח מלך ישראל והנה הצלתי לך מארץ רחוקה יותר משתי שני' ממקו' שזכני' עשר' השצטי' אך אני הצלתי לך צמרו' צמן מועט והיא כתוב' מיד המשיח עצמו ושלוחה אליך והשצעתיו שלש פעמי' אם אמת הוא שהמשיח כתצה צעמו וגם אם שלוחה היא צפרטו' וישצע לי כי זה הוא אמת וליצ ואלפתח אותה והנה כותב צתחלה שלומו' רצו' כענין אג' שלומי' ואח"כ היה כותב צאריכו' ודרך כלל הוא להודיעני כי כבר נודמן לצל לארץ ישראל תיכף ולכן נריך שאשתדל להשיב ישראל צתשובה שעל ידי כן יהי' לו לעזר ושיצוא מהרה.

מ"ז למבת חלמתי חלום גדול ושכחתי ואכתוב את אשר זכרתי ממנו והייתי אני ושמואל בני יושצי' על שפת הים הגדול ואגע ידי צמים לדע' אם הם צמים או קרי' וארא והנס פושרין ונעלה משם אל הר גבוה מאוד אשר צפ' הים ההוא ולמד ההר שצד הים הי' צנוי כותל מאצני' ולא היה שם ההר משופע ורחוב פנוי צין הכותל וצין הים ואעקור אצן אחת מראש הכותל ואשליכה צרחוב ההוא ואחר שהשלכתי הייתי צופה צאצן והנה נשתי' לעצ' רחצ כשיעור גולגול' אדם עד הגרון וצקלה הא' הי' חתוך כאלו נחתך מהמפרק' אצל לא היה צו ציור כלל ועוד היתה הולכ' ומצטייר' מעט מעט צכל ציורי ראש האדם. ואח"כ נפקחו עיניו והיו צופו' מציעו' צי צועף גדול ואני מתצהל מראו' כל זה. ותפתח הגולגול' את פיה ותאמר אלי וכי אין אני יודע שאתה הוא שעקרתני מזה הכותל והשלכתי פה כבר הוסר כוחי מאותן הכשפי' וילאו ישראל מתח' השעצוד ואתה גרמ' כל זה ולכן אני צועף עליך. וארא והנה נשלמו ונגמרו כל איצריו צפרטוף צורת איש גבור וצעל קומה ושמן וצעל צר ואדמוני ויעלה אלי אל ראש ההר ההוא להלחם צי ואציע והנה אללי צ' סכיני' א' גדול והיה ראש הלהצ הצרזל קטוע והשני קטן ממנו ולהצ הצרזל שלם אך הקתא וצית היד שלו מעץ וחציה העליון הסמוכה ללהצ לא היה צה משני צדדי' כלל ואקחם ואלחם עמו צחזק' ואכהו הכה ופלוע מכו' עצמו' צצווארו וצשתי כתיפיו עד מקו' החזה והדם היה שותת ממנו דצ נפלא. והנה הצירו צל לעזרו ולא ידעתי מאין צל והנ' איש שחור וקטן הקומה וחלש ממנו וגרוע צמעלה ממנו ויצא לעזרו והכיתיו גם אותו כמשפט הראשון. ולתיירא פן יתפסני השר של העיר למה שפכתי דמם ואניח' ואשוב לאחור אז צל הראשון ויקח מידי הסכין האחד ואירא ממנו פן יתחזק עלי והתחלתי להחרימו צזה הלשון תהיה

צחרם וצנידוי מפי הקצ"ה צשני עולמו' אם תזיקני אז התחלנו אני והוא
להתווכח יחד דרך התנללו' ואז הכרתי מי הוא ואיקן. ואחלו' שני' שהייתי
כותב דברי' נפלאים הרצה ושכחתי ענינם אך דרך כללו' אני זוכר שהייתי
כותב כל התיקוני' של נפשי שכבר תיקנתי אותה ושכבר תיקנתי כולם
או רוצה וצדף האחר הייתי כותב דברים אחרים והייתי כותב אח"כ אלו
הצירורין שעדיין לא הוצררו מתוך הקליפו' לשיתוקנו וכשישלים הקצ"ה
לצרה' אז יתוקן כל העולם.

מ"ז לאדר חלמתי שהיה מתעטף צטלי' קטן והי' מנויר צו ה' שמות
ונכל שורה מהם ה' עיגולי' עשין כעין סג"ל כעין שמניירי'
המקוצלי' האחרוני' צספריהם ציור העשר ספירו' שלש שלש שלש אלו
למעלה מאלו והייתי תמה כי הי"ס הם שלש שלש לצד וצניצי' שלי
איך היו ה' שורות של שלש שלש. והייתי ווקיץ וחוזר וחולם כל זה ד'
או ה' פעמי' והנה הציני' עצמו היה מצגד אחר שלם כעין שלנו אלא שהיו
מנוירין צו הי"ס כמעשה רוקם כענין יריעו' המשכן וכמדומה לי שצתוך
החלו' עצמו הייתי אומר שהיו ה' שורו' כנגד ה' פרצופי' שיש צכל עולם
של אצי"ע וכל פרצוף לא הי' צו רק ג' ספירו' כדרך כל ג' קוים הכוללים
כל ט' ספירו' (כ"א שצראוף) שצפרצוף. ונלע"ד כי פתרונו הוא כי גמרת
לתקן לצוש נפשי דעשיה הכולל חמשה פרצופי'.

ה' צניסן חלמתי חלום גדול וארוך ואכתוב מה שזכרתי הייתי אני
והרצה לדיקים מהתנאי' והי' שם חכם גדול שר על כולנו והי'
כל א' מהיוצני' שם מזמר לפניו קדיש אחד צניגון וקול נעים לצחון אחיה
קדיש מעולה וראוי צכל הקדשי'. וכמדומי' לי שהיה זה צאחרי' הימי'
שעתיד צרוצבל לומר קדיש ואז יעלה קרח כל עדתו מן השאלו צזמן התחייה
והיו מנסים לדע' מי הוא הראוי לומר קדיש ההוא. ואצלי ספק קרוב
לוודאי שאותו חכם הגדול היה מורי ז"ל גם אני מסופק אם הי' שצת
או יו"ט ויותר כראה שהי' יו"ט. ואחר שהרצה מהתנאים אמרו קדיש
קמתי אני ואמרת קדיש צנעימה והי' כ"ל אז שהנועם ההוא היה כנועם
הקדיש של החוצרו' הנהוג עתה לחזנים ספרדיים והייתי מרים קולי
כל כך צענין הקדיש ועניי' אמן יהא שמייה רצא וכו' צכל כוחי צנועם
עד שניחר גרוני מעט והייתי מתדמה אז צמהצתי שלא נחה דעת מורי
ז"ל צהרימי קולי עד שניחר גרוני והשלמתי כל הקדיש ההוא צנעימה

וצהרנו' קול צכת ואני מסופק אם הקילותי תיכף אם גמרתי כל תפלי
 ערבי' ואח"כ הקילותי וחזרתי לישן וארא מהר"י קאר"ו צא לציתי להקביל
 פני ציו"ט וישצ. והנה ר' שצתי חיים ושותפו הציאו לי מנח' ג' וד' קופו'
 של מאכל ותרגולו' פטומו' ומנושלו' וגנינה וחלצו ואתן לפני מהרי"ק
 ויתרצו לסעוד עמי אך הוא לצד אכל מהם ואני לא אכלתי רק מתצטילים
 שלי כמנהגי ואיקץ. והנה הרצה פעמים אני חולם שמהרי"ק חולה וגוסס
 ואני הולך לצקרו ומצטער עליו ועושה לו תרופו' ואני מצין פתרוס.

כ"ט **לכסליו** חלמתי שהרגשתי צעמתי שנתעלפתי מחמו' כאצ גדול שאחזני
 ואח"כ הוסר ממני העילוף. והנה ד' נשים שמעו שנתעלפתי
 והיו צאו' לעשו' לי תרופו' וימלאוהו יושצ שהוסר העילוף היה שם אנשים
 הרצה ויאמרו לא צא לך זה העילוף אללא מדאגות שאתה דואג על כי
 אין העם שומעין לך לשוצ צתשונה. אז אמרתי למורי ז"ל שאל יתר לאדוני
 צמה שאומר לך והוא כי כל הרע' הגדול' הזו שאין העם שומעין צקולי
 ושצ' צתשונה אתה גרמת כל זה יען לא לימדתי כל הצורך צחכמה זו
 ואני רוצה עתה להטריחך כי הגיע זמן סעוד' שחרי' שצת ולכן אלך
 עתה לציתי ואחר הסעודה אצוא ואשצ עמך כל היום עד שתודיעני מה
 שתעשה עמי וישחק עמי צרצון טוב ואיקץ.

בי"ח לטצת חלמתי חלום מצהיל ושכחתי ראשיתו וכן כמה דצרי' צאמצע.
 וזה מה שזכרתי שהיה יום הושענא רצה או שמחת תורה והייתי
 צצה"כ שצצפת והיה חכם הקהל ר"י אצוא לעפייל ורצו אנשי הקהל
 להציע צצית הכנסת צמצעו' נאות כמנהג לכצוד ש"ת ואז היה נראה
 לי צחלו' שגם היה מנהג כל ישראל להציא גופו של מרע"ה לצה"כ ואני
 מסופק אם היה המנהג פעם א' לשצעה שנים או צכל שנה צכל שמחת
 תורה היו מציאים גופו לצצית הכנסת וטעם למנהג הי' לפי שהיום
 הוא שמחת תורה שנתנה על ידי משה רצינו עליו השלום ולכן היו
 מציאים אותו שישמח צמתנות חלקו. ועוד שציוס הזה קורין וזאת
 הצרכה שזכר פטירת מרע"ה והיו מציאין גופו לצכור ענין פטירתו.
 וארא והנה הציאו גוף מרע"ה לצה"כ והיה ארכו קרוב לעשר אמו'
 ויכינו שם ספסל ארוך ועליו ספרים הרצה ועליהם הניחו גופו. וארא
 והנה הי' גופו מלוצצ צמצושו וכאשר השכיצוהו על השולחן נשתנה

ממה שהיה לס"ת ח' ממש ולא היה נגלל אלא שטוח לארכו כעין אגרת
 ארוכה מוטלת לאורך הספסל וכתוב זה כל פרשיו' התורה מן צראשי'
 עד לעיני כל ישראל ולא הי' כעין ס"ת שלנו עשוי מן יריעו' רצו' וכל
 יריעה נחלקת לכמה דאפין אלא כולו דף ח' ומשורטט שיטה תחת שיטה
 עד הסוף והניחו ראשו לדרום שהוא פ' צראשית וסופו לנפון שהוא פ'
 וזא' הנצרכה וחכס הקהל הי' יושב אלל ראשו ואני אלל סופו ואמרתי אני
 בלבי מגאווה עשה כן שהניח ראש הס"ת אלל מקומו וסופו אלל מקומו
 וחזרתי ואמרתי בלבי אע"פ שהוא נתכוין להתגאוו' מ"מ אני ראוי לשמות
 יען מקומי סמוך לפ' וזא' הנצרכה שיש זה פטיר' מרע"ה כי זה יורה
 שיש לי אחיזה ודציקו' שיש צנפס מרע"ה עם נפשי. אז אמר החכס הכ"ל
 הציאו מלבוש להלביש הגוף של מרע"ה אלל האזור שבו חוגרין מתניו
 אל תציאם זולת חוט ח' דק וצו תחגרוהו והיה כראה צעיני החכס כי
 דבר זה הוא חידוש גדול שלא ידעו זולתו והיה בלבי עליו כי הנה דבר
 זה של החוט הוא כתוב בפירוש במסכת סופרים. ואח"כ ראיתי והנה
 גוף מרע"ה חזר לכמו שהיה גוף ממש וילצישוהו ויחגרוהו בחוט הכ"ל
 ושתי סודרין לבנים ותמהתי עליו איך הוסיף צ' סודרים ונתחלה נוה
 שלא יחגרוהו אלא בחוט בלבד ואח"כ שינוי מושג הספסל הכ"ל והניחו
 ראשו למערב וסופו למזרח ואני מסופק אם הוא להיפך וענין זה היה
 בחני היום. אח"כ ראיתי עצמי חוץ לחומת צפת למזרח ושם מקו' גבוה
 רחב כעין מישור אלל החומה ואני וכל העם יושבין בצד דרומו של המישור
 ולצד נפון לצד החומה ממש היה מקום מרע"ה ואיני זוכר אם היה שם
 קצרו ממש או אם גופו לצד כצראשונה. ואמנם לא היינו רואים אותו ממש
 רק צידיעה לצד וגם היה צעת המנחה והייתי מתעלצ ודואג בלבי מאוד
 ואומר מי יתן והייתי זוכה עתה לראו' אור זיו השכינה אשר חופף עליו
 על מרע"ה העומד פה. ומי יתן ויתפקחו עתה עיני ואלראה וזהויותי
 מהרהר בלבי נשאתי עיני להר הגדול אשר צמערצ צפת אשר מחוצר מן
 הרים הרבה זה אלל זה וצאמצע זה ההר אלל כפר קאמוניא היו שם צ'
 ראשי ההרים סמוכים יחד כנז' ואלרא והנה שקעה החמה שלא צעונתה
 אחורי ראש ההר האמצעי הכ"ל כמנהגו והייתי חושב דעתתי כי עדיין
 לא ירד השמש הרבה באחורי ההר וקמתי אולי אלראה ואשער דעתתי
 כי השמש עלמו היה צכפר אחד שהיה אחורי ראש ההר האמצעי הכנז'
 ואיקץ.

ל"ב ב' שע"ג חלם ר' משה מזרחי הסופר שהיה צנית מדרש אחד ושם זקן אחד יושב על מחללת ושלש מאות תלמידים נצבים עליו ודמות אותו זקן הי' כדמותי בכל הפרטים ועיניו סגורות ודורש כמוני ממש וישאל עליו ויאמרו לו זה הוא הזקן ויתמה איך יושב על מחללת ויענוהו כי כן היה צעוה"ז והנה הוא מדבר בלחש רב מרחוק מן הזקן עם א' מהנצבים ואומר לו הנה דמות זקן זה בכל פרטיו דומה להחכם הר"ר חיים וויטאל אז היה אותו זקן מושיבו מרחוק ואומר לו וכי אתה תמוה על זה דע כי נשמתו אלוהה מנשמתו אז הוליכוהו למדרש רבינו הק' ז"ל והראוהו רוב עשרו וגדולתו לאין קץ ואותו עצמו לא ראה. (ע"כ נמצאו מהחלומות שחלם מורי זקנו ז"ל).

מה שאירע צעת פטירת מורי זללה"ה סיפר לי הר"ר יצחק הכהן ז"ל כי צעת פטירת מורי ז"ל כשאני ילדתי מאללו נכנס הוא אללו ויבכה לפניו ויאמר וכי זו הוא התקוה שהיינו כולנו מקוים צחיך לראות טובה גדולה ותורה וחכמה צעולם וישיבהו אלו מאלתי אפי' א' בלבד לדיק גמור צכס לא הייתי נסתלק ועודנו מדבר שאל ממנו עלי ואמר היכן הלך פלוני וכי צשעה זו הלך מאללי וינטער מאוד והצין מדבריו שהיה צדעתו למסור לי איזה דבר סתר. אז אמר לו הר"י הכ"ל מה נעשה מכאן ואילך ויאמר לו תאמר לחצירים משמי שמהיום והלאה לא יתעסקו צחכמה זו כלל כי לא הצינו אותה כראוי ויצוואו ח"ו לידי כפיר' ואיצוד נפש. ואמנם הר"ר חיים לצדו יכול לעסוק צה צלחישה צסתר צינו לצין עצמו. ויאמר לו וכי ח"ו אין עוד תקוה לנו ואמר לו אם תזכו אני אצוא ואלמדכם ויאמר לו איך יצוא רבינו וילמדני אחר שהולך עתה ליפטר מן העול' ויאמר לו אין לך עסק צנסתרות איך תהי' צילתי אם צחלום אם צהקיץ אם צמראה ותיקף אמר לו קום מהר לא מן הצ' הזה כי אתה כהן והגיע זמן ואין פנאי להאריך צשום דבר וילא מהר וטרם יליאתו מהמפתן פתח פיו וילאה נשמתו צנשיקה לחיי עולם הצא זכותו יגן עלינו אמן.

בענין אשתו אמר לי מורי ז"ל כי הנה אין צכל הניצון של שורש נפשי כ"כ קרוצ אלי כמו ניצון ר' עקיבא והוא קרוצ עמי יותר מכולם וכל מה שאירע לו אירע לי וא"ל שאשתי חנה היא גילגול כלצא שצוע חמיו של ר"ע ויען כי נרצע צנקצה צא צגילגול אשה אחת שהייתה

מורכבית' דאזיי יען גם הוא היה משורש ר' עקיבא כנודע ועליה הוזכר בתלמוד אמר אזיי אמרה לי אם. ואח"כ נתגלגלה צאשתי חנה ויען היא גילגול זכר ולכן אי אפשר להיות לי מומ' צנים זכרים רק נקצות ואפי' נקצות לא תלד לפי שהיא זכר אלא צהטרפו' נשמת נקצה אחרת עמה שתעצר צה. ואמר לי שנתעצרה צה נפש טורנוסרופוס הרשע יש"ו שנשאת אח"כ לר"ע כנודע. וזהו לסיצת הקורצה שיש צר' עקיבא עם אשתי שהיא מגילגול חמיו ואז נתעצרה מצתי אנינל"א וכשנולדה נתגלגלה צצתי הנ"ל ונפרדה מאשתי ואחר שמתה צתי אנינל"א הנ"ל אז ילטרך שתחזור להתעצר פעם שנית צאשתי ואז תחזור לילד צת אחרת ותהיה גילגול אשת טורנוסרופוס ממש ואם תחיה הצת ההיא ילטרך שנפש נקיצה אחרת תתעצר צה ותלד צת אחרת ותתגלגל הנפש צאותה צת והנה אם אותה הנפש תשאר עם אשתי צצחינת עיצור ולא תפרד מומ' אז אפשר שהוולד אשר תולד יהא זכר ואמר לי שעתידה שתמו' ותשא אשה אחר' עם עושר גדול דוגמ' ר' עקיב' עם אשת טורנוסרופוס כן יצא לי העושר מפאת אשה ג"כ כמוהו. ופעם אחרת אמר לי שאחר שאזכה להשלים נפשי אקח את רוחי וכמו שנפשי משותפה עם נפש ר"ע כן רוחי תהא משות' עם רוח ר"ע ואז אזכה ליקח צת זוגי האמיתי' משותפ' עם נפש אשת ר"ע האמיתי' שהיא צת כלצא שצוע ויען יש מעל' יתירה לצת כלצא שצוע ששהת' לצעל' כ"ד שנים שלמד תורה ולכן גם אשתי המשופו' [המשותפ'] עמה כנ' יש לה מעלה גדול' ואיני יכול לזכר' לה עד שאשלי' נפשי ותצא צי רוחי.

ערב ר"ח אלול השל"א שלחני מורי ז"ל למערת אזיי ורצא ושם נשטחתי על קבר אזיי ורצא ז"ל וייחדתי תחלה הייחוד של הפה והחוטם דעתיקא קדישא ונפלה עלי שינה ואיקץ ולא ראיתי דצר. אח"כ חזרתי ונשטחתי שנית על אזיי עלמו וייחדתי הייחוד הכתוב מכתוב' ידי מורי ע"ה עלמו וצהיותי מחצר ומשלצ אותיו' (הו"ה ואלדנ"י) כנודע נתערצצ' מחשצתי ולא הייתי יכול לחצרם ואחדל מלחשוב צחיצור ההוא. ואז נתדמה אלי צמחשצתי כאילו קול אומר לי חזור צך חזור צך פעמיים והייתי מחשצ צדעתי לומר הנה זה לשון עקיבא צן מהללאל צנו כנודע ואז חזרתי לחשוב צחיצור הזה וגמרתיו. ואז נתדמה צמחשצתי כאילו אומרים אלי אלקים יראה לו השה לעולה צני וכאילו היו מצארי' לי פירושו והוא כי

מה שהייתי דואג על שלא הועלתי צייחוד הראשון אינו כן אמנם הואיל
 והצליח לפני השי"ת וזהו אלקים יראה לו השה וכו' ונתדמה צמחשצתי
 כאילו היו מצארי' לי כי צפסוק הזה נרמו היחוד הראשון כי ר"ת של
 אלקים יראה לו השה צגימטריא מ"ו כמנין יחוד (הוי"ה וואהי"ה)
 ור"ת השה לעול' בני הוא סוד (הצל) הפה העליון שכיוונתי צייחוד
 ההוא ואז נתדמה לי כאילו אומר' לי שצראשי תיב' של לו השה לעולה
 רמוז (הלל) הזקן ואיני מצין ענינו וכל זה היה מתדמה לי צמחשצתי.
 ואח"כ נפלה עלי חרדה גדולה עד מאוד צכל אצרי וידי רועש' זו על זו
 גם שפתי רועש' דבר גוזמ' ומתנועעת צמהירו' ותכיפ' וצמרורה גדולה
 וכאילו קוץ היה יושב על לשוני צין שפתי והיה אומר צמרורה גדולה יותר
 ממאה פעמים צזה הלשון מה אומר מה אומר ואני הייתי מחזיק את עצמי
 ואת שפתי שלא לנענעם ולא יכולתי להשקיט' כלל. ואח"כ חשצתי לשאול
 על החכמה ואז היה הקול מתפוצץ צפי וצלשוני ואומר החכמה החכמה
 יותר מעשרים פעמים ואח"כ חזרו ואומר החכמה והמדע עד כמה
 פעמי' ואח"כ חוזר ואומר החכמה והמדע כתי' לך מן השמים צדיעת
 ר' עקיבא ואח"כ חוזר ואומר יותר מר"ע ואח"כ חוזר ואומר וכהרצ
 ייצא סצ' ואח"כ חוזר ואומר יותר מרצ ייצא סצא ואח"כ אומר שלום
 עליך ואח"כ אומר משמיא משרין לך שלמא וכל זה צמהירו' גדול דבר
 נפלא פעמי' רצו' צהקיץ ואני נופל על פני משתטח צכוך אציי ואח"כ
 הלכתי למורי ז"ל ואמר לי כי הועלתי מאוד צמה שעשיתי שני היחודי'
 ציחד זה אחר זה שכן צזה הסדר ראוי לעשותם ומה שלא נעניתי צייחוד
 הראשון לפי שהמתינו לי שאייחד שני היחודים הנ"ל ואמר לי מורי ז"ל
 כי צחזרתי כשנכנסתי לציתו ראה נפש של צניהו צן יהודע הולך עמדי
 ואמר לי כי אינו מן השורש שלי אלא מה שנתגלה עמי הוא כי הוא
 מתגלה על כל המייחד יחוד עליון כי זה היה דרכו תמיד צחיי' כנ"ל
 אצלינו צמקום אחר. ואמר לי מורי ז"ל כי אומר לו רצ ייצא סצא אז
 צמנחה שאם אזכה אני צאותו יום שצת הצא ראשון שיאחר צי תמיד ולא
 יסתלק כשאר הגילגולים שלי ועל ידו אזכה להאר' גדול' וצפרט צתפל'
 העמידה צצרכ' השני' וצאת צמה וצשומע תפלה וטעם הדבר לפי שגם
 רצ ייצא סצא מתגלה אל הנדיקים כמו צניהו צן יהודע כמצואר
 אצלינו ונוסף על שהוא משרשי ולכן אם אזכה שיתגלה צי יגלה לי
 נפלא' גדול' צ"ה.

ליל מוצאי שבת כ"ה אלול יחדתי יחוד ח' אחר חנות הלילה כשקמתי
 ממתתי ואירע לי כנ"ל והזהרני רצ' ייצא סגל שע"י הייחוד מכתוב'
 מורי הר"צ זללה"ה אשיג צחכמה כל מה שארצה ושאיידדנו צכל יום
 ג"פ צנפיל' אפיס שחרי' וצנפיל' אפיס צמנחה וצקריא' שמע של ערצ'י
 וצזה אשיג כל מה שארצה וליל יום צ' חזרתי לייחד אחר חנו' לילה ואמר
 לי רצ' ייצא סגל ולמה לא יחדת הייחוד ההוא כאשר צויתך לעשותו ג"פ
 צכל יום כי צזה תשיג השגה שלימה לחין קץ ולך לך אלל רצך הר"ר
 יצחק אשכנזי ואמור לו שילמדך איך תעשהו צשלשה זמני' הנ"ל ואמור
 לו שידצר עמי ואלמדהו והוא ילמדוהו לך אח"כ ואיך יודע צמה אתה
 גדול לפני הש"י כי אתה אדם גדול כר' עקיבא וחציריו ותשיג מה שלא
 השיג שום אדם צדור הזה ואפי' הר"י אשכנזי רצך ואת' עתיד שידצר
 עמך המלאך אליהו ז"ל פנים אל פנים צהקיץ. ולכן כאשר תייחד ייחוד הזה
 תעלהו צסוד אליהו ז"ל שהוא סוד שס צין והוא סוד מ"ג ותעלהו
 צסוד נצד ואציהו שהס סוד הנפש יתעל' אותי ג"כ עמהס וצזה תשיג
 שידצר עמך אליהו ז"ל ושאר המלאכי' ואיך יודע כמה גדול' מעלתך
 מכל אנשי הדור ההוא וצנים יתן לך הש"י גם עושר שלא תצטרך לצריו'
 ואז צצוקר הלכתי אלל מורי ז"ל וסיפרתי לו כל הנ"ל ואח"כ לימד אותי
 איך לעשו' הייחוד הזה הנ"ל ג"פ צנפיל' אפי' דשחרי' ודמנח' וצק"ש
 של ערצ'י וכצד ציארתי צסוד הייחוד של כתיב' ידי מורי ז"ל. גם ענין
 הייחוד של נצד ואציהו ואליהו ז"ל כתצתיו אחר הייחוד הא' של הפה והחוט'
 דעתיק' קדישא וע"ש צייחוד הנ'.

יום אחד הייתי לפניו ונתעכצתי חודש ימים שלא עשיתי הייחוד ולא
 שום ייחוד מהייחודים שמסר לי והכיר צפרצופי ואמר לי אם
 תעצז' יום יומים אעצצך ואת' גורס צזה נזק גדול שתגרוס שיתפרשו
 ממך כל הנשמו' שרוצו' לידצק צך ונתתי לי טענ' שרציתי לעסוק צתורה
 צאותו זמן וצפרט שלא היו צאים כפי הראוי אותן הנשמו' צגלוי והשיצ' לי
 שעס כל זה לא אמנע מלעשו' הייחודי' ההס צכל יום כי הוא גדול מעסק
 התורה כי הוא מייחד העולמו' העליוני' והי' עסק התורה וייחוד הכל
 ציחד והזהירני שכאשר אייחד היחודים שלא תהא כוונתי להמשיך את
 הנשמו' צלצד אלל גם לתקן למעלה.

גם אמר לי שעד חג הסוכות של שנת השל"ד אני צריך סיוע ממנו
משם והלאה איני צריך עוד לסיוע כלל כי כבר אז נשלמו
השתי שני' ומחל' שחטאתי צהם שמנעתי עמתי מעסק התורה וגם כי
עד אז אפי' אם הוא במקרא שאי אפשר להיות בקציעו' אבל משם ואילך
בעז"ה יהי' בקציעו'.

גם צזה הזהירני שלא אמנע מלייחד הייחודי' שמסר לי ושאלם אלך להשתטח
על קצרי הצדיקים יהיה צער ר"ח או צט"ו לחודש כי אז יש
יותר הכנה מכל שאר הימים ושלא אלך לא בשבת ולא צי"ט וצ"ח כי
אז נפשותיהם עולו' למעלה ואינן יושבו' על הקבר ופעם א' שלחתי על
קצרי הצדיקי' צחול המועד להתפלל עליהם אבל לא נשתטחתי עליהם
לייחד איזה ייחוד.

גם אמר לי כי הייחוד של היודין והואוין של י"ג חיוורתי דרישאל אייחד
אותו יותר בקציעו' מכל שאר הייחודי' וצילי החול יהיה אחר
חצו' כי אז הוא עת רצון אך צילי שנת אפי' נתחל' הלילה אין צכך
כלום וצראש חודש אייחד הייחוד אשר הוא מיוסד על שם שד"י כי ייחוד
זה הוא סוד ר"ח כי שם שד"י צמילאו עולה צגימטריאל רא"ש חוד"ש
ואפי' ציום ר"ח עמנו יכול לייחד ייחוד זה אפי' להשתטח על קצרי צדיקים.

גם הייחוד של חדשים לצקרים רצה אמונתך הוא עוז לעשותו צלילי
החול אחר חצו' או צליל שנת אפי' קודם חצו' כי צשני זמני' אלו
מתפשט' לאה צכל אורך זעיר. גם צליל שנת קודם חלות אייחד הייחוד
של עשרה היוי' שצדע'. גם ציווני שאקרא צכל ליל שנת אחר הסעודה
וצרכ' המזון קודם חלות מסכת עירובין צסוד העיצור וצסוד ע"צ רי"ג.
ודי כי עיקר כל אלו הייחודי' הם או על קצרי הצדיקי' או צכל חצו'
דהיינו אחר שעבר חצי הלילה ויועיל אפי' שלא על קצרי צדיקים שאחר
חצו' הוא עת רצון ואז היא שעה הנצחר' צכל שאר הזמנים.

גם אמר לי שראה כתוב צמנחי פסוק לחשוב מחצו' לעשו' צזהו וכו'
לרמוז על ענין שתי שנים ומחלה צציטלתי מן התורה ועסקתי
צחכמ' האלקימיא.

פעם אחת הלכתי עם מורי ז"ל אל מקום שנתוועדו שם הרשצ"י וחציריו
כשעשו האדרא רצה של נשאל ושם צמזרח הדרך יש שם סלע
א' וצו צקיעות שנים גדולו' ואמר לי מורי ז"ל שצאותה הצקיעה של צד

נפון שם ישנן הרשנ"י ע"ה כשעשו האידרא וצנקה [וצנקה] של לז דרום שם ישנן ר' אצא ואלל האילן שכנגד צ' צקיעות הנ"ל שם צמערצ ישנן ר"א. ומורי ז"ל ישנן צמקום הרשנ"י ואני ישנתי צמקום ר' אצא ואז לא ידעתי טעם עיקר ישיבתי צמקום ר' אצא למה ואחר ימי' הגיד לי שר' אצא הוא משורש נפשי אז למפרע ידעתי טעם ישיבתי צמקום הנ"ל.

ג אמר לי כי צהייתי קטן קללתי פעת אחת את אמוי ע"ה וזוה אותי להתענו' ג' ימים רצופי' לילה ויום ולכוין שהם ע"צ שעו' והוא כנגד תרין עטרין דחו"ג דאו"א הגנוזים צג' אצו' חג"ת והם ע"צ כנודע כי שם ע"צ הוא צחג"ת ולפי שפגמתי וגרמתי לסלק אלו התרין עיטרין מן הצן העליון לכן אכוין להחזירם אליי ע"י אלו הע"צ שעות שיש צג' תעניו' אלו ואמר לי שאתענה זאת ג' ימי' קודם שצועו' ואכוון צקוד היו נכוניס לשלשת ימים כי אז פסקה זוהמתן של ישראל וע"י התעניו' הזה יפסק ממנו זוהמ' החומר אשר צי כדי לקבל כח ידיע' סודו' התורה צליל שצועו' וצליל שצועו' למדתי עמו כל הלילה צקודו' התורה ולא ישנתי כלל. גם אמר לי כי אלו הג' תעניו' יועילו לצטל גזיר' המ"ד שניס שחקרו מהרצ המגיד כנ"ל וע"ש.

ד הייתי צתעניו' וצכיתי מאוד והרצתי דצרים לפני השי"ת לומר למה מונע ממני דרכי התשובה ולמה לא ישים צלצ מורי שילמדני כרצוני והרצתי דצרים כאלו. והלכתי לצית מורי אח"כ ואמר לי כי צאותה שעה רצו להענישני מן השמים צצ"ד העליון על שהטחתי דצרים כלפי מעלה לולא שצדמון לי סניגור לומר שמתצנתי היתה לטובה ואמר לי שאזהר מלדצר עוד דצרים כאלו כי יותר ממה שהעגל רוצה לינק וכו' אלא שיש זמן קצוצ לכל דצר כנ"ל לכל זמן ועת לכל חפצ וכו' ואיך הייתי אומר שח"ו הקצ"ה מונע ממני דרכי התשובה ואדרבה השי"ת צרחמיו היה מכניס צלצני כל זה התעוררו' של התשובה ואמרתי צמה ידעת הדצרים שדצרתי לפני השי"ת ואמר לי שהכיר צפרצופי כי מה שמנע עד עתה להגיד לי כל רצוני היה סיבת זמן קצוצ ואז צאותו היום נשלם הזמן ואמר לי שמהיום ואילך לא ימנע ממני כל אשר אשאל ממנו וכן היה.

ה אמר לי מורי ז"ל כוונה א' צקדושה ואמר לי שאע"פ שכל אדם צריך לכוין צה אני צריך לה יותר משאר כל אדם והוא כי הנה ג'

קדוש' הם צ' הם נקדישך דשחרי' ודמנחה. והשלישי' היא קדוש' וצא
 לציון לליל מ"ג וכזר ידעת כוונ' הקדושה שהיא עליי' מלכו' למעלה
 ממקומה לקבל הדע' כי דעתה קלה וז"ס הדילוג שאנו מדלגין כשאנו
 חומרים ק' ק' ק' כז' צפרקי היכלו'. וכזר ידעת כי כל עלייה היא
 ע"י שם מ"צ ולכן לריך שתכוין בקדוש' העמידה דמנחה דחול צסתי
 אותיו' ראשונו' של אז"ג ית"ץ ובקדוש' העמידה דשחרית דחול תכוין
 צסתי אותיות ג"י כאמלעו' ובקדוש' וצא לציון דמ"ג תכוין צסתי אותיות
 ת"ץ של אז"ג ית"ץ כי שם זה הראשון כולל כל שם מ"צ והוא עיקר שם
 מ"צ לפי שהוא צסוד ספיר' החסד המתפשט צכולס כנודע ולכן כל
 הכוונו' הם צסם זה צלצד.

פעם אחת שאלתי ממנו והיה צע"ש על השגת נשמתי וא"ל פסוק זה
 ולמי כל חמדת ישראל הלח לך וחליתי פניו שיצאר לי דצריו ולא
 רצה לצאר יותר מזה ואמרתיו לו אם היה פירוש דצריו שאני משאלו המלך
 והשיצ לי שלא היה רצונו לצאר ולפרש דצריו.

פעם אחת חזרתיו לשאלו ממנו על ענין נשמתי ואמר לי שיכול אני
 להשיג יותר מן המלאכים מלד גדול ערך נשמתי ושציאת נשמתי
 לעולם היתה לצורך גדול צעולם ואמר לי שאין צידו ורשותו לצאר יותר
 מזה כי לא ניתן לו רשות ושם היה מגלה לי הענין כמעט שהייתי פורח
 צאוויר מרוצ השמחה על הענין אלא שעדיין לא ניתן לי רשות לאמר.

הר"י חרזין הגיד לי כי לילה אחת של שצת הלך לצית מורי ז"ל צחצות
 הלילה מרוצ הקנאה שעלה צלצו לומר איך ולמה הוא היה גדול
 ממני צשנים והיה משועצד לי לשמוע ממנו הדרוש והלך לצכות לפני מורי
 ז"ל והשיצו כי הוא לא צא לעולם אלא כדי ללמדיני צלצד ושכל החצרים
 לא היו יכולים ללמוד ממנו אפי' אות אחת אלא כולם צריכים ללמוד ממנו
 כזו"ל ג"כ. גם שאל ממנו שכיון שהיו אנשים גדולים משורש נפשו וא"כ
 איך ישתעצדו לי והשיצ לו שאין הדצר תלוי צזה אלא צנפש האדם עצמו
 שתהיה ממקום גצוה.

אמר לי מורי ז"ל כי נפשו של ר"ע אינה כשאר נפשות הגרים הנעשות
 מציווג נפשו' החסידים והצדיקים צגן עדן הארץ כצזכר צצוהר
 פ' שלח לך אצל היא נפש גצוה מאוד אלא שצחטאו של אדם וקין ילאה

אל החילוני' והוכרחה ליכנס צגוף גר והנה היא צאה מלוצשת צתוך נפש
 אחרת הנקראת נפש הגר הנזכר צסצא דמשפטים ואתו נפש גרמה לו
 להיותו עם הארץ ארצעים שנה צסוד קשים גרים לישראל כספחת והצן
 זה וכן היה צרצן יוחנן צן זכאי שהיה עם הארץ ארצעים שנה והטעם
 היה לפי שאורש הנפש שלהם היתה מטיפת זורע יוסף כנ' ולכן גם אני
 צא לידי מטא הנ"ל צהיותי קשור על כלתי תשעה חדשים כנ"ל.

ערב שבת א' ראה כתוב צמנחי צלשון הזה הכינו כסא לחזקיהו מלך
 יהודה להורות שאז נגלה כי נפשו צסוד תוספו' שצת ואח"כ
 צאותו יום עלמו כעסתי על ענין א' ונסתלקה ממנו ואח"כ עשיתי
 תשובה צאותו שצוע וצערצ שצת השני ראה מורי ז"ל שהיו נדצקים צי
 צסוד תוספת שצת רוחו של חזקיהו המלך ורוחו של רצי עקיבא וחזרתי
 לכעוס צאותו היום צציתי ועשיתי תשוב' על הכעס ההוא ואמר לי שצאת
 לי רוחו של צן עזאי לצד ואע"פ שאינו מן השורש שלי זה לפי שהיה
 חתנו של ר"ע וראה צצוקר כתוב צמנחי עקיבא צה"א.

ביום ר"ח תמוז אמר לי כי ראה נפש רצ דימי מנהרדעא שהיתה מוכנת
 להתעצר צי לפי שהיה משורש נפשי וגם לפי שציום ההוא לויתי
 מת מצוה ורצ דימי היתה מצוה זו צידו צתדירו' ללוות מת מצוה ועל כן
 היה רוצה להתעצר צי וא"ל שחזקיהו המלך לא מילא שנותיו ואע"פ
 שהוסיפו לו ט"ו שנים משלו הוסיפו לו ועדיין היו חסרים לו שנים
 אחרות ושאר שנותיו זכה צהס רצ דימי כי הוא היה גילגול חזקיהו עלמו
 צלתי שום עירוב ניצון אחר עמו וזה שאמר חזקיהו אני אמרתי (צדמי)
 ימי וכו' פוקדתי יתר שנותי כי צרצ דימי היו שאר שנותיו ושאר ימיו.
 ואני חיים הכותצ ראיתי ששלח לי רצא האמור"א שלום שני פעמים אחד
 צתוך תפילתי ואחד צחלום. ואמר לי מורי ז"ל כי רצה רצא לעשות שלום
 עם רצ דימי המתלוח עמי על שהיה עמו צקטטה ממה שעשה לו תלמידו
 רצ אדא צר אהצה על ענין הגרוגרת שהציא רצ דימי צספינה כנזכר
 צתלמוד.

הנה ג' ימים קודם שנפטר מורי ז"ל אמר לי אפי' אותם החצירי' שהיו
 צכת הראשונה עמי היו צריכים להתצרר צירור אחר ויכנסו
 אחרי' תחת קלת מהם וסוד הענין זה הוא על דרך מה שצארנו צפסוק

אם רעצ שונאך האכילהו לחם כי הנה אלו הדברים אינם שולטים ר"ל
שיש זהם מיעוט מן אותה צחינה של לבוש הכשמה המעולה הנ"ל שהוא
מן טיפות של אחר חלות כנ"ל ואין כולם שוים זהם כי יש מהם שרובו
טוב ומיעוט רע ויש מהם שרובו רע ומיעוטו טוב ויש צינוני דהיינו שקול
וכיוצא בזה כמה מדריגות ואמר לי שאתם שרובם טוב ישארו כך צודאי
כי אותם האחרים אשר רובן רע ומיעטן טוב יקרו הרע של האחרים
שרובו טוב ויתנו להם הטוב שבהן ואז ישארו אלו כולם טובים ואלו כולם
רעים ואמר לי מורי ז"ל כי זה הית' כוונתו לקבץ אותם יחד כי ע"י
הצננה והאהבה שיש צין הצירי' ימשכו זה מזה וילך הטוב אלל מי
שרובו טוב ויושלם ממנו וילך מיעוט הרע וינטרף עם מי שרובו רע.
ואז כל אותם שכולם רע ילכו וישארו השלימים מצחינת הטוב. ואמר לי
מורי ז"ל כי לסיבה זה צריך האדם מאוד מאוד שיתחזר עם אותם
הרשעים שרובן רע ומיעטן טוב להחזירן צתשונה וע"י כן יקח את הטוב
שבהם וצפרט אס יפגע צאיזה אדם שיש צו חלק הטוב שחסר צו משורש
נשמתו עצמו שיקחנו וע"י כן יהיה האדם נשלם ולכן הזהירני מורי ז"ל
מאוד מאוד לאהוב את הצירי' הנזכרים ללמדם כי ע"י זה אצרו חלק
הטוב שלי המעורר בהם ואקחנו ואשתלם אני. ואמנם מי שהוא שקול
זה תלוי כפי מעשיו אם ירצה יהיה כולו טוב או להיפך. וציוס הנ"ל
אמר לי מורי ז"ל כי ר"א פלכו ז"ל היה ממוצע צסוד מה שאמרו רז"ל
גבי אחאצ שקול היה ולא יכלו להעגשו מן השמים להטותו לצד הרע כי
אם ע"י רוח נבות. וגם מן אחאצ עד ר"א פלכו הנ"ל שהם משורש אחד
נשאר תמיד צינוני ושקול וזה הטעם שהיה מורי ז"ל רוצה לסלקו מתוך
חצרתינו ולהיותו שקול לא היה יכול להסירו עד שאירע לו כעס גדול
צע"ש עם הר"י ארזין נר"ו ואז התחיל ונטה לצד הרע אלל על כל זה היה
מיעוטו טוב עדיין ולא הוסר מתוך חצרתינו. ולהר"י ארזין אמר לו שאם
צא אציו לצפת צשנה ההוא שגם הוא היה נפסד ומלצד זה גם צא ציוס
שדחו להר"א פלכו היה רוצה לדחותו צודאי גם הוא. ה"ר יונתן צן
האגים ז"ל רוצו טוב ואין צו ספק שיטה לצד הרע והר"ר גדליה לוי גם כן
רוצו טוב ואין ספק. הר"ר יצחק הכהן ז"ל היה רוצו טוב ויש צו ספק
ולא מפני חסרון האמונה צמורי ז"ל רק סיבה אחרת ולא רצה לפרשה
הר"ר שמואל אחידא רוצו טוב ויש צו ספק שיחזור צו הר"ר אצרהס
גצריאל והר"ר שצתי משה והר"ר יהודא משען והר"י ק' טצול המוגרצי

כדחו לגמרי אצל הר"ר משען יש עדיין קלת ספק ולי אני הצעיר אומר
 לי שהיה עתיד לצוא עלי נסיון גדול אם אעמוד צאהצת מורי ז"ל שכוונתו
 היה להשליך כל החזרים שלי ולא ישאיר כי אם שלשה או ארבעה בלבד.

ספרו לי מגידי אמת כי צארץ רחוקה הנקרא צומן שנכנס הרוח צנת
 רפאל ענין ממש כנ"ל נכנס' רוח א' צנערה צתול' והיתה דורש
 להם ענייני התשובה על דרך הרוח הנ"ל ואחר כמה חדשים נפטרה
 הנערה ההיא.

גם פה דמשק חודש שצט שנת הש"ע צא שוך אחד שלהם מארץ רחוקה
 ואומרי' עליו שהיה יודע עתידות ואומר לעם פלוני עזר עזירה
 פלונית צשעה פלונית וכו' ולדקו והתחילו העם להתאסף אליו והיה
 מצוה דת הישמעאלים ולמשוגע שלהם עד להפליא והרגוהו תיכף קודם
 שיתפשט עניינו תשעה ועשרים לשצט.

אמר המעתיק חיים הלוי גם פה מוצרים שנת התפ"ה אירע כנ"ל שצא
 איש א' כנ"ל מארץ רחוק' ואמר שהוא נציא והיה מצוה ומהציל דת
 הישמעאלים ונציא שלהם ואחר ששה ימים הרגוהו קודם שיתפשט עניינו
 צין ההמון.

ספרו לי הרופא הר"ר אצרהס צן יעיש שהיה משרת למלך ספרד וצהיותו
 נותן לו מים לרחוץ קודם הסעודה נכנס כומר אחד ואמר למלך דע
 כי י"ד שנה ראיתי צלילה על משכני צהקיץ שני מלאכים ואמרו לי שיאמר
 לאצניך שהיה אז חי שיזהר מלהכציד עול על אנוסי היהודים ואם יכציד ימות
 צמיתה קשה ורעה ולא שמע לדבר שאמרתי לו וכן היה שמת מיתה קשה
 שאין כיוצא צו שצאו עליו כני' לאין קץ פתאום וכל העולם תמהו על
 המכה ההוא שהיו רצים כעפר הארץ והיו מחליפים המטה והסדינים
 וצהרף עין צאים לרוצ צצתחילה וסוף דבר המיתוהו וידעו הכל כי אצבע
 אלקים הוא ואח"כ מלכת אתה תחתיו והיום צשעה שני' חזרתי לראו'
 השני מלאכים צצתחילה צהקיץ על משכני ואמרו לי כך אומר למלך שהוא
 חושצ מחשצות רעות על האנוסי' להכחידם צרמאות שכולם יתקצצו
 צמלכותו ואח"כ יהרוג כולם ורעה גדולה תצוא עליו על ככה ואני לא
 רציתי לצוא להגיד כל הנ"ל לא כך ולא לאצניך כי אמרתי אולי חלום הוא
 והתלומו' שוא ידברו ואצניך שמע מזולתי צשמי אצל אני לא אמרתי לו

כלום ועתה נשנה זו הייתי נט"ו זידו וחזרתי לראו' צהקיץ שני המלאכים
 הנ"ל וחרצתם שלופות צידם וינקשו להתיו ראשי עד שהודיתי להם לצוא
 אלך ויאמרו לי לך אמור למלך כי הנה גם הוא אנוס בן צנה של מרת
 פאלומ"צ א' היהודים ודי' ולמה שונא והורג ליהודים אשר הם אנוסים
 כמוהו וידוע ידע נאמנ' כי המלכות תפסק ממנו. ויען המלך ויאמר
 לך והנה מעתה אמליך את בני תחתי ותאמר לו אתה דע כי הוא
 נמלט כי צימך יצוא איש א' משצט יהוד' דרך ים אוקיינוס למחוז
 פרטיגאל ויחרים מלכותך ומלכות כל הנוצרים אז שלח המלך אחר
 האינתיזידור הגדול להודיעו משפט ההוא ואמר המלך הכניסוהו עתה
 לבני הסוהר אז אמר הכומר לאינתיזידור דע לך כי מחר תמות וקודם
 שתמו' יותן אות ומופת נשמים לעין כל שיראו צחצי היום כוכב אחד
 כשיעור שאר הכוכבים וכולו אדו' כדס צחציו העליון ולמטה כעין דס
 וליחה הנקרא מאטריאל וצקנהו התחתון שני זנבות הארוכים כשיעור
 עשרה חניתו' והא' קצר מעט מתצירו וכן היה וכשראה המלך כך צוה
 להוציאו מצית הסוהר והניחו צפלטרין שלו כעין הנאסרין שלא יאל חו'ו'
 וכל זה מפני השרים המקשים ציהודים ואמנם כל הימים הם מתלששים
 יחד המלך והכומר וסתר צענייני התורה הישנ' שלנו ואהצו כצנת עינו.
 אז אמר לו הכומר דע כי אומרינ'] לי המלאכים הנ"ל שהנה אצד צוה
 לפני מותו שיהר מלעשו' מלחמו' עם מלך פראנסיאל כי נשלוס יהיה
 שלום וקיום אל כל אומות הנוצרי' ואתה מצטל עתה צוואה זו כדי שיתחיל
 החורצן ואומות הנוצרי' ועשה כך וכך צתחצולה על ידי איש נאמן הורג
 מלך פראנסיאל וכן עשה המלך אחר ג' שני' צתחצולה הרגו ע"י איש
 שמו. וגם נתן לו עצה מפי המלאכי' איך יעשה שלום עם אומ' פלאנדריס
 אשר זה שמוגי' שנה לא שקטה מהם המלחמה וזה גורם קלקול גדול
 ונוק למלך ספרד ושלא יוכל לעשו' זה כי אם על ידי שישלי' תחלה עם
 דוקי אונגל"א טייר"א ואח"כ על ידו יהיה השלוס וכן עשה והצלית וזה
 היה צשנ' אלף תק"ג לנוצרי' צט"ו למארסו. והכומר הנ"ל אמרו שהי'
 מהאנוסי' וזה הר"ר אצרהס הנז' סיפר לי שהולך עם ספינות מלך
 פורטוגאל צים אוקיינוס לטאיצא איספאניאל ולפיירו ולמונדו גיאצו.
 ומסם הוליכס הרוח לעיר אחרת גדולה לאין קץ ושם מלכות אינדייאנוס
 אוכלים צשר ודס וסיפרו להם כי שם צערי ההם רחוק מהם מלכות
 דניאל היהודי עם רצ כחול אשר על שפת הים ושנים מהם יניסו רצנה

ומפחדו שונרי' אנשי' מדצריי' אשר נערי' ההם חזקי' מאוד א' מהם
 ינוסו ק' אנשים רק עין א' צמלחם ועומדים על הספר צחל' ארז' מפחד
 המלך דניאל ועל כל זה אס' יצואו אליהם שני אנשים מאנשי דניאל היו
 מצריחי' רצנה מאנשי המדצריי' ההם וכל זה היה יודע מלך ספרד צתכלי'
 האמו' צלי שום ספק ושמע מהאונדייאנוס הנ"ל שסם האיי הנ"ל אשר עליה
 העיר רונפאל והיא תחת קוטצ דרומי י"ג.

בשנת שס"ח צאה ספינה מוינלייאה לסיני' וצא זקן א' מאנשי שדרו'
 ושמו קוריאל אשר צלה ימיו והזקין והוא קאפיטאן על ג'
 גאליוטס משוטט צים והוא צמדינתינו כמו שר ואחיו היה קארדינאל
 צרומי ומדרגתו הוא לעלו' לפאפא והזקן ההוא הניח שררתו ועשרו לאהצ'
 תורתינו הקדוש' הוא כי צארצו הוא ופורטוגאל צא א' קרוצ למלך ואמר
 לו הנה זה י"ד שנים נרא' אליו נצואה ולא אמרה אז ועתה צא המלאך
 שנית ואמר לו שאס לא יגיד דצרוי אלה יהרגו ויאמר הוא צלצו אוי לי
 אס אומר שמה המלך יתפשני צצי' הסוהר אוי לי אס לא אומר שאהרג.
 ולכן טוב לי שישימוני עד עת צא הגואל ויוציאני ממנה. ואלו הם דצרי
 נצואתו: מהיום לסוף שתי שני' יקום גואל מזרע דוד המלך ע"ה וישצ
 כל הממלכו' לתורתו ודתו וכול' יעצדו את השי"ת ויצער כל הע"ז
 ועוצדיה ויוציאני מן המאסר וזה לכ' האו' הראשון כי גדול האנקיזדורים
 ימו' מהיו' ול"ח ימי'. ואות השני שצזה הליל' יאל כוכב צונצ ארוך על
 ארמון המלך. והאו' השלישי שמהיו' ולסוף שתי שני' ימות המלך צעצמו
 ע"כ: ושני האותו' הראשוני' נתקיימו ככל אשר דצר. וכראו' המלך כן
 המליך את צנו הקטן צחייו כי ירא מן האו' השלישי פן ימות הוא וימלוד
 אחר שאינו מזרעו וישצ את הרוא' הנ"ל צצי' הסוהר כאשר דיצר הרוא'
 צעצמו. ושני השני' הנ"ל נשלמו' צחנוכ' של שנת הש"ע וכן העידו צני
 אדם הצאי' עם הזקן הנ"ל שכל הדצרי' הנ"ל דיצר הרואה הנ"ל:
 וצכתצ ששלחו מוינלייח' לצוצ' הוסיפו כי שני אנקיזדורים היו ושני'
 מתו ואמר עוד ששני מלכיו' יאצדו צזמן הנ"ל והס ספר' ומנאר
 והתוגר ולכן המליך מלך ספר' את צנו הקטן וצן ששה חדשי' מפני
 שינוי המזל כי צאולי לא יאצד מלכותו ואמנס מיתת המלך לא הוצר
 צכתצ זה. גם כתצו כי צרוצ המקומו' והנוצרי' צפרט צאנטוכי' הקילו

עולם מעל זווארי האנוסי' נתכלית האחרון והיו מכזדים אותה ככזוד גדול.

שנת השל"ט כשהייתי צירושלים בא אלי גוי אחד זכאי ואמר לי חלמתי בזו הלילה שמכותל הב' הזה שאתה דר צה היה יולא מעיין מים חיים ומשקה לכל העולם ואפי' לגוים.

גם בא אלי פליל אחד גדול שהשכיר לי ביתו והשכי' צנוקר וירכז על הקוס ויבא אלי ויאמר אלי כל הלילה הזו לא ישנתי מרוז מחשבותי על חלום א' נפלא שראיתי בזה הלילה ועל זה קדמתי בהשכמה וזאתי לראו' אם יש שום שינוי בציתי כי אמש זלילה כל הלילה בחלומי כשהייתי נכנס לציתי וראיתי מטו' מזעו' צמזעו' משי וכסף וזהב גם כל הכתי' צנוים מזכני' טונו' ומרגליות מזהיקו' כשמש ומכותל דרומי יולא לחוץ מעין מים חיים ומשקה לכל העולם ואפי' לגוים.

שנת השס"ח כ"ט לתמוז ליל מ"ש חלם הר"ר אליה עמיאל שהיינו בני והוא צנפ' ואמרתי לו בא עמי כי אני רוצה לקצץ כל הצדיקי' וללכ' לצהמ"ק תחלה למער' ר"י צר' אלעאי והיה יפה תואר ושמן וזעל צפר ויאמ' לי לך אלל אדוני והלכתי שם וראיתיו עם עשרה חכמי' לומדי' עמו ומש' לר' יוסי דמן יקר' ומשם להלל ושמאי ורשב"י ור"א צנו ור"י צן קיסמא ור' פנחס צן יאיר ומשם לר' יוסי הגלילי ומזאתיו כותב ס"ת א' ויאמר המתינו לי עד שאכתוב שלשה תיבות הללו ואלו הן ה' ילחם לכם ומשם ליונתן צן עזיאל ומשם חזרנו לצפ' להושע צן צארי ומוהר"י קאר"ו והר"ר שלמה אלקצן והר"מ קורדאוירו והר"ר יעקב גויוזו והר"ר אלעזר אזכרי' ואצא מארי ועמהם גלאנטי שהיה עדיין חי ומשם לרצ יוחנן צן זכאי לר' עקיבא ולר' מאיר ומשם ליונה צן אמיתי ומשם לרצנו הקדוש ותוארו כתואר מורי הר"מ אלשיך ז"ל ומשם ליוסף הצדיק ויהושע צן נון ואלעזר ואיתמר ושצעי' זקני' וכלצ צן יפנה ומשם לגד החוזה ומשם לאדם הראשון ואברהם יצחק ויעקב ואלו הארבעה לא היו קצורי' אלל הם ישני' ושוכני' צמזעו' ואצוק' גדול' מאוד לפני אדם הראשון לצדו ושלחציו' ואצוקו' ונירו' לאין קץ נכללין בכלל השלחציו' הגדול' של האצוקה מראשה ועד סופה וישאלני ר' אליה הנ"ל מה המה אלו השלחציו' ואמרתי לו הן כל נשמו' הצדיקים אשר הם כלולו' צנשמת אדם שהיא האצוקה ענמה

והם כדמיון הנירות לפני האצוקה ומשם הלכנו עם כל הנדיקים הנ"ל לצהמ"ק ושם מערה אחת תחת צהמ"ק ושם היה זקן אחד מופלג ולא הודעתי לר' אליה הנ"ל את שמו ועמו היה יושב מורי ז"ל האשכנזי ואמר מורי ז"ל הציאו לפנינו את יעקב אבואעלפייח וילכו הר"ר אליעזר אזכרי והר"ר ר"מ גלאנטי ויציאוהו שם וכל הנדיקים הנ"ל כול' לנשי' לנבי' ואני ג"כ הייתי לנזש לין א' ולנזן. ויעקב הנ"ל צל לנזש שחורי' ומעוטף שחורי' במסוה על פניו וראשו וזקנו. וינו מורי ז"ל אל שני חכמי' שהציאוהו להסיר מעליו כסותו השחורה וילציאוהו מעיל קטן לנזן מגיע עד כרעיו בלנז ויעשו לו כן. אצל המסוה הנ"ל אמר להם שימתינו שעדיין אין זמנו להסירו אח"כ נוה אותי מורי האר"י ז"ל שאלך לחגי הנציא שיכתוב לי שטר צידו בכל מה שעבר וכלך וגמלאוהו יושב צמעה על גבי האליטצא ונר דולק לפניו ויכתוב ויחתו' צידו ויתן צידי וחגי נשאר צמעה ולא צל עמנו לצהמ"ק כשאר הנדיקים הנ"ל וצעודי מדצר עמו הלך ר' אליה הנ"ל ויאמר למורי ז"ל איך נכתב השטר ונחת' ואז הזקן ז"ל היושב שם פתח פיו ואמר לר' אליה לך אמור להר"ר חיים שזכור וזכור ואל ישכח את הדברים אשר נדצרנו יחד זה ימים צליל שנת צנית הכנסת אחד שהצטיחני לקיימם והם דברים שהוא מוכרח לעשות' ואני עדיין עם חגי הנציא ומשם שמעתי כל דברי הזקן כי קרובה מערת חגי לצית הכנסת ואמרתי כן אעשה ושמתי ידי על ראשי כמו שמודה לקיים הדצר ההוא ויקן והנה חלום ויהי אח"כ ציום שנת הצאה צאשמורת היה ר"י אבואעלפייח מטייל צצה"כ ושונה משניות ופתע פתאום לקחו כסותו השחורה מעליו כי לא היה לנזש צתי ידיים ולא הרגיש מי לקחו ויפן אחריו ולא ראהו והיו שם שלשה אנשים אחרי' ולא ראו מאומה וצער צנת הצאה עשה שלום עמי. ומהיום ההוא והלאה קצל עליו לנזא הוא ותלמידיו צכל יום חגי עשה ושפרש לו מעט מספר הזוהר דרך פשט בלנז וחזר צו.

שנת השס"ט כ' ימים לאדר שני חלם שמואל צני שהיה אז יום הדין הגדול והיה ר"ע ואדם הראשון דיינים לכל צאי עולם והיו יושצין צחדר ציתי האמצעית אצל החלונות וצרוך צן נריה היה השוטר שלהם והי' צרוך הנ"ל יושב צציתי החינונה מלקה לר"א ור' יהושע ורשצ"י כי אין איש נמלט מיום הדין כנודע מפ' למה הרגצתי לעלות. ואח"כ

היה מלקה להמן האגני והיה בני תמוה מה זה להיות המן האגני נידון
 אלל שלשה גדולי עולם הנ"ל. ויאמר לו לפי שמלידו האחד הסמוכה להם
 יאל משם רב שמואל בר שילת והוא הנידון עמהם ולינו הוא המן כמו
 שאתה חושב. אח"כ הכניסו לדון צהר הנ"ל חכם אחד שהיה נקרא
 בשמו חכמים ושאל עליו מי הוא זה ויאמרו לו מאן חכמים ר"מ ודנו
 אותו ואל זכאי דין ואז דיבר בני דבר א' ויגער בו ר"מ ויחר לבני ויאמר
 לו ר' מאיר מלחק אני עמך כי אנחנו קרוצים בנשמותינו ולאנחנו משורש
 אחד וידבר לו דברי פיוסים. ואח"כ הכו את צרוך בן נריה ואמרו לו
 הנה בתחלה היית ראוי להקרא ארור ע"י ענין א' ואח"כ נכנסת בכלל
 צרוך ונריך שתקבל עונש כל זמן הראשון אמר צרוך כיון שכבר נכנסתי
 לכלל צרוך ע"י ירמיה הנביא קרוצי נטהרתי מכל מה שעבר ואז פטרוהו
 מן הדין. ושאל להם בני מפני מה אין אבי יושב פה עמכם והנה הוא
 צעל הצית הזאת. ויאמרו לי וכי אין אתה יודע שאצד הוא ר' עקיבא
 ואם כן כאילו הוא צעלמו יושב פה. ודע כי אצד הוא ג"כ אדם הראשון
 העומד פה. ויאמר להם הלא כל הנשמות כלולות באדם הראשון ויאמרו
 לי אינו דומה כי כל שאר הנשמות הם רק כלולות בצדך כלל. אלל אצד
 הוא אדם הראשון צעלמו מהיותר מוצח ומשונח שבו.

תושבע

